

கழக வெளியீடு - ௮௭.

உ
திருச்சிறைம்பலம்

நா னா ற்ப து

கா ர் நா ற்ப து

கன வழி நா ற்ப து

இன் னா நா ற்ப து

இனியவை நா ற்ப து

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
சென்னை & திருநெல்வேலி
குரோனாஸ் சூழன்

2

இணைமலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம்,
ஆசார்க்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், இன்
ளிலை, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி என்பன. இதனை,

‘நாலடி நான்மண்’ காஞ்சிபுரம் பைத்திணைமுல்
 பாலகடுகவ கோவை பழமொழி மாமூலம்
 இன்னிலை சொற் காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
 கைந்நிலை வாவகீழ்க் கணக்கு’

என்னும் வெண்பாவா னறிக. இதில் ‘நால்’ என்ப
 தனை ‘பீர்திணை’ என்பதன் முன்னுங்கூட்டி நாலைந
 திணை யெனக் கொள்ளவேண்டும். சிலர் கைந்நிலை
 யென்பது கூட்டி இன்னிலையை விடுத்திடுவர் வேறு
 சிலர் பீர்திணையை பீரது ஸ்ரீலெனக் கொண்டு இன்
 னிலை, கைந்நிலை இரண்டினையும் ஒழித்திடுவர். அவர்
 ‘திணைமலை’ என்பதொரு நூல் பழைய வுரைகளாற்
 கருதப்படுவதுண்டாகலின் அதனே பீர்திணையுட்
 பிறிதொன்றாக வேண்டுமென்பர். முற்குறித்த
 வெண்பாவில் ‘பீர்தொகை’ ‘இன்னிலைய’ ‘மெய்ந்
 நிலைய’ ‘கைந்நிலையோடாம்’ ‘நன்னிலையவாம்’ என்
 நிவ்வாறெல்லாம் பாட வேற்றுமையும் காட்டுவர்.

இனி, கார்நாற்பது என்னும் இருநூலை யியற்றி
 னார் மதுரைக் கண்ணங்குத்தனார் எனப்படும் நல்லி
 சைப் புலவராவார். கூத்தனார் என்னும் பெயருடைய
 இவர் கண்ணன் என்பார்க்கு மகனாராதலிற் கண்ணங்
 கூத்தனார் என்றும், மதுரையிற் பிறந்தமையாலோ

இருந்தமையாலே மதுரைக் கண்ணங்குத்தனார்

3

என்றும வழங்கப்பட்டனரெனக் கொள்ளல் வேண்டி
ம. கண்ணனுக்கு மகனாராய்வு குத்தனார் கண்ணங்
குத்தனார் என வழங்கப்படுதற்கு விதி.

‘அப்பையா மெய்யொழித் தன்கெடு வழியும்
நீநாவு முரிதே யம்மென் சாரியை
மககண் முறைதொகூஉ மருங்கி னுன’

என்னும நோல்காப்பியச் சூத்திரமாகும். இவ்வாசிரி
யர் கடைச்சங்கப் புலவரென்பது ஒருதலையாயின
இவரது காலம் கி. பி 200-க்கு முற்பட்டதெனக் கரு
தலாகும். இவர் இன்ன பிறப்பினர் எனத் துணி
தற்கு இடமின்று இவரது சமயம் சமணமோ
பௌத்தமோ அன்றென்பது தெளிவு. இவர் இந்
நூலன்றி வேறு செய்யுளொன்றும இயற்றியதாகத்
தெரியவில்லை.

இந்நூற் செய்யுட்களெல்லாம் அடம் புறம் என்
னும் பொருட் பாகுபாட்டினுள் இப்பங்கண்ணிய

அகத்தின் பகுதியாகிய முல்லைத்தீனையின்பாற் பட
 டனவாகும். முல்லையாவது ஒரு தலைமகன் தனக்
 குரிய யாதானும் ஒரு நிமித்தத்தாற் பிரிந்து சென்ற
 வழி அவன் வருவதுணையும் தலைமகள் அவன் கூறிய
 சொற்பிழையாது கறபால் ஆற்றியிருத்தலாம். வே
 தற்குத் துணையாகப் போர்புரியச் செல்லுதலுற்ற
 தலைமகள் 'கார் காலத்து மீண்டு வருவேன்' எனக்
 காலங்குறித்துப் பிரிந்தானாக, அதுகாறும் அரிதின்
 ஆற்றியிருந்த தலையன்பினளாய் தலைவிக்கு அப்பரு

4

வம் வந்தும் அவன் வராத தாழ்த்தியுள் ஆற்றாமை
 விஞ்சுகல இயற்கை. அங்ஙனம் விஞ்சுதலுற்ற ஆற்
 ருமையும் ஆற்றாதுமும் ஒன்றினொன்றிகலி நிறகு
 அநநிலைமை தலைகளது அன்பின் பெருமையும்
 கறபின் அருமையும் நனி விளங்குதற்குரிய தொன்
 மிகனின் அதுவே பொருளாக இந்நூல் இயற்றப
 பட்ட தென்க இதிலுள்ள செய்யுட்களெல்லாம்
 தலைவி, தோழி, தலைவன் என்போரின் கூற்றுக்களாக
 யுள்ளன. ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் கார் வந்தமை
 கூறப்படுதலின் இந்நூல் கார்நாற்பது எனப்பட்டது.
 இதில் முல்லைத்தீனைக்குரிய உரிப்பொருளும் முதற்
 பொருளும் அன்றிக் கருப்பொருளிற பல கூறப்பட

ள்ளன இதிலுள்ள உவமைகளெல்லாம் கற்
பேர்க்கு இன்பம் பயக்குந் தகையன. மாபேரனையும்,
பலராமனையும், வேள்வித் தீயையும், கார்த்திகை
விளக்கீட்டையும் இவ்வாசிரியர் குறித்திருப்பது கரு
தற் பாலது

இந்நூற்குப் பழைய பொழிப்புரை யொன்று
ளது. அவ்வுரை 23 முதல் 38 வரையுள்ள பாடல்
களுக்குக் கிடைத்திலது. சின்னாளின் முன்னரும்
சிலா உரையெழுதி யிருக்கின்றனர். அவற்றுள் காலஞ்
சென்ற திருவாளர் B. S. இரத்தினவேலு முதலியார்
அவர்கள் எழுதிய விருத்தியுரை முச்சங்கம், பதினெண்
கீழ்க்கணக்கு, அகப்பொருளியல என்பன முதலிய
ஆராய்ச்சிகளையும் கொண்டிருப்பது. நம் தமிழன்னை
யின அழகைப் பல்லாற்றினும் மிளிரச செய்து வரு

5

கின்ற திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகத்தினரின் விருப்பத்திற் கிசைய
இவ்வுரை என்னுல எழுதப் பெறுவதாயிற்று. இதிற
காணப்படுங் குறநங் குறைகளைப் பொறுத்தருளு
மாறு அறிஞர்களை வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

“ஞால நன்புக மேழிக வேண்டும் தென்
ஞால வாய் லுறையுமெம் மாநிலையே”

இங்ஙனம்

ந. மு. வேங்கடசாமி.

சிறப்புப்பாயிரம்

முல்லைக் கொடிமகிழ மொய்குழலா நுண்மகிழ
மெல்லப் புனல் பொழியு மின்னெழிற்கார்-தொல்லுதல
வல்லா நுளமகிழத் தீந்தமிழை வாரக்குமே
சொல்லாய்ந்த கூத்தர் கார் குழந்தை

திருச்சிற்றம்பலம்

மதுரைக் கண்ணங்கு.த்தனார்

அருளிய

கார் நாற்பது

மூலமும் உரையும்

தீதாழி தலைமகட்குப் பருவங்
காட்டி வறப்புறுத்தது.

க. பொருகடல் வண்ணன் புனைமார்பிற ஞர்போல
திருவில் விலங்குன்றித தீம்பெய ருழி
வருது மெனமொழிந்தார் வாரார்கொல வானங்
கருவிருந் தாலிக்கும் போழ்து.:

(பதவுரை) பொருகடல் வண்ணன் - கரையை மோதுங்
சடலினது ந்றத்தினையுடைய திருமால், மார்பில் புனை
தார்போல் - மார்பில் அணிந்த புமலைபோல, திரு வில் -
துந்திரவில்லை, விலங்கு ஊன்றி - குறுக்காக நிறுத்தி, தீம்
பெயல் தாழ - இனிய பெயல் வீழா நிற்க, வருதும் என
மொழிந்தார் - வருவேம என்று சொல்லிப்போன தலைவர்,

† தீம்பெயல் வீழ என்றும் பாடம்.

* பொழுது என்றும் பாடம்.

வானம் - மீள்கமானது, கரு இருந்தது - கருக்கொண்டிருந்தது, ஆலிக்குமபோழ்து-துளிகளைச் சொரியாந்ற்கையில், வாரா சொல்ல - வாராரோ? (வருவர்) என்றவாறு.

பாருகடல் - விளைந்தொடை. புனைதார என்க. திரு-அழகு, விருமப்படுதன்மை. திருவில் என்பது இந்திரவில் என்னும் பொருட்டி; 'திருவில் கீதாவி' என முந்தறு நூற்றுள் வருவதுங் காண்க. விலங்கு - குறுக்கு; 'விலங்குகளற வியன் மாரப' என்பது புறம். ஆக என்னுஞ் சொல் வருவிக்ஃபபட்டது. நீலநிறமுடைய வானின்கண் பன்னிற முடைந்தாய் வளைந்த தோன்றும் இந்திரவில் நீலநிற முடைய மாயோனது மார்பிலணிந்த பன்னிற மலர்த்தா ரினைப்போலும் என்க. தாழ - நீழ்க்கால விளையெச்சம், வருதல் - தனித்தன்மைப் பன்மை. வருவா என்பது குறிப்பாற் போல்த்தது.

இதுவுமது.

உ. கடுங்கதிர் நல்குரக் கார்செல்வ மெய்த
நெடுநகாடு நேர்சினை யினக்—கொடுங்குழாய்
இன்னே வருவர் நமரென் நெழிலவான
மின்னு மவர்கூ துரைத்து.

(புருவரை) கொடுங்குழாய் - வளைந்த குழையையுடையாய், கருங் கதிர் நல்குர - ஞாயிற்றின் வெங்கதிர் மெலிவெய்த, கார் செல்வம் எய்த - காப்பருகம் வளப்பத்தைப்

பொருத்த. நெடுங்காடு - நெடியகாடெல்லாம், கீநர்சின
சன - மக்க அரும்புகளை யீன, எழில்வானம் - எழுச்சியை
யுடைய முகில், நமர் இன்னே வருவர் என்று-நமது நிலைவர்

† கொடுங்குழை என்றும் பாடல்.

மூலமும் உரையும்

௩

இப்பொழுதே வருவரென்று, அவர் தூது உரைத்த - அவ
ரது தூதாய் அறிவித்த, மன்னும் - மன்னுந் தன்மது உறு.

கடுங்குடிர - அன்மொழித் தொகையாய் ஞாயிற்றை
உணர்த்துவதெனக் கோடலுமஆக. ஞாயிற்றுக்கு வெந்
திரா செல்வமெனப்படுதலின் அது குறைதலை நல்காதல்
என்றார். கோ - ஆதம்பயா. முதலடியிற் பொருள் முரண்
காண்க. கோ - ஈண்டு மிகுதி என்னும் பொருட்டி. கொடு
மை - விரைவு. கொடுங்குழை - காதணி. எழில் - அழகு
மாம. மெய்யென்னச்செய் மூன்றாம் மின்னும் என்னும்
வினைபொண்டன.

௮

பருவக் கண்டழிந்த நிலைமகள் ஆற்றல்வெண்டித
ம்தாழ் கனது ஆற்றமை தோன்ற வுரைத்தது.

௩ வரிந்றப் பாதிரி வாட வளிபோழ்ந்
தாசீரமணப் நண்புறளி னுலி—புரள
உருமிடி வான மிழிய வெழுநீர்
நெருந் லொருததி திறத்து.

(பதவுரை) வரிந்றப் பாதிரி வாட - வரிந்றத்தை

யுடைய பாதிரிப் பூக்கள் வாட, வளி போழ்ந்தது - காற்றினால்
 ஊடறுக்கப்பட்டும், அயிர்மணல் - இளமணலையுடைய, தண்
 புறவின - குளிராத காட்டின்சண், ஆல்புரன் - ஆலங்கட்டி
 கள்புரன். உரும் இடிவானம் - இடி இடிக்கும் முகில், நெரு
 நல் - நேற்றுமுதலாக, ஒருத்தி நிறத்தது - தனித்திருக்கும்
 ஒருத்திமாட்டு (அவளை வருத்துவான்வேண்டி,) இழிய-
 மழைபெய்ய, எழும் - எழுகின்றது எ - று.

பாதிரி - ஆகுபெயர்; அது வேளிற்று ஆகலின் வாட
 என்றார். வாட என்றமையின் அது முல்லைக்கண் மயங்

* இழிந்தெழுந்தோங்கும் என்றும் பாடம்.

சு

கார்தாற்பது

காமையோர்க், 'புன்காற்பாதிரி வரிந்நத திரன்வீ' என
 அகத்தினும் வரிநிரம் கூறப்பட்டமை காண்க. போழ்தல-
 ஊடறுத்தல்; 'வளியிடை - போழப்பட்டாஅ முயசகு' என
 ழப்பாநலினும் இப்போருட்டாயது இது. *யிர்மணல் -
 இளமணல் ஆவது நுண்மணல். ஆலி - நீர் திரண்டசட்டி.
 உழிய எனப்படாது கொள்ளுதல் நிரப்பு; உழிதா என்க.
 நெருநல் எழும் எனமுடிக்க. நேற்றுமுதல் தனிமையால்
 வருத்துவான் எனினும் அமையும். பாதிரிவாட ஆல்புரன்
 வானம் வளிபோழ்ந்த ஒருத்தி நிறத்தது எழும் என நினை
 முடிவுசெய்க.

(1)

தோழி பருவங்காட்டித் தலைமகளை வற்புறுத்தது.

ச. ஆடு மகளிரின் மஞ்ஞை யணிகொள்க
காடுங் கடுக்கை கவின்பெறப் * பூததன
பாடுவண் டேதும் பருவம் பணைத்தோளி
வாடும் பசலை மருந்தா.

(பதவுரை) ஆடும்மகளிரின் - கூடதாடும் மணிர்போல,
மஞ்ஞை - மயில்கள், அணிகொள்க - அழகுபெற, காடும் -
காடுகளும், கடுக்கை - கொன்றைகள், கவின்பெற - அழகு
பெற, பூத்தன - மலர்ந்தன; பாடுவண்டு - பாடுகின்ற வண்டி
களும், ஊதும் - அப்புக்களை ஊதார்க்கும்; (ஆதலால்)
பணைத்தோளி - மூங்கில் ஸ்பாலும் ஸ்தானையுடையாய், பரு
வம் - இப்பருவமானது, வாடும் பசலை - வாடுகின்ற நீன்பச
லைக்கு, மருந்தா - மருந்தாகும் என்க.

மகளிரின் என்பதில் இன் உவமப் பொருள், மஞ்ஞை
கார்காலத்திற் களிப்புமிக்கு ஆடுதலின் ஆடுமகளிரை உவமை

* கவின்கொள என்றும் பாடம்.

மூலமும் உரையும்

௫

கூடுஞர். காடும் - உம்மை எச்சப்பொருளது. பூத்தன
என்னும் இனையினை முதலாகவும் பொருந்திற்று; காடு முத
லும் கடுக்கை இனையுமாகலின். வாடும் - காரணகாரியப்
பொருட்டு.

(ச)

இதுவுமது.

இ. இகழூர் சொல்லஞ்சிச சென்றா வருதல்

பகழிபேர அண்கண்ணாய் பொய்யன்மை ஈண்டைப்

பவழஞ் சிதறி யவைபேராக கோபந

தவழந் தகைய புறவு

(பதவுரை) பகழிபேர - அம்புப்பாறும், 2 ண் கண்
னாய - மையுண்ட கண்ணையுடையாய், ஈண்டை - இவ்விட
த்து, பவழம் - சிதறியவைப்பால் - பவழம் - சிதறியவைப்பால்,
புறவு - காடுகள், கோபம் - தவழும் தகைய - இவ்விட கோபந
கா பரக்குந்தகைமையை உடையவாயின; (ஆதலால்) இவ்வு
கா சொல் அஞ்சி - இகழூர் கடும் பழிக்கு அஞ்சி, சென்
றா - பொருள் தேடச்சென்ற தலைவர, வருதல் - மீ. வரு
தல், பொய் அன்மை - மெய்யாய் எ - து

தமது தாளான்மையாற் பொருள்தேடி அறஞ்செய்யா
தார்த் குளநாவது பழியாகலின் 'இகழூர் சொல் லஞ்சி'
எனப்பட்டது. வடிவானும் தொழிலானும் கண்ணுக்குப்
பகழி உவமம். பொய்யன்மை - மெய்மை. ஈண்டைப் பவ
ழஞ் சிதறியவை என்றமையால் தலைமகள் வருத்த மிகுநி
யால் தான் அணிந்திருந்த பவழ வடத்தை அறுத்துச் சித்
தினொண்பது வருதப்படும். ஈண்டை - குற்றகாரம் கோபச்
சாரியை உயற்றது. கோபம் - கார்காலத்தில் தோன்றுவ

கூ

கார்தாற்பது

இதுவுமது.

கூ. தொடியிட வரறா தொலைந்ததோ டீணைக்கி
வடுவியிடப் போழுகதகன்ற கண்ணப் வருகதகி
கடிதிடி வான முரறு நெடுவியிடசு*
சென்றாரை நீடன்மி நென்று.

(பதவுரை) கடி இடை - மாயடுவின் கடுகே, போழ்து -
பினந்தாற்போலும், அகன்ற கண்ணம் - பந்த கண்களை
யுடையாய், கடிது இடியானம் - கடுமையாய் இடக்கும்
முகில், நெடு இடை சென்றாரை - நெடிய வழியிற் சென்ற
தலையரை, நீடன்மின் என்று - காலந்தாழ்க்கா தொழியின்
என்று சொல்லி, உரையும் - முழங்கா கிற்கும்; (ஆதலால்)
தொடியிட ஆற்றா - அகையிடுதற்கு நீரம்பாடாய், தொலகத-
மெலிந்த, தோள் நேக்கி - தோள்களைப்பாத்த, வருகதல்-
வருகதாதே என்று.

ஆற்றா - எதிர்மறை வினையெச்சமுற்று. தொடியிட
உற்றா தொலைந்ததோள் என்றது உறப்பு நலனழிகல்
கூறியவாறு; 'தொடியொடு தொல்கவின' உரையுடையதான்
என்பது முப்பாடல். போழ்ந்தால் என்பது போழ்து என, ந
திரிந்து நின்றது. உவமவுருபு தொக்கது. நெடுவியிட -

மருவிற்பாற்படும; கெட்டிடை என்பதே பயின்ற வழக்காக
லின்.

(சு)

இதுவுமது.

எ. நச்சியார்க் கீதலு நண்ணுர்த் தெறுதலு
தற்செய்வான் சென்றூர்த் தருடந தளரியலாய்
பொச்சாய் பிலாத புகழ்வேன்வித் தீப்போல
எச்சாரு மின்னு மழை.

* கெழியிடை என்றும் பாடம்.

மூலமும் உரையும்

எ

(பதவுரை) தளர் இயலாய் - தளராத இயல்பினை யுடையாய், நச்சியார்க்கு - தமமை விருமயி யடைந்தார்க்கு, நதலும் - கொடுத்தலும், நண்ணா - அடையாத படைகளை, தெறுதலும் - அழித்தலும், தற்செய்வான் - தமமை நிலை நிறுத்துவனவாக நினைந்து, (அகற்றின் பொருட்டு) சென்றா - பொருள் விடச் சென்ற நிலைவரை, பொச்சாடபு இலாத - மறப்பில்லாத, புகழ் - புகழை யுடைய, வேன்வித் தீப்போல் - வேன்வித் தீயைப்போல. எச்சாரும் - எமமருகாதும், மின்னும் - மின்னு றிற்கும், மழை - மானமாத, தருடம் - கொண்டுவரும் எ - று.

அந்தச் செய்தற்கும் பகைதெறுதற்கும் பொருள் காரண
மாதலை 'அரிதாய் உறனெய்தி யருளியோகக் களித்தலும்,
பெரிதாய் பனகவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்-- —தரு
மெனப், பிரிவெண்ணிப் பொருள் வயிற்சென்ற கங்காதலா'
என்னும் பாலைக்கல் யானு மறிசு. தற்செய்கான் சென்றா
—பன்மை யொருமை மயக்கம்; சில சொற்கள் உருவீகப்
பட்டன. 'தனிரியலாய்' என்பது பாடமாயின தனிர்போ
லும் சாயலை யுடையாய் என்று பொருள் கூறப்படும். பொசு
சாப்பின்றிச் செயதலாற் புகழுண்டாய ஆகலின் பொசுசாப்
பிலாத என்னும் பெயரெச்சம் காணப் பொருட்டும்; 'பொச்
சாப்பார்க்கில்லை புகழ்மை' என்பது நீருவளமுடைய பயன்.
வேள்வித்தீ உடமய அது மழைக்குக் காரண மென்பதற்கு
ஞாபகமாகவும் உள்ளது.

(எ)

இதுவுமது

அ. மண்ணியன் ஞாலத்து மன்னும் புகழ்வேண்டிப்
பெண்ணிய னல்லாய் பிரிந்தார் வரலகற்றும்
கண்ணிய லஞ்சனக் தேய்க்தபோற கயாவும்
றுண்ணரும் பூழ்த்த புறவு.

ய

கார்தாற்பது

என்னும் பெயர் அதன் ஆணுக்குரித்தாதலும் நோக்காப-
 பிய மாபிய லானறிக; இடபம் எனினும் ஆம். மீதமொன்
 அருவியொலிபோலும் என்பதனை 'அருவிய் ஞெல்சுரு
 வரிபுனை செடுந்தேர்' என்னும் பதிற்றுப்பத்தாணும் அறிக.
 செயவெனெச்சம் முன்னைய விரண்டெம் ந்கழ்விலும், பின்
 னையது எதிர்விலும் வந்தன. (வ)

இதுவுமது.

கக. புணர்தரு செல்வந் தருபாக்குச் சென்றார்

வணரொளி யைம்பாலாய் வல்வருதல் கூறும்

அணர்த்தெழு பாம்பின் தலைபோற் புணர்கோடல்
 பூங்குலை யீன்ற புறவு.

(பதவுரை) வணர் - குழற்செய்யுடைய, ஒளி - தழைத்த,
 கீம்பாலாய் - கூந்தலையுடையாய், அணர்த்து எழு - மே
 ஞெக்கியெழும், பாம்பின் தலைபோல்-பாம்பினது படததைப்
 போல, புணர் கோடல் - பொருந்திய வெண்காந்தனகள்,
 பூங்குலை ஈன்ற - பூங்கொத்தகளை யீன்ற, புறவு - காடுகள்,
 புணர்தரு - (இம்மை மறுமை யின்பங்கள்) பொருந்து
 தலையுடைய, செல்வம் - பொருளை, தருபாக்கு - கொண்டு
 வர, சென்றார் - பிரிந்து சென்ற தலைவர், வல் வருதல் -
 விரைந்து வருதலை, கூறும் - கூறாநிற்கின்றன எ - து.

தருபாக்கு ; வினையெச்சம். வணர் - வளைவு; ஈண்டு

குழற்சி. ஒலி - தழைத்தல்; இஃதில் பொருட்டாதலை 'ஒலி
கெடும்பீலி' என்னும் நேடுநல்வாடையடி உரையானறிக.
கீம்பால் - கீந்து பகுப்பினையுடையது; உத்தல். கீந்து பகுப்
பாவன: குழல், கொண்டை, சுருள், பனிச்சை, முடி
பெண்ப. இங்ஙனம் ஒலோவொருகால் ஒவ்வொருவகையாக

முலமும் உரையும்

கக

உன்றி, ஒசொப்பனையிற்றானே கீந்து வகையாத் பிரித்து
முடிக்கப்படுவது என்று கோடலும் ஆம். 'வணரோலியைப்
பாலார்' என இன்னுநாற்பதிலும் இததொடர் வந்துள்ளமை
காண்க.

(கக)

இதுவுமது.

கஉ. மையெழி லுண்கண மயிலன்ன சாயலாய்
கீயந்தீர் காட்சி யவாவ நுத றிண்ணிதாம்
கெய்யணி குஞ்சாம் பேரல விருங்கொன்றா
வைகலு மேரும் வலர்.

(பதவுரை) மை எழில் - கருமையும் அழகும பொருந்
திய, உண் கண - மையுண்ட கண்களையுடைய, மயில் ஆன்ன
சாயலாய் - மயில்போலும் சாயலினையுடையாய். கெய் அணி

குஞ்சரம்போல - எண்ணெய் பூசப்பட்ட யானைகள்போல,
 இருங்கொண்மூ - கரிய மேகங்கள், வைகலும் - நாடோறும்,
 வலம் வரும் - வலமாக எழா நின்றன; (ஆதலால்) ஐயமதீர்
 காட்சி - ஐயந்தீர்ந்த அறிவினையுடைய, அடர் - உம் தலைவர்,
 வருதல் திண்ணிது - மீனவருதல் உண்மை எ-று.

சாயல் - மென்மை; உரிச்சொல். ஐயந்தீர்ந்த எனவே
 திரிபின்மையும் பெற்றும். காட்சி - அறிவு. காட்சியவர்
 எனக் குறிப்பிவினைப் பெயராக்கலும் ஒன்று. பொய உள்
 ளீழில்லதாகலின் உண்மையைத் 'திண்ணிது' என்றார். ஆம்-
 அசை. இருமை - கருமை; பெருமையுமாம். வர்தல் - எழு
 தல்; 'பாடியிழ் பனிக்கடல் பருகிவலனோர்பு' என்பது மூல்
 லைப் பாட்டு. (கஉ)

* திண்ணிதால் என்றும் பாடம்,

கஉ

கார்தார்பது

இதுவுமது.

கஉ. ஏந்தெழி ஸ்குலா யேமார்ந்த * காதலர்
 கூடநல வனப்பிற் பெயருழ—வேந்தர்
 களிநெறி வளராவம் போலக்கண் வெள்ளி
 ஒளிதுபு மின்னு மழை.

(பதவுரை) எழில் - அழகிணையுடைய, எந்து அல்குவாய-
 எந்திய அல்குலையுடையாய், எம் ஆர்ந்த காதலர் - தம் தலைவ
 ரொடு கூடி இன்பத்துய்த்த மகளிரின், கூந்தல் - சரிந்த கூந்த
 லினது, வணப்பின் - அழகுபோல, பெயல் தாழ் - மழை
 பெய்ய, மழை - முகில், வேந்தர் களிறு எறி - அரசர் யானை
 யை வெட்டி வீழ்த்துகின்ற, அரவம் - ஒவியிணையுடைய,
 வரம்போல - வாளிணைப்போல, கண் வெளவி - கண்களைக்
 கவர்த்து, ஒளிதுபு - ஒளிவிட்டு, மின்னும் - மின்னா நின்றது;
 (ஆதலால் நம் காதலர் வருவர்) எ - று.

எம் - எமம்; கடைக்குறை. காதலர் - ஈண்டு மகளிரை
 உணர்த்திற்று. 'அரவம்' என்றமையால் மழைக்கு முழுக்கம
 வருவித்துக் கொள்ளப்படும். மழையின் மின்னுக்கு வரள்
 உவமமாதலை 'அருஞ்சமத் தெநிர்ந்த பெருஞ்செயலாடவர்,
 கழித்தெறி வாளி னழிப்பன விளவரு, மின்னுடைக் கரு
 வியை யாதி காளுந், கொன்னே செய்தியோ அரவம் - மழை
 யே, என்னும் அகப்பாட்டானும் அறிக, கண்வெளவல் -
 கண்வழுக்குறச் செய்தல். ஒளிதுபு - செய்து என்னும் வாய்
 பாட்டு வினையெச்சம். காதலர்வருவரென்பது வருவிக்கப்
 பட்டது. (கூ)

* ஏமாந்த என்றும் பாடம்.

இதுவுமது.

கச செல்வந் தரல்வேண்டிச் சென்றநங் காதலர்
வல்லே வருத நெளிந்தாம் வயங்கிழாய்
முல்லை யிலங்கெயி நீன நறுநதண்கார்
மெல்ல இனிய நகும்.

(பதவுரை) வயங்கிழாய் - விளங்காநின்ற அணிகளா யுடையாய், முல்லை - முல்லைக்கொடிகன், இலங்கு - விளங்கு கின்ற, எயிறுசன - மகளிரின் பங்களைப்போலும் அரும்பு களா ஈனும் உகை, நறு தண் கார - நல்ல குளிர்ந்த மேகம், மெல்ல இனிய நகும் - மெல்ல இனியவாக மின்னா நின்றன; (ஆதலால்) செல்வம் தரல்வேண்டி - பொருள் தேடிக் கொள் ளுதலை விருமபி, சென்ற - பிரிந்து சென்ற, நம் காதலா - நமது தலைவர், வல்லே வருதல் - விளைந்து வருதலை, நெளிந் தாம் - தெளிய அறிந்தாம் என்று.

வல்லே என்பதில் வகைய அசை; தேற்றமும் ஆம். தெளிந்தாம் - உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை. எயிறுபோ லும் அரும்பினை எயிறென்றார் 'முல்லையெயிரீன' என்பது ஐந்தினையெழுபது. நறு - நல்ல; இஃதிப்பொருட்டாதலைப் 'பொலனறுநதெரியல்' என்பதானும் அறிக. (கச)

இதுவுமது.

கதி. திருந்திழாய் காதலர் தீர்குவ ரல்லர்

குருந்தின் குயியின ருள்ளுறை பாகத்
திருந்தி னினிவண்டு பாட விருந்தும்பி

இன்குழ லாதும் பொழுது.

(பதவுரை) திருந்தியாய் - திருந்திய அணிகளையுடையாய், குருந்தின் - குருந்தமரத்தின், குவிஇணர் உன் - குவிந்த கக கார் தாற்பது

பொருளில் வந்துள்ளமை காண்க; இது 'கடிசொல்லில்லக காலத்துப்படினே' என்பதனாற் போந்தது. பெளவம் - ஆகு பெயர். உறைத்தல் - துளித்தல்; சோரிதல், கூர்ந்தன்று - கூர் என்னும் உரிச்சொல்வழியாகப் பிறந்த உடம்பாட்டு விளைமுற்று.¹ இருள் கூர்ந்தன்று - ஒரு சொல்லாய் உரணம் என்னும் எழுபாய்க்கு முடிபாயிற்று. (கஎ)

இதுவுமது.

கஅ. கலபரில் கானங் கடந்தார் வாவாந்தே
நல்லிசை யேறொடு வான நடுகிறபச்
செவ்வர் மனம்போற் கவினீன்ற நல்கூர்ந்தார்
மேனிபோற் புலனென்ற காடு.

(பதவுரை) கலபயில் - மலைமேருந்திய, கானம் கடந்தார் - காட்டைக்கடந்து சென்ற தலைவர், வர - வரும்வகை,

ஆங்கே - அஃர் வருங்காலம் உந்தபொழுதே, வானம் - மேகங்
கள், நல் இசை - மிக்க ஒலியையுடைய, ஏறெழு - உருமேற்
றுடனே, நடுநிற்ப - நடுவுநின்ற எனரும் பெய்தலால், நல்
கூர்ந்தார் மேனிபோல் - உறுமையுற்றா உடம்புபோல. புல்
வென்ற - (முன்பு) பொலிவிழந்த, காடு - காடுகள், செல்
வர் மனம்போல் - பொருளுடையார் மனம்போல, கவி
நன்ற - அழகைத் தந்தன எ - று.

நல் - நண்டு மிக்க என்னும் பொருளது; 'நன்று பெரி
தாரும்' என்னும் தொல்காப்பியச்சூத்திரம் இங்கு நோக்கற்
பாலது. கடந்தார் வர ஆங்கே வானம் நடுநிற்பக் காடு கவி
னின்ற என வினை முடிவுசெய்க; வர நடுநிற்ப ஆங்கே கவி
னின்ற என முடிப்பினும் அமையும். (கஅ)

முலமும் உரையும் கள

வினைமுற்றிய தலைமகன் பாகற்குச் சொல்லியது.

கக. நாஞ்சில் வலவ னிறம்போலப் பூஞ்சினைச
செங்கான் மராலுந தகைநதன—பைங்கோற்
றொடிபொலி முன்னையா டோடுணையா லெண்டி
நெடுவிடைச் சென்றதென் னெஞ்சு.

(பதவுரை) நாஞ்சில் வலவன் - கலப்பைப்படைவென்
றியை யடையவனது, நிறாபோல - வெண்ணிறம் போல,

பூஞ்சினை - பூங்கொம்பினையும், செங்கால் - செவ்வியதாளி
 னைய முடைய, மராம - வெண்கடம்புகள், தலைதன் -
 மலர்ந்தன; (ஆதலால்) என் நெஞ்சு - என் மனம், பைந
 கோல் தோடி - பசுமையாகிய திரண்ட ஊர்கள். பொலி -
 விளங்குகின்ற, முன்னையான் - முன்னங்கையை முடையா
 ளின், தோன் - தோள்கள், துணையாவேண்டி - எனக்குத்
 துணையாகவேண்டி, நெடு இடைச் சென்றது - நெடிய
 காட்டுவழியைக் கடந்து சென்றது எ - று.

நாஞ்சில் வலவன் - பலராமன்; அவன் பெண்ணிற
 முடையனென்பதனையும், கலப்பைப் படையால் வெற்றி
 யுடையனென்பதனையும் 'கடல்வனா புரிவனா புரையு மெனி,
 அடல்வெக் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனும்' என்னும் புறப்
 பட்டாளமறிக, மராம - வெண்கடம்பு; 'செக்கான்
 மராமத்த வாலினர்' என்னும் திருமுருகாற்றுப்படியானும்
 மராமம் செங்காலும் வாலினரு முடைத்தாதல் காண்க.
 'ஒருகுழை யொருவன்போ லினர்சேர்ந்த மராமும்'
 எனப் பாலைக்கலியிலும் வெண்கடம்பின் பூங்கொத்திற்குப்
 பலராமன் உலமை கூறப்பட்டிருத்தல் ஓர்க. தலைதன் -
 மலர்தல்; இஃ திப்பொருட்டாதலைப் 'பிடவுமுனை தகைய'
 (ஐங்குறுநூறு) என்புழிக்காண்க. நெடுவீடைசுரு முன்
 புரைத்தாற் குரைத்துக் கொண்க. (கக)

கஉ

கார்தாற்பது

இதுபுமது.

உடு வீறுசால் வேந்தன் வினையு முடிந்தன

ஆதாம பதமினிய வாயின—ஏறோ
டருமணி நாக மனுக்கச செருமன்னர்
சேனைபோற செல்லு மழை.

(பதவுரை) வீறுசால் - சிறப்பமைந்த, வேந்தன் - அரசு
னுடைய, வினையும் - பொராதத்தாழில்களும், முடிந்தன -
முற்றுப்பெற்றன; ஆதாம - வழிகளும், பதம இனிய ஆயின -
செவ்வியினிய வாயின; மழை - மேகங்கள், அருமணி - அரிய
மணியைய யுடைய, நாகம் - பாம்புகள், அனுங்க - வருந்தும்
வகை, ஏறொடு - உருமேற்றுடனே, செருமன்னர் சேனை
போல் - பொராதியும் வேந்தரின் சேனைபோல், செல்லும் -
செல்லா நிற்கும்; (ஆதலால் நாம் செல்லக்கடவேம்) எ-று.

ஆடியோசையால் நாம் வருந்துதலை 'விரிநிற நாகம்
விடருளதேனும், உருமின்றடுஞ்சினஞ் சேணின்று முட்கும'
என்னும் நாலடியானறிக. 'முதிர்மணி நாக மனுக்க
முடிந்தி' என்னும் திணைமொழியைப்பதும் எண்டு நோக்கற்
பாலது. அணியணியாய் விரைந்து சேறலும், முழுகலும்,
அம்ப மசாரிதலும் பற்றிச் சேனை உவமமாயிற்று. (உஉ)

இதுவுமது.

உக. பொறிமாண் புனைதிண்டோ போந்த வழியே
சிறுமுல்லைப் போதெல்லாஞ் செவ்வி - நறுநுதற்
செவ்வ மழைத்தடங்கட் சின்மொழிப் பேதை
முள்ளெயி றேய்ப்ப வடிநது. [வாய்

(பதவுரை) பொறிமான்-எந்திரச் செய்கைகளான்
மாட்சிமைப்பட்ட, புனை தின் தேர் - அவங்கரிக்கப்பட்ட

முலமும் உரையும்

கக

திண்ணிய தேர், போந்த வழியே-வாத வழியிலே, சிறு
முல்லைப்போது எல்லாம்-சிறிய முல்லையின் அரும்புகளெல்
லாம், வடிந்து-கூர்மையுற்று, செவல் நறுதுதல்-செவ்விய
அழகிய நெற்றியையும், செல்வமழைததடங்கண்-வளப்ப
மான மழைபோற் குளிர்ந்த அகன்ற சணகளையும், சில்
மொழி-சிலவாகிய மொழியினையுமுடைய, பேதைவாய் -
மடவானது வாயின்கண் உள்ள, முன் எயிது-கூரிய பற்களை,
ஏய்ப்ப - ஒவ்வா நீற்கும் ஏ - று.

சின்மொழி - மெல்லிய மொழியுமாம். முன்னெயி
றொகை உடிவபட்டு' என்று பொருளுரைத்தது, 'நின்றது'
என்றைய பயனிலே 'தாக்கது' என்றுரைப்பர் பழைய வுரை
சாரர். இப்பொருளில் 'ஏய்ப்ப' என்பது வினையெச்சம். (உக)

இதுவுமது.

உஉ. இனைய நு பிர்க்கட் டயா வுனையணிநது

புன லுண் கவிமாவும் புடடிய—நலலார

இளநலப் போலக கவினி வளமுடையார்

ஆக்கம்போற புத்தன காடு.

(பதவுரை) துணையரும் - சேவகரும், சர்ங்கட்டு அயர - குளிர் காலத்திற்குரிய உடையினை உடுக்க, உரை அணிந்து - தலையாட்டம் அணிந்து, புல்உண் - புல்லினையுண்ட, கவிமாவும் - மனஞ்செருக்கிய குதிரையையும், பூட்டிய - தேருடன் பூட்டுதலைச்செய்ய, காடு - காடுகள், நல்லார் - நற்குணமுடைய மகளிரின், இளநலம்போல - இளமைச் சேவலிபோல, கவினி - அழகுற்று, வளம் உடையார் - வருவாயுடையாரது, ஆக்கம்போல் - செல்வம்போல, புத்தன் - பொலிவுற்றன எ - று.

உடு

கார்தாற்பது

துணையர் - டீசுஉகர்; ஏவலாளர். சர்ங்கட்டயர் என்பதற்கு அழகிதாக்ககட்டி யுடுத்தலைச் செய்ய என்றனர் பழைய வுரைகாரர். உரை - தலையாட்டம்; சாமரை யெனவும்படும்; இது கவரிமான் மயிராற் செய்து குதிரையின் தலையிலணியப்படுவது. பூட்டிய - செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். இளநலம் என்புழி நலம் வடிவுமாம். வளம் வருவாயாதலை 'வளத்தககாள் வாழ்க்கைத் துணை' என்பதற்குப் பரிமேலழகர் உரைத்த உரையானறிக. புத்தல் - பொலிதல்; மலாதலுமாம். (உஉ)

தோழி தலைமகட்டுப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தது.

உரு. கண்டிரண் முத்தங் கடுபபப புறவெல்லாங்

தண்டுளி யாலி புரளப் புயலகான்று

கொண்டெழில் வானமுந் கொண்டன் றெவன்

ஒண்டொடி யுடு நிலை.

[கொலை

(பதவுரை) ஒண்டொடி - ஒள்ளிய உலகமே யணிந்த
வனே, புறவு எல்லாம் - காடென்கும். கண்டிரன் முத்தம்
கடுப்ப - இடநிறண்ட முத்தையொப்ப, தண்டுவளி-குளிரந்த
நீர்த்துளிகளும், ஆலி - ஆலகட்டிகளும், புரள - புரளும்
வகை, புயல் - மீகம், கான்று கொண்டு - மழைபொழிந்து
கொண்டு, எழில் - அழகினை யுடைய, வானமும் கொண்
டன்று-வானத்திடத்தையெல்லாம் கொண்டது; (ஆதலால்)
ஊடுநிலை-பிணங்குந்தன்மை, எவன்கொல்-எற்றுகரு எ - று.

கண்டிரன் முத்தம் என்றது மேனி நிரண்ட முத்தம்
என்றபடி; அகநீநிலும், பிஞ்ஞெம் 'கண்டிரன்முத்தம்'
எனவருதலும் காண்க. கொல் ஒ - அகை நிலை. நிலைவர் வரு
வர்; இனிப் பிணங்குதல் வேண்டா என்பது குறிப்பு. (உஉ)

மூலமும் உரையும்

25

வினைமுற்றிய தலைமகன் நெஞ்சோடு சொல்லியது.

உ.ச. எல்லா வினையும் சிடப்ப வெழுநெஞ்சே

கல்லோங்கு காணங் களிற்றின் மதகாறும்

பலநிறங் கூந்தல் பணிநோயுள் கார்வானம்

+ மெல்லியுந் தோன்றும் பெயல்*

(பதவுரை) 5ல் ஓவருகானம் மலைகள் உயர்ந்த காடுகள், களிற்றின் மதமநாறும் - யானையின்மதம் நானுநிற்கும்; கார் வானம் - கரியவானத்தின்கண், பெயல் - மழை, மெல்லவும் தோன்றும் - மென்மையாகத் தோன்று நிற்கும்; (ஆதலால்) பல் ஆநாறு கூடத் - பலவாகிய கரிய கூடநிலையுடையவன், பணி - பொருள் - ஆற்றியிருத்தற்கு நான் கூறிய சொல்லிலுனிப் பொறுக்கமாட்டான்; நெஞ்சே - மனமே, எல்லாவினையும் கிடப்ப - எல்லாத் தொழில்களும் ஒழிந்து நிற்க; எழு - நீ உயர்த்து ஒருப்படு ஏ - து.

கிடப்ப - வியங்கோள்; வினையெச்சமாகக் கொண்டு கிடக்கும் யகை எனப் பொருளுரைத்தலுமாம். களிற்றின் மதம் நாறும் என்றது கர்க்காலத்தில் பிடியுடன் இயைந்தாடி தலான் என்க. பணி - பணித்த சொல். எல்லியும் என்று பாடமாயின் தீரவிலும் எனப்பொருள் கொள்க. (உச)

பருவங்குண்டறிந்த தலைமகள் ஆற்றல் வேண்டித்
தோழி தனது ஆற்றாமை தோன்ற வுரைத்தது.

உரு. கருங்காட வாகின் பொரிப்போ லரும்பலிழ்ந்

தீர்ந்தன புறவித நெறுழி மலர்ந்தன
சேர்ந்தன செய்குறி வாரா ரவரென்று
கூர்ந்த பசலை யவட்டு.

† எல்லியும் என்றும் பாடம். * செயல் என்றும் பாடம்.

(பதவுரை) ஈர்த்தன் புறவில் - குளிர்ச்சி மிக்க காட்டில், கருங்கால் வரின் பெரிபோல்-கரிய தாளினையுடைய வரின்னு பொரியைப்போல, தெழும்பு - தெழுகுழித்து மலர்கள், அரும்பு அவிழ்ந்து மலர்ந்தன - அரும்புகள் முறுக குடைந்து விரிந்தன; செய்குறி சேர்ந்தன - (தலைவர்) செய்த குறிகள் வந்து விட்டன; (ஆதலால்) அவர் வரார் என்று - தலைவா இனி வரமாட்டாரென்று, அயட்டு - தலைவிக்கு, பசுலை கூர்ந்த - பசுலை மிக்கது எ - று.

ஈர்த்தன் - ஒருபொருளிருசொல். தெழும்பு - காட்டகத்தொரு கொடி. கூர்ந்தது என்பதில் ஈறு கெட்டது. (உரு)

தோழி தலைமகட்குப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தது.

உக. நலமிது கார்த்திகை நாட்டவரிட

தலைநாள் விளக்கிற் றகையுடைய வாசிப

புலமொலாம் பூத்தன தோன்றி சிலமொழி"

துதொடு வந்த மழை.

(பதவுரை) சிலமொழி - சிலவாகிய மொழியினை யுடையாய், தோன்றி - தோன்றிப்பூக்கள், நலம்மிது கார்த்திகை - நன்மை மிக்க கார்த்திகைத் திருவிழாவில், நாட்டவர் இட்ட - நாட்டிலுள்ளவர் கொளுத்திவைத்த, தலைநாள் விளக்கின் -

முதல் நாள் வினக்கைப்போல், தலை உடையவாகி - அழகுடையவனவாகி, புலம் எவாம் - இடமெல்லாம், பூத்தன - மலர்ந்தன; மழைதூதொடு வந்த - மழையும் தூதுடனே வந்தது எ - று.

கார்த்திகை நாளில் நிரை நிரையாக வினக்கிட்டு விழாக் கொண்டாடும் வழக்கம் பண்டை நாள் தொட்டுள்ளது; 'குறு

* தோன்றி சின்மென்மொழி என்றும் பாடும்.

மூலமும் உரையும்

உரு

முயன் மறுந் நக ளிரை மதின்றை, தறுமீன் ட்சரு மகலிரு
ண்டி ளாண், மறுகு வினக்குறுத்து மாலை தூக்கிப், பழுவின்
முதார்ப் பலருடன் றுயனறிய, விடிவுடையா ளருகதிவம்மு
என மிகநாணாய்நிலும், 'கார்த்திகைச் சார்திற் கழிவினாகு'
எனக் கனவழிநாய்பதிலும், 'துவாகில் கபாலச்சகரதான
றெல் கார்த்திகைநாள்.....வினக்கிடு காணுத்த ப்பாதி
யோ பூம்பாவாய்' எனத் தேவாரத்திலும், 'குன்றிற் காரத்தி
கை வினக்கிட்டன்ன' எனச் சீந்தாமனியிலும் இந்திரு
விழாக் கூறப்பெற்றுள்ளமை காண்க. தலை நாள - திருவி
ழாவின் முதல நாளாகிய கார்த்திகை; நலமிரு கார்த்திகை
என்பதனைக் கார்த்திகைத் திங்கள் எனக்கொண்டு, தலைநாள்
என்பதனை அத் திங்களிற் சிறந்த நாளாகிய கார்த்திகை எனக்
கொள்ளலும் ஆம்; முன்பு நாட்கள் கார்த்திகை முதலாக
எண்ணப்பட்டனவாகலின் தலைநாள் என்றார் எனவுமாம்.
வந்த - 'கூர்ந்த' என்புழிப்போல் ஈறு கெட்டது. (உரு)

ஊடுதலாற் பசிலைமீகும் எனத் தோழி தலைமகட் குக
கூறி வற்புறுத்தது.

உள. முருகியம்பேயல் வான முழங்கி விரங்கக்
குருகிலை பூத்தன கானம்—பிரிவுண்ணி
உள்ளா தகன்றாரென் னாடியாம் பாராட்டப்
பள்ளியுட் பாயும் பசப்பு

(பதவுரை) வானம் - மேகம். முருகியம்பேயல் - குறிஞ்
சிப் பறைபோல், முழங்கி இரங்க - முழங்குதலைச் செய்ய,
கானம் - காட்டின்கண், குருகு இலை பூத்தன - குருக்கத்தி
யிலே விரிந்தன; பிரிவு எண்ணி - (நம் காதலர்) பிரிதலை நன்
றென்று நினைத்து, உள்ளாது அகன்றார் என்று - நம் வருத்

† பாராட்டில் என்றும் பாடம்.

உ.சு கார்தாற்பது

தந்தை சருதாது சென்றா என்று, ஊடுயாம் பாராட்ட -
நாம் ஊடுதலைப் பாராட்டுவதால், பசப்பு - பசிலைநாய், பள்
ளியுள் பாயும் - படுக்கை யிடத்தில் பரவும் ஏ - று.

முருகு இயம் - குறிஞ்சிப் பறைவிசேடம்; முருகனுக்கு
இயக்கப்படுவது; தொண்டகம், துடி என்பனவும் குறிஞ்சிப்
பறைச்சு. முழங்கி இரங்க - ஒரு பொரு ளிருசொல். குருகு -
குருக்கத்தி; முருக்கென்பாரும் உளா. இலையென்றமையால்
பூத்தலாவது தழைத்தல் எனக் கொள்க. ஊடு - முதனியுத

தொழிற்பெயர். இகரம் சந்தியால் வந்தது. பன்னியுட் பாயும்
என்றது பழக்கையற் கிடக்கச் செய்யும் என்னும் குறிப்
பிற்று. (உஎ)

வினைமுற்றிய தலைமகன் நெஞ்சோடு சொல்லியது.

உஅ. இமிழிசை வானம் முழங்கக் குமிழின்பூ *
பொன்செய் குழையிற துணர் தூங்கத் தண்பதஞ்
செவ்வி டுடைய கரநெஞ்சே காதலியூர்
கவ்வை ய முழங்கச் செலற்கு.

(பரவுரை) இமிழ் இசை-ஒலிக்கும் இசையினையுடைய,
வானம் - முகில், முழங்க - முழங்குதலைச் செய்ய, குமிழின்
பூ - குமிழின் பூக்கள், பொன் செய் குழையின் - பொன்
ஞற் செய்யப்பட்ட குழைபோல், துணர் தூங்க - கொத்துக்
கனாய்த் தொங்க, நெஞ்சே - மனமே, காதலி ஊர் - கம் காத
லியது ஊருக்கு, கவ்வை அழுங்க - அலர் கெடும்வகை,
செலற்கு - காம் செல்வதற்கு, காம் - கரம்கள், தண்பதம்
செவ்விடைய - குளிர்ந்த பதமும் செவ்வியும் உடைய
வாயின. எ - து.

* குமிழிண்பூ என்றும், குமிழினிப்பூ என்றும் பாடம்.

இமிழ் இசை இனிய இசையுமாம். சுரம் சுரம்; அரு
 நெறியமாம். கூவை - அலா; ஊரார் கூறும பழிமொழி.
 அழுங்கல் - வருகதல்; ஈண்டு இலவரதல். (௨௮)

இதுவுமது

உக. பொங்கரு ஞாங்கர் ஈலாதன தங்காத்
 தகைவண்டு பாண்முரலுங் கானம் - பகைகொண்ட
 செவ்வெத் திசைகளுந் வந்தன்று சேறுநாளு
 செவ்வி யுடைய சுரம்.

(பதவுரை) பொங்கரும் - ஈசாஸகனெல்லாம், ஞாங்கர் -
 பகைகளில், மலர்கதன - பூததன; கானம் - காட்டின்
 கண்ணை, தங்கா - தங்குதலின்றித்திரியும், தகைவண்டு -
 அழகையுடைய வண்டுகள், பாண்முரலும் - இசைப்பாட்
 டைப் பாடா நின்றன; பகை கொண்டல் - பகைத்தெழுந்த
 மேகம், எவ்வெத்திசைகளும் - எல்லாநிசைக்கண்ணும், வந்
 தன்று - வந்தது; சுரம் - காடுகளும், செவ்வெடைய - தட்ப
 முடையவாயின; (ஆதவால்) நாம் சேறும் - நாம் செல்லக்
 கடவேம் - ஈ - து.

பொங்கர் - இலவுமாம். பகைகொண்டல் வினைத்
 தொகை. சேறும் என்றது நெஞ்சை ஈனப்படுததி; தேர்ப்
 பாகற்குக் கூறியதுமாம். (௨௯)

இதுவுமது.

உ௦. வசைமல்க வானஞ் சிறப்ப வுறையோழந்
 திருநிலந் தீம்பெய ருழ—வினாகாற *

ஊதை யுளரு நறுந்தண்கா பேதை
பெருமட நம்மாட்டுரைத்து.

* திரை நர என்னும் பாடம்.

8

உசு

கார்தாற்பது

(பதவுரை) உரைமல்க - மலைகள் அளம் நிறைய, வானம்
சி உப்ப - வானகம் சிறப்பெய்த, இருக்கல் - பெரிய பூயியை,
உறை போழ்ந்து - துளிகளால் ஊடறுத்து, தீம்பெயல்தாழ்-
இனியமழை வீழா நிற்க, விரை நர - நறுமணம் கமழா
நிற்க, ஊதை - காற்றினது, பேதை பெருமடம் - காதலியது
பெரிய மடப்பததை, நம்மாட்டு உரைத்து - நமக்குத் தெர்
வித்து, நறுந்தண்கா - நறிய குளிர்த் தோலையில், உளரும -
அசையா நிற்கும் (ஆதலால் நீ விரையத்தேரைச் செலுத்து
வாய்) எ - து.

உறை - நீர்த்துளி; மூன்றன் தொகை. ஊதை - குளிர்
காற்று. உளர்தல் - அசைதல். பேதை பெருமடம் - தலைவா
வாராடொன்று கருதி வருந்தியிருக்கும் தலைவியது அநி
யாமை. (உஉ)

வினேமுற்றிய தலைமகன் பாகற்குச் சொல்லியது

உக. கார்ச்சேணிகந்த கரைமருங்கி னீர்ச்சேர்ந

தெருமை யெழிநீர் நெறிபவர் குடிச
செருமிசு மன்னரின செம்மாக்குஞ் செவ்வி
திருதுதந் கியாளுசெய் குறி.

(பதவுரை) எருமை எழில் ஏறு - எருமையினது எழுச
இயையுடைய ஆண், கார்ச்சேண் இகந்த - மேகத்தையுடைய
யானின் எல்லையைக்கடந்து உயர்ந்த, கரை மருவின் - கரை
யின் பக்கத்திலுள்ள, நீர்ச்சோந்து - நீரையடைந்து, ஏறி -
எறியப்பட்ட, பவர் - பூங்கொடிகளை, குடி - குடிக்கொண்டு,
செருமிசு மன்னரில் - போரின்கண் மறமிக்க வீரரைப்
போல, செம்மாக்கும் செவ்வி - இறுமாந்திருக்கும் காலமே,
திருதுதற்கு - அழகிய தெற்றியையுடையாளுக்கு, யாம்செய்

மூலமும் உரையும்

௨௭

குறி - நாம் நினைந்தற்குச் செயத குறியாகும்; (ஆதலால்
நீராகவு் தேர் செலுத்தவாய) எ - று.

பாண - ஆகாயம்; தூரமுடைய ஆம். எழில் - அழகுமாம்
ஏறி - ஏணிதத மனிதனும் உபாருததம். பவர் - கொடி,
'அரிப்பவாப் பீரமயின்' என்ற ஆறுதென்கையும், 'மெடுந
ம்கொடியுழிசுருப் பவமாராடு மிடைந்த' எனப் புறநானூறும
கூறுதலு உணரது. மன்னர் - வீரர்; போரவீரர் வெட்சி, வஞ்சி
முதலிய மாலைகளைச் சூடித் தருதகி யிருக்குமாறு போலக்
கடாகங்கள் புறகொடிகளைச் சூடிக்கொண்டு தருக்கியிருக்கும்
என்க, 'மகனாரின் தடகினைத் தெருமை - மகளிரின்

கண்ணம்மாள் எதியுள்' (உதும்பரம்) என்றா பிறரும்.
குற்றியலிகரம் அவகு பெருநாயிறம். (உக)

இதுவுமது

கஉ.. கடா அவுக பாகதேர் காரோடக் கண்டே

கெடா அப புகழ்வேடகைச செல்வர் மனமோடா

படா அ மகிழ்வண்டு பாண் முரலும் கானம்

பிடா அப பெருந்தகை நயகு

(பதவுரை) கெடாப் புகழ்வேட்கை - அழியாத புகழை
விரும்புகின்ற, செல்வர் மனம்போல-செல்வரது மனத்தைப்
போல, படா மகிழ்வண்டு - கெடுதலில்லாத மகிழ்ச்சியை
முடைய வண்டுகள், கானம் - காட்டின்கண், பிடா - பிடவமா
கிய, பெருந்தகை - பெருந்தகையாளனிடத்து, நன்கு - நன்
றாக, பாண் முரலும்-இசைப்பாட்டினைப் பாடாநிற்கும்; பாக-
பாகனை, கார் ஓடககண்டு - மேகம் ஓடுதலைக்கண்டு, தேர்
கடாவுக - ச்சை விரையச் செலுத்துவாயாக எ -று.

இப்பாட்டு நான்கடியிலும் முதற்கண் அளபெடை வந்
தன; கடாவச என்றுபாட மேலதுவாருமுள். கார்ஓட என்ற

உஅ

கார்நாற்பது

மையால் மேகத்தின் விரைந்த செல்வு குறிப்பித்தவாறு;

‘கொடுஞ்செவ்வெழிலி’ என்றார் பிறகு. புகழை விரும்பும் செல்வர் மனம் மகிழ்ச்சி நிறைந்திருக்குமென்க. பிடவம் - ஒரு செடி; வன்னன்மை யுடையாரிடத்துப் பாண்மக்கள் பரிசில் கருதிப் பாடுமாறுபோலப் பிடவத்தினிடத்துத்தேன் கொளக்கருதிய வண்டுகள் பாடினவென்றுரைக்கப்பட்டது. பெருந்தகை என்புழி வழுநுருபு தொக்குந்நது. நற்கு - வலிந்தல் விகாரம். (௩௨)

இதுவுவது

௩௩. கடனீர் முகந்த கமஞ்சு வெழிலி
 குடமலை யாகத்துக் கொள்ளப் பிறைக்கும்;
 இடமென வாங்கே குறிசெய்தேம் பேதை
 மடமொழி பெவ்வங் கெட.

(பதவுரை) கடனீர் முகந்த - கடலினது நீரை முகந்த, கமம் குல் எழிலி - நிறைந்த குவினையுடைய மேகம், குடமலை ஆகத்து - மேற்குமலையிடத்து, கொள் அப்பு இறைக்கும் - தான் கொண்ட நீரினைச் சொரியும், இடம் என - சமய மென்று, ஆங்கே - அப்பொழுதே, பேதை - பேதையாகிய, மடமொழி - மடப்பத்தினையுடைய மொழியை யுடையானது, எவ்வம் கெட - வருத்தம் நீங்க, குறிசெய்தேம் - (மீளுங் காலத்திற்குக்) குறிசெய்தேம்; (ஆதலால் தேரினை விரையச் செலுத்துக) எ - று.

குல் போறலின் நீர் குவெனப் பட்டது; ‘எர்கோன்

முகத்த கமஞ்சுள் மாமழை' என்பது த்ருநாகரம்புப்
படை. ஆகம்-அகம் என்பதன் நீட்டல்; மார்பு எனினும்

↓ கொள்ளப்பிறக்கும் என்றும் பாடம்.

மூலமும் உரையும்

உக

ஆம். கொள்ளப் பிறக்கும் என்பது பாடமாயின் தாரை
கொள்ளதேதான் என்றும் எனப் பொருளுரைக்கப்படும்; பிறவா
றுரைத்தல் பொருத்தமேற் கொள்க. இடம், அங்கு என்
பன் காலத்தே, உணர்த்தின. (உஉ)

பருவங் கண்டழிந்த தலைமகள் ஆற்றல் வேண்டித்
தொழி தனது ஆற்றமை தொன்ற வரைத்தது

ந. ச. விரிதிறை வெள்ளப் வெறுப்பப் பருகிப்
பெருநிலை வானம் பெருவரை சேருந்
கருவணி மானம் துறித்தார் திருவணிகத
ஒள்ளுகல் மரகத் திருத்தது.

(பதவரை) பெருநிலை வானம் - மிக்க பெருமையை
யுடைய மேகம், விரிதிறை வெள்ளம் - விரிந்த அலையை
யுடைய கடல் என்று சொல்வது, வெறுப்பப்பருகி - நிறைய உண்டு,
பெருகரை - சேரும் - பெரியமலையை அடையா நீற்றும், கரு
அணிகாலம் - கருக்கொள்ளுந் காலத்தை, திரு அணி - தெய்வ

வுத்தியென்றும் தலைநகராவதை மணிநத, ஒன்றுதல் - ஒன்
 னிய மாத்ரியை மடைய, மாதா திறத்து - காதலியிடத்து,
 குறித்தார் - (தலைவர் தாம சிண்டிகருவ காலமாகக்) குறிப்
 பிட்டார் எ - று

மேறுத்தல் - செறிதல், நிறைதல்; உரிச்சொல், கெடுப்
 பதும் எடுப்பதும் ஆகிய எல்லாம் வல்லது மழை யாகலின்
 'பெருவயில் உரணம்' என்றா, கருஅணிகாலம் - மழை குற்
 கொள்ளும் காரகாலம், திரு - சீதேவி என்னுந் தலையணி;
 இது செய்வ வுத்தி யென்றுக் கூறப்படும்; 'செய்வவுத்தி
 யொடு உவம்புரி' உயின்மைத்த' என்பது திருநாற்காற்றுப்
 படை. (உச)

கூய

காந்தாறபது

திதுவுமது.

உருச்சென்றநங் காதலர் செணிகந்தா ரென்றெண்ணி
 ஒன்றிய நோயோ டிடுமபை பலகூ
 வென்றி முரசி னிரங்கி யெழில்வானம்
 நின்று மிரங்கு மிவட்கு.

(பதவுரை) சென்ற அட காதலர் - வினைவயிர பிரிந்த
 சென்ற மம தலைவர், போன் இகந்தார் என்று எண்ணி -
 கெடுத்தாத்தைதல்கடந்து சென்றொன்று நினைத்து, ஒன்றிய
 நோயோடு - பொருந்திய பசுப்ப 'நாயுடனே, இடுமபை

பல டூர - பல துன்பகாரனா மிகப்பெறுதலால், இவ்வுட்கு -
இவன் பொருட்டு, எழில்வானபு - முச்சரியை யுடைய முகில்,
வென்றி முரசின் இரங்க - உத்திரை யறிவிக்கு முரசின்
ஒலியப்போல இடிதது, உனது - வானின்கண் இருந்தது,
இரங்கும் - பரிவுறு நீக்கும - - - - -

முரசின் என்பதில் இவ்வுட்கு மபபொருள், உன்றுப
என்பதற்குச் சரியாதா உன்று என்று பொருள் கூறுவாரு
முள்ள. வானின்கண் உளது உமமும் இரங்கு மடலபிஞ்சு
திறத்துத் தலையா இரங்குவாராதது என்னை யென்றபடி. ()

வினைமுற்றி மீளுந்தலைமகன் பாகற்குச் சொல்லியது.

நூ. சிரஸ்வாய் வனப்பின வாதி சிரஸ்வாய

சார்ந்தண் டளவந் தகைந்தன—சீர்த்தக்க

செவ்வ மழைமதர்ககட் சின்மொழிப பேதைபூர்

உல்லிருந் தாக நமக்கு

(பதவுரை) சார்ந்தண் - குளிர்ச்சி மிக, தளவம் - செவ்
முல்லைப்பூக்கள், சிரஸ் - சிச்சிலிக்குருவியின், வாய் - வாய்

; சென்று என்றும் பாடம்.

முலமும் உரையும்

நூக

போலும், வனப்பின ஆதி - அழகுடையவாகி, சிரஸ் ஒப்ப -
வரிசை பொருந்த, தகைந்தன - அரும்பின; (ஆதலால் இப்
பொழுது) சீர்த்தக்க-சிறந்த, செவ்வம்-செவ்வத்தை யுடைய,

மழை மதர்க்கண் - மழைப்பாற் குளிராத மதர்க்கத் கண்களை
யும், சில் மொழி - சிலவாகிய மொழியினை யுடைய,
பேதை - காதலியது, ஊர் - ஊரானது, நமக்கு நல்லிருந்த
ஆக - நமக்கு நல்ல விருந்தயரும் இடமாகச் கடவது எ - று.

சொல் - மீண்டுதலிக் குருவி. தனவம் - செம்முல்லை;
இதன் அரும்பு சொலின் வாய்போலும் என்பதனை 'பனிவனா
தளவின் சொல்வாய்ச் செம்முலை' என்னும் பழைய பாடற்
றும் அறிக. பார்த்தன் - ஒருபொரு ளிருசொல் சீர்த்தக-
ஒரு சொன்னீர்மைத்து. செல்வத்தை யுடைய பேதை
என்க; செல்வமழை எனினும் ஆய. விருந்து - ஆகுபெயர்.
தலைவன் - வினைமுற்றி மீண்ட பின் காதலியுடன் விருந்த
யரும் வழக்க முண்டென்பதனை 'வினை கலந்து வென்றீக
வேந்தன் மனைகலந்து - மாலை யயர்கம் விருந்து' என்னும்
பாடலாலானும் அறிக. (உக)

தோழி பருவங்காட்டித் தலைமகளை வற்புறுத்தது.

உ. எ. கருங்கடல் மேய்க்த கமஞ்சு லெழிலி

இருங்க லிறுவரை பேறி யுயிர்க்கும்

பெரும்பதக் காலையும் வாரார்கொல் வேந்தன்

அருந்தொழில் வாய்த்த நமர்.

(பதவுரை) கருங்கடல் மேய்க்த - கரிய கடலின் நீரைக்
குடித்த, கமஞ்சு - நிறைந்த குவினை யுடைய, எழிலி - மேகம்,
இரு - பெரிய, கல் - கற்களை யுடைய, இறுவரை - பக்கமலை
யின்மேல், ஏறி உயிர்க்கும் - ஏறியிருந்து நீரைச் சேரரியும்,

நூல்

கார்தாற்பது

தும், யேந்தன்-அரசனது, அருந்தொழில்-போர்த் தொழில், வாய்த்த - வாய்க்கப்பெற்ற, நமர் - நமதினவா, வாரார் கொல்-வாராதிருப்போர் எ - து.

கடல் - ஆகு பெயர். சூல் என்றதற்க்கற்ப உயர்க்கும் என்றார். உயிர்த்தல் - நீராக்காலு, உல்; ஒல்த்தல் எனினும் ஆம். வாய்த்த என்றதனால் தப்பாது வென்றிருப்பொன்பது குறிப்பித்தவாரும். போர்த்தொழிலும் முற்றுப்பெற்றுக் காலமும் செவ்வியை உடைத்தாயவழித் தலைவர் வாராதி ரார் என்று கூறித் தோழி செவ்வியை ஆற்றுவித்தானென்க.

தலைவா பொய்த்தாரெனக் கூறித் தோழி

தலைவியை ஆற்றலித்தது.

ந.அ. புகர்முகம் பூழிப் * புரள வுயர்நிலையு

வெஞ்சின வேழம் பிடியோ டியைநதாடுக

தண்பதக் காலையும் வாரா ரெவன்கொலை

ஒண்டொடி யுடு நிலை.

(பதவுரை) உயர்நிலைய - உயர்த்தநிலையினையுடைய, வெஞ்சினம்வேழம் - கடிய பீகாபத்தினையுடைய ஆண்யானை கள், புகர்முகம் - புன்னியினையுடைய முகம், பூழிபுரள - புழு தியிற் புரளும் வகை, பிடியோடு - பெண்யானைகளுடன்,

இயைந்து ஆடும் - கூடிவிளையாடும், தண்பதக் காலையும் -
 குளிர்ந்த செவ்வியையுடைய காலத்தும், வாரார் - கம் தலை
 வர் வாராராயினார்; (ஆதலால்) ஒன் தொடி - ஒன்னிய தொடி
 யினையுடையாளே, ஊடுநிலை - அவருக்காக நீ பிணங்கூர்
 தன்மை, எவன்கொல் - என்னை எ - று.

* பூழி புரள என்றும்

† உயர்நிலை என்றும்

‡ இணைதாழ என்றும் பாடம்.

மூலமும் உரையும்

௩௩

வேழம் பிடியோடியைந்தாடும் என்றது தலைவர் வரு
 தற்கு ஏதக்கூறியவாறு. குறித்தபருவம் வந்தும் வாராமை
 யார் பொயமாமையும உடையோடியைந்தாடுதல் கூண்
 டும் வாராமையால் துன்பின்மையும் உடையாராயினர்பால்
 ஊடுதலைப் பயனென்றா என்று தோழி கூறினாளென்க.
 வாராரகொல் லா என இயைத்து வருவா என்று கூறி ஆற
 றுவித்தலை எனப் பொருள் கொள்ளலும ஆம். (௩௮)

இதுவுமது.

௩௯. அலவணக நோய்ப்ப வரும்பின் நனிழந்த

*கருந் குர னொசுப பசுநதழை குடி

இரும்புந மேர்க்கடி சொண்டார் பெருங்கெளவை

(பதவரை) அலுவலகம் ஏய்ப்ப - ஞெண்டினது கண்
 ணினை பெர்ப்ப, அருமப ஈன்று - அரும்பினையின்று, அவிழ்
 நத - பின் மார்பு, கருகாநல் - கரியபூவகொத்தினையுடைய,
 நொச்சி - நொச்சியினது. பசுந்தலையு குடி - பெரிய தலையையிச்
 குடிக்கொண்டு, திருப்புனம் - பெரிய புனங்களை, வர்க்கடி
 கொண்டார் - உழவர் புதிதாக வருமுல்க்கடி தொடங்கினார்
 கன்; (ஆதலால்) நம ஊர் - நம் ஊரின் கண், அவர்க்கு -
 நம தலைவர்க்கு, பெருக கொளவை ஆகின்று - பெரிய அல
 ராயிற்று எ - று.

நொச்சியின் அருமப ஞெண்டின் கண்ணுக்கு உவமை
 யாதலால் 'நொச்சி மாலரும் பன்ன கண்ண - எக்கர் ஞெண்டி
 னிருங்கினைத் தொழுதி' என்னும் நற்றிணை யாலும் அறிக.
 வர்க்கடிக்கொள்ளுதல் - புதிதாய் வருமுத்தொடங்குதல்;

* கருங்கதிர் என்றும் பாடம்.

௩௪

கார்தாற்பது

இதனை 'கல்லேர்' என்றாய், 'பொன்னேர்' என்றாய் வழங்கு
 வா. ஆகின்று - உடம்பாட்டு முகறு. (௩௬)

பருவம் வந்தமைபால் தலைவர் வருதல் ஒருகலையெனக்

கூறித் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவதித்தது.

சு0 வந்தன செய்துநி வாரா சவரென்று

நொந்த வெருத்திக்கு நோய்தீர் மருந்தாகி

இஃதின் கருவண்ணங் கொண்டன் நெழிலவர்

நந்துமென் பேதை துதல்

[ஊம]

(பதவுரை) மென்பேதை - மெல்லியபேதையே, செய்
குறி - தலைவர் செயதகுறிகள், உந்தன - உந்துவட்டன;
அவர் வாரா என்று - தலைவர் வருகின்றிலா என்று, நொந்த
ஒருத்திககு - நோதலுற்ற ஒருத்தியாகிய கண்கு, நோய்தீர்
மருந்து ஆகி - நோயைத் தாக்கும மருந்தாகி, புல்லவாணம் -
அழகிய முகில், இஃதின் கருவண்ணம் - ஈத்தின் கனிவினி
றம் போலும் கருநிறநீர், கொண்டன்று - கொண்டது;
துதல் நந்தும - நினைது, துதல் இனி ஒளிவளரப் பெறும
என்று.

இச்செய்யுளைத் தலைவர் மீண்டனரென்று தோழி
மகிழ்ந்து தன் நெஞ்சிற்குக் கூறியதாகக் கொண்டு, என்
பேதை எனப் பிரித்துப் படாகையாக உரைப்பாரும் உளர்.
சந்து இத்தெனக்குறுகியது; 'மூர்தீரை யிந்துருவின் மாந்தி
யிருவகொண்மூ' என்பது நினைமால் நூல்முறைப்பது. சந்து -
சச்சமரம்.

(சு0)

(புறநிறு)

* கனிவண்ணம் என்றும், கொண்டது என்றும் பாடம்.

அருஞ்சொல் லகராதி

[எண் - செய்யுளெண்]

அணர் த்து

கக

அயா

உஉ

அயிர் மணல்

ந

அலவன்

நக

அனுங்க

உய

ஆககம்

உஉ

ஆல

கக

ஆலி

ந

ஆறு

உய

இகநத	நக
இணர்	கடு
இளி	சடு
இளையா	உஉ
இறப்ப	கூ
இறுவரை	கள, நள
உயிர்க்கும்	நள
உரையும்	கூ, ய, ககூ
உளரும்	நய
உளை	உஉ

உறை

நய

உறைத்து

கள

ஊடு

உந, உள, நஅ

ஊதை

நய

ஊழ்தத்

அ

எச்சாரும்

எ

எயிறு

கச, உக

எவவம்

நந

எழிலி

நந

எழில்

நக, நடு

ஏய்ப்ப	நக
இமபாஸ்	கக
ஒலி	கக
கடுக்கை	ச
கடுமா	ய
கமம	நக
கருங்குரால்	நக
கருவிளை	க
கலிமா	உஉ

நவவை

உஅ, நக

காயா

அ

கான்று

உந

குருகு

உஎ

கையறல்

நக

கொடுங்குழை

உ

கொடுமை

ந.

கொண்மூ

நக

கோடல்

நக

கோபம்

ந

சுவட்டி

நஎ

சாயல்	கஉ
சிரல்	உக
சுரம்	உஅ
செயலை	கக
செவ்வி	உக, நக
செறுப்ப	ய
ஞாங்கர்	உக
தகை	உக
தகைந்தன	யக, நக

உ

அருஞ்சொல்லகராதி

தருபாகரு

தளவம்

திருஅணி

திருவல்

துணர்
 தெறுதல்
 தெறுழ்
 தொலைந்த
 தோன்றி
 நண்ணர்
 நந்துய
 நல்குட
 நல்குடந்தார்
 நரஞ்சில்
 நெருநல
 நோர்
 நோனாச்
 பகழி
 பவர்
 பழங்கண்

கக	பாளி	உள
நக	பிடா	நஉ
உச	பகர்	நஅ
க	பறவு ந, நு, அ, கக, உந, உரு	
உஅ	புததன	உஉ
எ	பெயல்	க, கந, உச

உரு	பொருதர்	உக
சு	பொச்சாப்ப	எ
க, உசு	பொறி	உக
எ	பெனயம	கள
சய	மராமும்	கக
உ	மள்ளா	நக
கஅ	முருகியம்	உஎ
கக	வடிந்து	உக
ந	யணா	கக
உ	ய'ய	ய
உச	விலங்கு	க
நு	வீறு	உய
நக	வெறுப்ப	நச
கக	யைகல்	கஉ

கா நாற்பது
செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி

[எண் - பக்கவெண்]

அலவன்க
அறைக்கவிரு
ஆமெகளிரின்
இகழுநர்
இயிழிசை
இனையரு
எல்லாவினை
எந்தெழி
கடனீர் முகந்த
கடாஅவுக
கடுங்கதிர்
கண்டினை
கருங்கடல்
கருங்கால்
கருங்குயில்

கருவினை
கல்பயில்
கார்ச்சேணிகந்த
சிரல்வாய்
செல்வந் தரல்

நந	சென் றநங்	நய
கடு	திருநதிழாய்	கட
ச	தொடியிட	ச
டு	நச்சியார்	சு
உச	நலமிரு	உஉ
கக	நாஞ்சில்	கள
உக	புகர்முகம்	நஉ
கஉ	புணர்தரு	ய
உஅ	பொங்கரு	உடு

உள	பொருகடல்	க
உ	பொறிமாண்	கஅ
உய	மண்ணியன்	எ
நக	முருகியம்போல்	உந
உக	மையெழி	கக
கச	வந்தன	நச
அ	வரிநிறப்	ந
கக	வரைமல்த	உடு
உக	வானேறு	க
நய	விரிதிரை	உக
கந	வீறுசால	கஅ

சமூக வெளியீடு-சக

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

பொய்கையார்

இயற்றிய

களவழி நாற்பது

இது

திருச்சொப்பள்ளி, பிஷப் ஹீபர் காலேஜ்

தலைமைத் தமிழாசிரியர்

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்

எழுதிய

உரையுடன்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி :: & சென்னை

உத்தாட்டினது ஜூன்

Published by
*The South India Saiva Siddhanta Works
Publishing Society, Tinnevely, Limited,*
:: *Tinnevely and Madras* ::
July 1924

[Copyright Registered]

உ முகவுரை

களவழி நூற்பது என்பது கடைச்சங்கப் புலவர்
களால் இயற்றப்பட்ட கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று.
இறையனாரகப்பொருளுரையிற் கடைச்சங்கப் புலவர்
பாடியவற்றைக் கூறிவருமிடத்தே கீழ்க்கணக்குகள்
குறிக்கப்படவில்லை யேனும், பின்னுளோர் பலரும்
அவையும் சங்கத்தார் பாடியனவென்றே துணிந்து

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு
என எண்ணிவருகின்றனர். கீழ்க்கணக்கியற்றி
யோரூட் கபிலர், கண்ணஞ்சேந்தனார், கூடலூர்
கிழார், பொய்கையார் முதலாயினார் சங்கத்துச் சான்
றோரொன்பது ஒருதலையாகவின் அவற்றுட் பலவும்
அக்காலத்தின வென்பதில் இழுக்கொன்று மின்று.
கீழ்க்கணக்கு நூல் பதினெட்டென்பது, தோல்காப்
பியச் செய்யுளியலில்

‘வனப்பிய றானே வகுக்குங் காலைச்
சின்மென் மொழியாற் றாய பனுவலோ
டம்மை தானே யடிகியிற் பின்றே’

என்னுஞ் சூத்திரவுரைக்கட் பேராசிரியரும், நச்சினர்க்
கினியரும் உரைக்குமாற்றா னறியப்படுவது. அவை
அம்மை பென்னும் வனப்புடைய வாதலும் அவ்வுரை
யாற் றெனியப்படும். பழைய பனுவல்களை அளவு
முதலியனபற்றி மேற்கணக் கெனவும் கீழ்க்கணக்
கெனவும் பின்னுளோர் வகைப்படுத்தனாவர்.

‘அடிகியிற் பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி
யறம்பொரு ளின்ப மடுகதி யவ்வத்

திறம்பட வுரைப்பது கீழ்க்கணக் காரும்'

என்பது பன்னிருபாட்டியல்.

கீழ்க்கணக்கு நூல் பதினெட்டாவது : நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இன்னொராற்புது, இனியது நார்பது, கார் நார்பது, களவழி நார்பது, ஐந்திணையம்பது, ஐந்திணையெழுபது, திணைமொழி யைம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக் கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், இளனிலை, முதுமொழிக் காஞ்சி, ஏலாதி என்பன.

இதனை,

‘நாலடி நான்மணி ராஞற்புதைந்திணைமும்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைசொற் காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைநிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு’

என்னும் வெண்பாவா னறிக. இதில் ‘நால்’ என்பதனை ‘ஐந்திணை’ என்பதன் முன்னுங் கூட்டி நாலையிணையெனக் கொள்ளவேண்டும். சிலர் இளனிலையை விடுத்துக் கைநிலையை ஒன்றாக்குவர். வெண்பாவின் சொற்கிடக்கை முறை அதற்கேற்றதன்மொன்க. சிலர் ஐந்திணையை ஐந்து நூலெனக்

கொண்டு இன்னிலை, கைநிலை இரண்டினையும் ஒழித்
தல் செய்வர். அவர், 'இன்னிலை' என்பதொரு தூல்
பழையவுரைகளாற் கருதப்படுவ துண்டாகலின்

8

அதுவே 'இந்திலையுட் பிறிதொன்றாகு மென்பர்.
'இர்தொகை' 'இன்னிலைய' 'மெய்நிலைய' 'கைநிலை
யோடாம்' 'நன்னிலையவாம்' என் றிங்ஙனம் பாட-
வேற்றுமையும் காட்டுவர்.

இனி, களவழி நாற்பது என்னும் இந்நூலையியற்றி
னார் நல்லிசைப் புலவராகிய பொய்கையா என்பார்.
இவர் இது பாடியதன் காரணம் இந்நூலிற்றுதியில்
இதன் பழைய உரையாளரால் எழுதப்பட்டிருக்கும்
தொடரால் விளங்கும். அது, 'சோழன் செங்கண்
னும சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையும் (திருப்?)
போர்ப் புறத்துப் பொருதுடைந்துழிச் சேரமான்
கணைக்காலிரும் பொறையைப் பற்றிக்கொண்டு
சோழன் செங்கண்ணன் சிறை வைத்துழிப் பொய்கை
யார் கனம்பாடி வீடுகொண்ட களவழி நாற்பது
முறநிற்று' என்பது.

இச் செய்தி, கலிங்கத்துப்பராணி இராசபாசம்

‘களவழிக் கவிதை பொய்கையுரை செய்யவுரியன்
கால்வழித் தீளையை வெட்டியா சிட்டவவனும்’

என்றும், விக்கிரம சோழனுலாவில்

‘மேதக்க பொய்கை கலிகொண்டு வில்வவனைப்
பாதத் தீள விட்ட பார்த்திவனும்’

என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சோழனொருவன் ஓர் சோமன்னனை வென்ற
வெற்றிச் சிறப்பைப் பாடியதே களவழி நார்பது என்
பதற்கு இதன் கண்ணேயே சான்றுகள் உள்ளன.
செய்யுள்தோறும் சோழனது வென்றி கூறப்படுதல்
வெளிப்படை. அவன் ‘செங்கண்மால்’ ‘செங்கட்சின்
மால்’ என்று பல பாடல்களிற் குறிக்கப்படுதலின்
அவனது பெயரும் பெறப்படுவதாயிற்று. ‘கொங்
கையட்ட களத்து’ என்றும், ‘வஞ்சிக்கோ வட்ட
களத்து’ என்றும் வருதலின், வெல்லப்பட்டோன்
சோனென்பது போதருவதாயிற்று. ‘காவிரி நாடன்
கழுமலங் கொண்டநாள்’ என்னையால் வென்று
கொண்ட இடம் கழுமலம் என்பதாயிற்று.

புறநாணுற்றிலே,

‘குழலி யிறப்பினு மூன்றடி யிறப்பினும்
ஆளன் நென்று வாளிற் றப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமலியி னிடர்ப்படித் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளான் சிறுபதம்
மதுவை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரர் துண்ணு மளவை
யீன்ம ரோவிவ வுலகத் தானே’ (செய்யுள் - ௪௪)

என்னுஞ் செய்யுளின் கீழ் வரையப்பட்டுள்ள குறிப்
பால், செங்கணானைப் பொருதான் சேரமான் கணைக்கா
விரும்பொறை யென்பது தெரிகின்றது. அது,
‘சேரமான் கணைக்கா விரும்பொறை சோழன் செங்
கணானைப் போர்ப் புறத்துப் பொருது பற்றுக்கோட்

5

பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையிற் கிடந்து
தண்ணீர் தாவென்று பெறுது பெயர்த்துப் பெற்றுக்
கைக்கொண்டிருந்து உண்ணான் சொல்லித் தஞ்சிப
பாட்டு’ என்பது. ‘குழலியிறப்பினும்’ என்னும
இச் செய்யுள், தமிழ்காவலர் சரிதையின்,

‘சோன் கணைக்கா விரும்பொறை செங்கணாற்
 குனவாயிற் கோட்டத்துத் தனைப்பட்டபோது பொய்
 கையாருக் கெழுதி விடுத்த பாட்டு’ என்னும் தலைப்
 பின் கீழ்க் காணப்படுகிறது. செய்யுளின் பின்னே,
 ‘இது கேட்டுப் பொய்கையார் களவழி காற்பது
 பாடச செங்கணன் சிறைவிட் டாசளித்தான்’ என்று
 குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இங்ஙனம் இரு குறிப்பும்
 வேறுபடுவதன் காரணம் புலப்படவில்லை. இவ்
 விரண்டினுள்ளே புறநானூற்றுக் குறிப்பே வலியுடைய
 தென்று கொள்ளின், அது பாணி, உலா முதலிய
 வற்றுடன் முரணாகப் பொருட்டு, தஞ்சினன்
 கணைக்கா விரும்பொறையாகச் சிறைவிடு செய் தாச
 னிக்கப்பட்டான் பிறனொரு சோனாவன் என்று
 கொள்ளவேண்டும். சோமன்கோக்கோதைமார்பனைப்
 பொய்கையார் பாடிய இரண்டு பாட்டுக்கள் புறநானூற்
 றில் உள்ளன. கூற்றினையில் அவர் பாடிய பாட்டு
 ஒன்றும் அவனைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவ்வேந்தன்
 கணைக்கா விரும்பொறையின் வேறாகச் சோழனாற்
 சிறைப்பட்டவனாயின், அவனை விடுகித்தற்குக் களவழி
 காற்பது பாடப்பட்டதென்று கோடல் அமையும்.

இனி, சிலர் நல்லிசைப் புலவராகிய பொய்கையாரையும், திருமாலடியாராள் ஒருவராகிய பொய்கையாழ்வாரையும் ஒருவராகக்கொண்டுரைத்துப் போர்தனர். அது திரிபுணர்ச்சியின்பாற் பட்டதென்பதும், சங்கத்துச் சான்றோரை ஆழ்வாராக்குதற்கு ஒரு சிறிதும் இயைபின்றென்பதும் செந்தமிழ்ச் செல்வி இரண்டாளு சிலம்பினுள் 'பொய்கையார்' என்னும் தலைப்பின்கீழ் பானெழுதிய கட்டுசையா னறிக.

கடைச்சங்கப் புலவரால் ஒருவராகும் பொய்கையாராற் பாடப்பட்ட இந்நூல் கி. பி. 250-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்டதாகா தென்பது ஸ்ருதலை. களவழி கொண்ட சோழன் செங்கண்ணைக் கரிகாலனுக்கு முன் வைத்துக் கூறுகின்றது பரணி. உலாவானது கரிகாலனை யடுத்துப் பின்வைத்தோதுகிறது. இவற்றுள் எது உண்மையாயினும் செங்கண்ணைக் கடைச்சங்கநாளில் விளங்கிய மன்னன் என்பதில் இழுகு கொன்று மில்லை. அவன் கழுமலங்கொண்டமை களவழியாலும், வெண்ணியினும், அமுந்தையினும் ஏற்ற மன்னரை வெற்றிகொண்ட செப்தி திருமங்கையாழ்வாரியற்றிய பெரிய திருமொழியிலுள்ள திருநறையூர்ப் பதிகத்தாலும் அறியப்படுகின்றன. இவ்

வேந்தர் பெருமானே திருத்தோண்டர் புராணத்திற்
கூறப்பட்ட சிவனடியார்களில் ஒருவராகிய கோச்
செங்கட் சோழர் என்பர். திருவாணக்காவில் திரு
வெண்ணாவற்கீழ் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை வழி
பட்ட சிலந்தி கோச்செங்கட் சோழராகப் பிறந்த வா

7

லாற்றினைப் பெரியபுராணம் இனிது விளக்குகின்றது.
திருநெறித்தமிழ்வேதமாகிய தேவாரம் முதலியவற்றி
லும் இவ்வுண்மை விதந் தோதப்படுகின்றது. இவ்
வரசர் பெருந்தகை சிவனார் மேவுந் திருக்கோயில்கள்
பற்பல சமைத்த பரிசும் திருமுறைகளிற் பேசப்படு
கின்றது. திருமங்கை பாழ்வாரும் 'திருக்கிலங்கு
திருமொழிவா யெண்டோளீசற் தெழின்மாட மெழு
பது செய் துலக மாண்ட-திருக்குலத்து வளச்சோ
ழன்' என்று இதனைப் பாராட்டுவாராயினர். இவ்வா
ற்றால் இம்மன்னரது பெருமை அளப்பரிய தொன்றா
தல் காண்க.

இனி, இந்நூலாசிரியர் பொய்கை யென்னும்
நாட்டிற் பிறந்தமையால் இப்பெய ரெய்தினனென
ஒரு சாராரும், பொய்கை யென்னும் ஊரிற் பிறந்த
மையாலெனப் பிறிதொரு சாராரும் கூறுப. இவ்வா

சிரியர் 'கானலந்தொண்டி அல்தெம்முர்' என்று புறத்
திலே கூறியிருப்பதனால் மேல்கடற் கரையிலுள்ள
தோண்டி நகரம் இவரது பிறப்பிடம் என்று உணர
லாகும். அன்றித் தம்பாற் போன்புடையான சேர
மானது பதியாதல் குறித்து அங்ஙனம் கூறினாரென்
னினும் அமையும்.

களவழி நாற்பது என்னும் இந்நூல் செங்கட்
சோழரது போர்க்கள வென்றியைத் தனித்தெடுத்
துக் கூறுதற் கெழுந்தது. 'கடிகர் வேனில்' என்
னும் புறத்தினையியற் குத்திரத்து 'ஏசோர் களவழி
யன்றிக் களவழித்-தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்'

8

என்பதனால் களவழி இருவகைப்படும் என்க. இவற்
றுள் முன்னது, உழுதொழிலாளர் விளையுட்காலத்துக்
களத்தின்கட் செய்யுஞ் செய்கை; என்றது, நெற்கதி
ரைக் கொன்று களத்திற் குவித்துப் போர் அழிந்து
அதரிதிரித்துச் சுற்றத்தொடு நுகர்வதற்கு முன்னே
கடவுட் பவிகொடுத்துப் பின்னர்ப் பரிசிலர் முகந்து
கொள்ள வரிசையின் அளிப்பது. பின்னது, அரசர்

போர்க்களத்துச் செய்யுஞ் செய்கை; என்றது, நாற் படையுங் கொன்று களத்திற் குவித்து எருதுகளிருக வாண்மடலோச்சி அதரிதிரித்து.....அட்ட கழும்பலி யைப் பலிகொடுத்து எஞ்சினின்ற யானை குதிரைகளை யும், ஆண்டுப்பெற்றன பலவற்றையும் பரிசிலர் முகந்து கொள்ளக் கொடுத்தல். களவழி-களத்தி னிடம்; களத்திடத்து நிகழ்ச்சியைப் பாடும் செய்யு னைக் களவழி யென்றது ஆகுபெயர். பிற்கூறிய களவழிச் செய்யுளைப் புலவர் தேரோறிவந்து பாடுவ ரென்ப. இவ்வாற்றால் இதன் இலக்கணம் ஓர்ந்து கொள்க.

இந்நூலின் கண்ணே யானைப்போர் மிகுத்துக் கூறப்படுகின்றது. திருகார்த்திகைத் திருவிழா குறிக் கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலானது சொற்செறியும், பொருட் பொலிவும் வாய்ந்த பாக்களாலாயது. பழைய உரையாசிரியர்களால் தொல்காப்பியவுரை முதலியவற்றில் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப் பெற்ற பெருமையினையுடையது. இதுதான் ஒவ் வொரு வெண்பாவினும் பொருட் கேற்ற பெற்றி இவ்

ருக் கழிபேரின்பம் விளைப்பன.

இந்நூற்குப் பழையவுரை பொன்றுண்டு. அது செய்யுட் பொருளைப் பொழிப்பாக வெடுத்துரைப் பது; விசேடக்குறிப்பு யாதும் கொண்டிராதது. மற்று இதற்குச் சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட் டியராவர்களால் பதப்பொருளும், இலக்கணக் குறிப் புக்களுமாக எழுதப் பெற்ற உரையொன்றுண்டு. அதிலுள்ள இலக்கணக் குறிப்புகள் பெரும்பாலும் இக்காலத்துக்கு வேண்டப் பெறுதனவாயும், வழுவள் ளனவாயும் தோற்றின; பதப்பொருளும் பலவிடத் துத் தவறானபாடத்தின் மேலெழுந்தும், மூலத்தொடு மாறுபட்டும் வழுவிரிந்தமை புலனாயிற்று. இவ் வேதுக்களாற்றான் நன்னிசைப் புலவர் செய்யுட்டு உரைகாணுந்திறன் ஒரு சிறிதும் வாய்க்கப்பெறுத யானும் இதற்கோர் உரையெழுதுமாறு நேர்ந்தது. என் சிற்றறிவிற் கெட்டியவாறு பழைய பொழிப் புரையை முற்றிலும் தழுவிப் பதப் பொருள் கூறியும், இன்றியமையாத மேற்கோள்களும், இலக்கணங்களும் காட்டியும் இவ்வுரையினை வகுத்தமைக்கலானேன். பல சுவடிகள் பார்த்துப் பாடவேற்றுமையுங் காட் டப் பெற்றுள்ளது.

நம் தாய் மொழியாய் அமிழ்தினு மினிய தமிழ்
மொழியின் வளர்ச்சி கருதி அரிய தொண்டுகள் பல
ஆற்றிவரும் திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்

10

தாந்த ஊற்பதீப்புக் கழகத்தினரின் கிருப்பமும், தான்
மதலுமே என்னைக்கொண்டு இதனை இங்ஙனம் செய்
கித்தன. இதிறு காணப்படும் பிழைகளைப் பொறுத்
தருளுமாறு அறிஞர்களை வேண்டிக் கொள்ளுகின்
றேன்.

இங்ஙனம்

௩ மு. வேங்கடசாமி.

திருச்சிற்றம்பலம்

பெரியகையார்

இயற்றிய

களவழி நாற்பது

க. நாண்ஞாயி றுற்ற செருவிற்கு வீழ்ந்தவர்
வான்மாய் குருதி களி றுழக்கத்-தான்மாய்ந்து
*முன்பக லெல்லாங் குழம்பாகிப் †பின்பகற்
றுப்புத் துகளிற் கெழுஉய புனனாடன்
றப்பியா ஈட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல்நாடன்-நீர் நாட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், தப்பியார் - பிழைசெய்தவரை, அட்ட-கொன்ற,
களத்து-போர்க்களத்தில், நாண்ஞாயிறு - ஞாயிறுதோன்றிய
காலைப்பொழுதில், உற்ற - வந்தடைந்த, செருவிற்கு -
போரில், வீழ்ந்தவர்-பட்டவருடைய, வான்மாய்-வானமுத்து
தவா லொழுகும், குருதி - உதிரத்தை, களி று உழக்க-யானை
கள் கலக்க, தான் - (அவற்றின்) காலாலே, மாய்ந்து -
சுருங்கி, முன்பகல் எல்லாம் - முற்பகற்பொழுதெல்லாம்,
குழம்புஆகி-சேருகி, பின்பகல் - பிற்பகற்பொழுதில், றுப்பு
துகளில்-பவனத் துகள்போல, கெழுஉம் - (விசும்பெங்கும்)
பாந்து செறியாகிற்கும் - எ-று.

*முற்பகல் என்றும் பாடம். †பிற்பகல் என்றும் பாடம்

நான் என்பது பகலின் முற்கூறுகிய காலைப்பொழுதைக் குறிக்கும். இதனை, காணிழல், காணங்காடி என்பவற்றால் அறிக. குருதிமாய்க்து குழம்பாகிக் கெழுமம் என முடிக்க. செருவிற்கு - வேற்றுமை மயக்கம். வான்மாய்-மறைதல் என்னும் பொருட்டாய மாய்தல் என்பதன் முதனிலை அழுத்தம் என்னும் பொருளில் வந்தது. கெழுமம்-செய்யுளிரை கெட்டவழி வந்த அளபெடை. தப்பியார்-வினை யாலினையும் பெயர்; தப்பு-பகுதி, இன் இடைக்கலை ஈது கெட்டது. (க)

உ. ஞாப்பினு னெஞ்சிய ஞாலஞ்சேர் யாணக்கீழ்ப்
போர்ப்பி விடிமுரசி னுடுபோ மொண்குருதி
கார்ப்பெயல் பெய்தபிற் செங்குளக் கோட்டுக்கீழ்
நீர்த்தூம்பு நீருமிழ்வ போன்ற புனடை
னார்த்தம சட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல் நாடன்-நீர் நாட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், ஆர்த்து - குணலையிட்டு, அமர் - போரில், அட்ட-

கொன்ற, களத்து-பொர்க்களத்தில், ஞாட்பின்உள் - படை
யின்கண், எஞ்சிய - ஒழிந்த, ஞாலஞ்சேர் - நிலத்திற்சேர்ந்த,
யானைகீழ் - யானைகளின்கீழ் (கிடந்த), போர்ப்புஇல் -
மேற்போர்வையில்லாத, இடி-இடிபோன் ஞெவிக்கும், முர
சின் ஊடுபோம்-முரசத்தினூடு செல்லும், ஒன் குருதி-ஒன்
ளிய உதிரம், கார்பெயல் பெய்தபின்-கார்காலத்து மழை
பெய்தபின்பு, செங்குளம்-செங்குளத்தினது, கோடுகீழ்-கரை
யின்கீழுள்ள, நீர்தூம்பு-மதருகள், நீர் உமிழ்வு - நீருமிழ்தலை,
போன்ற-ஒத்தன எ-து.

செங்குளம்-செம்மண்ணாற் சிவந்த கீரையுடைய குளம்.
பொருளின்கண் உள்ள குருதியென்னும் பெயருக்கேற்ப
முலமும் உரையும் கூ

உலமைக்கண் உமிழ்தலையுடைய நீர் என மாற்றுக. கார்-
பருவத்திற்கு இருமடியாகுபெயர். போன்ற - போல் என்
னும் இடைச்சொல்வடியாகப் பிறந்த வினைமுற்று. (உ)

கூ. ஒழுக்குவ் குருதி யுழக்கித் தளர்வா
ரிழுக்குவ் களிற்றுக் கோ *தேன்றி யெழுவர்
மழைக்குரன் மாமுரசின் மங்குரீர் நாடன
பிழைத்தாரை யாட்ட களத்து.

(பதவுரை) மலையுரால் - மேகத்தின் முழக்கம் போலும்
முழக்கத்தையுடைய, மாமுரசின் - பெரிய முரசினையுடைய,

மல்குநீர்நாடன் - நிறைந்த நீரினையுடைய நாட்டினையுடைய
 னாய செங்கட்சோழன், பிழைத்தாரா - தப்பினவரை,
 அட்ட - கொன்ற, காத்து - போர்க்களத்தில், ஒழுக்கும்
 குருதி-புக்காரா ஒழுகச்செய்யுங் குருதியை, உழக்கி-கலக்கி,
 தளர்வார்- (அதனைக் கடக்கலாற்றாது) தளர்ச்சி யுதுவார்,
 இழுக்கும்-மறிந்துகிடக்கின்ற, களிற்றுக்கோடு-யானையின்
 கொம்புகளை, ஊன்றி எழுவா-ஊன்றுகோலாகக் கொண்டு
 எழா நிற்பர் எ-று.

ஒழுக்கும்-ஒழுகும் என்பதன் பிறவினை; ஒழுகல்-கால்
 தளர்ந்து செல்லுதல்; இதனை, 'பாங்குன்றினிற் பாய்புனல்
 யாமொழுக்' என்னும் கோவையாலால் உணர்க. இழுக்கு
 தல் - தவறுதல்; ஆவது வெட்டுண்டு கிடத்தல். முரசின
 யுடைய நாடன் என்றும், தளர்வார் ஊன்றி யெழுவார் என்
 றுங் கூட்டுக. (உ)

* எழுஉம் என்றும் பாடம்.

௯ களவழி தாற்பது

தலையுடைய, தின் தேர் - வலிய தேரையுமுடைய, செம்பி
 யன் - செங்கட்சோழன், தெவ்வேந்தரை - பகையாசரை,

அட்டகனத்து - கொன்ற போர்க்களத்தில், கால் கால் திசை
யும்-பலதிசைகளிலும், பிணம் பிறங்க-பிணங்கன்மிக, யானை
அடுக்குபு-யானைக ளடுக்கப்பட்டு, ஏற்றிக்கிடந்த-உயர்ந்து
கிடந்தன, இடித்து உாறி-இடித்துமுழங்கி, அம்கண்-அழகிய
இடத்தையுடைய, விசம்பின் - வானத்தினின்று, உரும்
எறிந்து - இடிவீழ்ந்து, எங்கும் - எவவிடத்தாமுன்ன, பெரு
மலை - பெரியமலைகளை, தூது - தொடக்கு (அற), எறிந்தால்
அற்று-எறிந்தாற்போலும் ஏ-து.

. நானூல்-பன்மை குறித்தது; எட்டு எனினும் அமையும்.
அடுக்குபு வேற்றி-உயிர்வா உகரம் தொடது நின்றது; 'அடித்
தடித்து வக்காரம்' என்புழிப்போல. இயல்தின்டேர் என்
புழி இயல் இப் பொருட்டாதலை 'இயறேர்க்குட்டியென்' என்
னும் கீறுடாண் உரையா வறிக. (க)

எ. அஞ்சனக் குன்றேய்க்கும் யானை யமருழங்கி
யிங்கு விகக்குன்றே போற்றோன்றுஞ்-செங்கண்
வரிவரான் மீன்பிறமுங் காவிரி நாடன்
பொருநரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) செம்கண் - சிவந்தகண்களையும், வரி - வரி
களையுமுடைய, வரால்மீன் பிறழும்-வரால்மீன்கள் பிறழா
கிற்கும், காவிரிநாடன் - காவிரிநாட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், பொருநரை - (தன்னோடு) போர்செய்வாரை,
அட்டகனத்து-கொன்ற போர்க்களத்தில், அஞ்சனம்குன்று-

நீலமலையை, ஏய்க்கும்-ஒத்துத்தோன்றம், யாணை-யாணைகள்,
அமர்உழக்கி-போரின் கட் கலக்கி, இங்குலிகம் குன்றபோல்-

முலமும் உரையும்

௭

சாதிலிங்க மலையைப்போல, தோன்றம் - சிவத்து தோன்ற
நிற்கும் எ-து.

ஏய்க்கும்-உவமச்சொல். மீன் - இத் தமிழ்ச் சொல்லு
வடநூலார் மீனம் எனத் திரித்து வழங்குவர். (௭)

அ. யாணைமேல் யாணை நெரிதர வாணுகு

கண்ணோர் கடுங்கணை *மெய்ம்மாய்ப்ப-வெவ்வாயு

மெண்ணருங் குளநிற குரீஇயினம் போன்றவே

பண்ணா ரிடிமுரசிற் பாய்ப்புன னீர்நாட.

னண்ணரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) பண்ணா - ஒப்பனையமைந்த, இடிமுரசு இன்-
இடிக்கு முரசினையுடைய, பாய்ப்புனல் - பாய்ந்துசெல்லும்
நீரினையுடைய, நீர்நாடன் - காவிரிகாட்டை யுடையோன்,
நண்ணரை-பகைவரை, அட்டகனத்து-கொன்ற போர்க்களத்
தில், யாணைமேல் யாணை நெரிதர-யாணைகள் மேல் யாணை
கள் சாய, ஆனாது-நீங்காமல், கண்ணோர் - (மகளிரின்) கண்
களை பொருக்கும், கடுங்கணை-கடிய அம்புகள், எ வாய் உம்-

எவ்விடத்தும் (பாய்ந்து), மெய்மாய்ப்ப - (அவற்றின்) உடலைமறைத்தலால் (அவை), எண் அரு - அளவில்லாத, குன்றில்-மலைகளில், குரீஇ இனம்-குருவியின் கூட்டங்கள் மொய்த்திருப்பவற்றை, போன்ற - ஒத்தன எ-று.

மாய்ப்ப-மறைக்க; இஃது இப்பொருட்டாதலை 'சுளிறு மாய்க்குங் கதிர்க்கழனி' என்னும் மதுரைக் காஞ்சியடி உரையு னறிக. குரீஇ - இயற்கையடிபெடை, முரசின யொக்கும் பாய்புனல் என உவமையாக்கலும் ஒன்று. (அ)

* மெய்ம்மறைப்ப என்றும் பாடம்.

அ களவழி தாற்பது

க. மேலோரைக் கீழோர் குறுகிக் குறைத்திட்ட
காலாட்சோ டற்ற கழற்கா *லிருங்கட
துணில் சுறபிறழ்வ போன்ற புனளுட
னோரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல்நாடன் - நீர்நாட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், நோரை - பகைவரை, அட்டகளத்து-கொன்ற
போர்க்களத்தில், மேலோரை-(குதிரை முதலாயினவற்றின்)
மேலிருந்தவரை, கீழோர்-கீழ்நின்ற காலாட்கள், குறுகி-
சென்றுசார்ந்து, குறைத்திட்ட - துணித்த, கால் ஆர் சோடு-
காற்கிட்ட அரணத்தோடு, அற்ற - அறுபட்ட, கழல்கால்-

வீரக்கழ லணந்த கால்கள், இருங்கடல் - பெரிய கடலுள்,
 ஊணில் - இரையில்லாத, சுறபிறழ்வு போன்ற-சுருமீன்
 கள் பிறழ்வனவற்றையொத்தன எ-று.

சோடு - சவடு என்பதன் மருஉ; அரணம் என்பது
 பொருள். அரணம் - செருப்பு, சுற-இது 'குறியதனிறுதிச்
 சினைகெட' என்னுஞ் சூத்திரத்து இலேசானே ஆகாரங்
 குறுகி உகாம் பெறுது நின்றது. நீலச்சுரு என்னும் பாடத்
 திற்குக் கரிய சுருமீன்கள் என்று பொருள் கொள்க. (க)

டு. பலகணை பெய்வாயும் பாய்தலிற் செல்கலா
 தொல்கி யுயங்குங் களிநெல்லாக்-தொல்கிறப்பிற்
 செவ்வலங் குணறம்போற் றோன்றும் புனனாடன்
 நெவ்வரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல்நாடன் - நீர் காட்டையுடைய செங்
 கட்டுசோழன், நெவ்வரை - பகைவரை, அட்டகளத்து -

* இருங்கடலுணிலச்சுருப்பிறழ்வு என்றும் பாடம்.

மூலமும் உரையும்

36

கொன்ற போர்க்களத்தில், பலகணை-பலஅம்புகளும், எ லாய்
 உம்-எவவுறுப்பிலும், பாய்தலின்-பாய்தலால், செல்கலாது-
 செல்லமாட்டாது, ஒல்கி - தளர்ந்து, உயங்கும் - வருந்தும்,

களிதுஎல்லாம் - யானைகளெல்லாம், தொல் சிறப்பு இன்-
தொன்றுதொட்டு வருஞ் சிறப்பினையுடைய, செவ்வல்குன்ற
றம்போல் - தாதுமலை போல, தோன்றும் - தோன்றா நிற-
கும் ஏ-று.

செல்கலாது - வினையெச்சம்; குவவும் அல்லும சாரி
யைகள். செவ்வல் - பண்புப்பெயர். அம்-சாரியை. தாது
மலை-சித்தூரமலை. 'இங்குவிக்கக்குன்றே போற்றோன்றும்'
என முன் உரையையும் காண்க. (10)

கக. கழுமிய ஞாட்பி ஹண் கமைநதிகந்தா ரிட்ட
வொழிமுரசு மொண்குருதி யாடித்-தொழின்மடித்து
கண்காண யானை யுதைப்ப விழுமென
மங்குன் மழையி னகிரு மதிராபபோர்ச
செங்கண்மா ஸட்ட களத்து.

(பதவுரை) அதிரா போர் - கலங்குதலில்லாத போரை
யுடைய, செங்கண்மால் - செங்கட்சோழன், ஸட்டகளத்து-
கொன்ற போர்க்களத்தில், கழுமிய - நெருங்கிய, ஞாட்பின்
உள்-போரில், மைந்து இகந்தார்-வலியிழந்தவர்கள், இட்ட-
போகவிட்ட, ஒழிமுரசம் - ஒழிந்தமுரசம், ஒன் குருதி - ஒன்
ளிய வுதிரத்தில், ஆடி - படிந்து, தொழில் மடித்து - (தம்)
தொழிலைத் தவிர்த்து, கண்காண - (படைகளை ஓதுபட்டு)
கட்புலனியிழந்த, யானை உதைப்ப - யானைகளுதைத்தலால்,
மங்குன் மழையின் - மேகம்போல, இழும் - என அதிரும் -
இழுமென முழங்கா நிற்கும் ஏ-று.

11

களவழி தாற்பது

முரசும் ஆடிமடிந்து முழங்கும் என வினைமுடிவு செய்க.
 மங்குல் மழை - 'ஒருபொரு ளிருசொற்பிரிவில் வரையார்'
 என்பதனால் ஒருபொருண்மேல் வந்தன. இதிரா-கலங்காத,
 நடுங்காத; 'அதிர்ப்பும் விதிர்ப்பும் நடுக்கஞ் செய்யும்' என்
 பது காண்க. (கக)

கஉ. ஓவாக் கணைபாய வொல்கி பெழில்வேழந்
 நீளாய்க் குருதி யிழிதலாற் செந்தலைப்
 பூவலங் குன்றம் புயற்கேற்ற போன்றவே
 காவிரி நாடன் கடராய்க் கடிதாகக்
 கூடாரை யட்ட களதது.

(பதவுரை) காவிரி நாடன் - காவிரி நாட்டையுடைய
 செங்கட்சோழன், கடாய் - படையைச் செலுத்தி, கடிதது
 ஆக - விரைந்து, கூடாரை - பகைவரை, அட்டகளத்து-
 கொன்ற போர்க்களத்தில், ஓவா-இடைவிடாமல், கணைபாய-
 அம்புகள் ஹைக்க, எழில்வேழம் - எழுச்சியையுடைய யானை

கள், ஒல்சி-தளர்ந்து, தீவாய்-தீயின் நிறம்பொருந்திய, குருதி
 இழிதலால்-உதிரத்தை யொழுக்குதலால், செம்தலை-சிவந்த
 இடத்தையுடைய, பூவல் குன்றம்-செம்மண் மலைகள், புயற்கு
 ஏற்ற போன்ற - மழைக்கு எதிர்த்தன ஒத்தன எ-று.

செம்மண்மலையிற் பெய்த மழை செஞ்சீராய் யொழுதுமாத
 லின் உடல்முழுதும் குருதியை யொழுகவிடும் யானைகள்
 அம்மலைகளை யொக்கும் என்றார். தீவாய் என்பதனைக் கனை
 யோடு இயைப்பினும் அமையும். இழிதல் பிறவினையாயிற்று.
 பூவல் - செம்மண்; “பூவலாட்டிய புனைமாண்பந்தர்க் - காயற்
 சிற்றிற் கடிமனைப்படுத்து” எனச் சிலப்பதிகாரத்து வரு
 வது காண்க. அம்-சாரியை. (கஉ)

மூலமும் உரையும்

கக

கக. நிரைகதிர் நீனெலிக நீட்டி வயவர்
 வரைபுரை யானைக்கை தூற-வரைமே
 துருமெறி பாம்பிற் புரளுளு செருமொய்ம்பிற்
 சேஎய்பொரு தட்ட களத்து.

(பதவுரை) செருமொய்ப்புதுன்-போர்வலியையுடைய,
 சேய் - செங்கட்சேமன், பொருது அட்ட - போர்செய்து
 கொன்ற, களத்து - போர்க்களத்தில், நிரை கதிர்-நிரைத்த
 வொளியினையுடைய, நீன் எலிகம் - நீண்ட வானை, நீட்டி-

பின்னேவாங்கி, வயவர் - வீரர்கள், வரைபுரை - மலையை
யொத்த, யானை கை-யானைகளின் கைகளை, நூற - துணிக்கை,
வரைமேல்-மலையின்மேல், உரும் ஏறி - இடிவிழுந்த, பாம்பு
இன் - பாம்பைப்போல, புரளும் - புரளாநிற்கும் எ-து.

பாம்பு உருமெழியப்பட்டு மலைமேனிந்தும் விழுந்து
புரளமாறுபோலக் கையும் வானொழியப்பட்டு யானையினின்
தும் விழுந்து புரளாநிற்கும் எனக. எகிகம் வானினையும்,
நீட்டல் பின்வாங்கலையுங் குறித்து நின்றன. ஏறி-என்னும்
பெயரொச்ச முதனிலை பாம்பென்னும் செயப்படுபொருட்
பெயர் கொண்டது. (கஉ)

கச. கவனஞ்ஞாள் யானையின் *கைதுணிக்கப் பட்டுப்
பவளஞ் சொரிதரு பைபோற் †றிவனொளிய
வொன்செங் குருதி யுமிழும் புனனுடன்
கொங்கரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல் நாடன்-நீர் நாட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், கொங்கரை-கொங்குநாட்டவரை, அட்டகளத்து-
கொன்ற போர்க்களத்தில், கவனம் கொள் - கவனத்தைக்
கொள்ளும், யானை 'கை - யானைகள் (தம்) துணிக்கைகள்,
துணிக்கப்பட்டு - துண்டு படுத்தப்பட்டு, பவளம் சொரி

* கைகடுணிக்க என்றும், † திகழொளிய என்றும் பாடம்

தரு - பவனத்தைச் சொரியாநின்ற, பைபோல் - பையைப்
போல, திவன்ஒளிய-விளங்கும் ஒளியையுடைய, ஒன்-ஒன்
ளிய, செம்குருதி - சிவந்த வுதிரத்தை, உயிழும் - உயிழா
நிற்கும் எ-று.

கவனம்-யாணையுணவு; 'கல்லாலினைஞர் கவனங்கைப்ப'
'வாங்குங்கவனத்து' என்பன காண்க. இன்-சாரியை. (கச)

கரு. கொல்யாணை பாயக் குடைமுருக்கி யெவ்வாயும்
புக்கவா பெல்லாந பிணைமபிறங்கத்-தச்சன்
வினைபடு பள்ளியிற் றேன்றுமே செங்கட்
சினமால் பொருத களத்து.

(பதவுரை) சினம்-கோபத்தையுடைய, செங்கண்மால் -
செங்கட்டேசாழன், பொருத களத்து-போர்செய்த களத்தில்,
எவாய் உம் - எவவிடத்தும், குடை முருக்கி - குடை
களை யழித்து, கொல் யாணை - கொல்லும் யாணைகள், பாய -
பாய்தலால், புக்க வாய்எல்லாம்-அவ யாணைகள் புருந்த இட
மெல்லாம், பிணைம் பிறங்க - பிணைங்கள் விளங்க, தச்
சன் - தச்சனால், வினைபடு - வினைசெய்யப்படும், பள்ளியில்-
இடங்கள்போல, தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும் எ-று.

பள்ளி - இடமென்னும் பொருளாதலைத் தொல்காப்
பியத்தே 'சொல்லிய பள்ளி' என வருதலா னறிக. தச்சன்-
மரவினைஞன்; 'மரங்கொல்தச்சர்', 'தச்சச்சிறார்' என்பன
காண்க. (கரு)

கக. பரும லினமாக் கடவித் தெரிமறவ
 ஞக்கி யெடுத்த வரவத்தி னூர்ப்பஞ்சாக்
 குஞ்சாக் கும்பத்துப் பாய்வன குன்றிவரும்
 வேங்கை யிரும்புலி போன்ற புனனாடன்
 வேந்தரை யட்ட களத்து.

மூலமும் உரையும்

கக

(பதவுரை) புனல் நாடன்-நீர் நாட்டையுடைய செங்கட்
 சோழன், வேந்தரை - பகை மன்னரை, அட்டகளத்து-
 கொன்ற போர்க்களத்தில், பருமம் - கல்லணையையுடைய,
 இனம் மா - திரண்ட குதிரைகள், தெரி மறவர் - விளங்கிய
 வீரத்தினையுடையரால், கடவி - நடத்தப்பட்டு, ஊக்கி - மன
 வெழுச்சி மிக்கு, எடுத்த - எழுப்பப்பட்ட, ஆரவத்தின்
 ஆர்ப்பு - மிகக் ஆரவாரத்தை, அஞ்சா - அஞ்சாத, குஞ்சாம்-
 யானைகளின், கும்பத்து - மத்தகத்தில், பாய்வன - பாய்கின்
 றவை, குன்று - மலையின்கண், இவரும்-பாய்கின்ற, இரு -
 பெரிய, வேங்கை புலி - வேங்கையாகிய புலியை, போன்ற-
 ஒத்தன எ - று.

பருமம், பண், கல்லணை என்பன ஒரு பொருட் சொற்
 கள். கடவி - செயப்பாட்டு வினையெச்சம். மறவர் கடவி
 என மாற்றாக. கடவப்பட்டு ஊக்கிப் பாய்வன என்க;

யானைக்கு அடையாக்கி அஞ்சா என்பதனோடு முடிப்பினும்
அமையும். (கக)

கஎ. ஆர்ப்பெழுந்த ஞாட்பினு ளாளா னெதிர்த்தோடித்
தாக்கி யெறிதா விழ்தரு மொண்குருதி [னவே
கார்த்திகைச்சாற்றிற் கழி* விளக்கைப் போன்ற
போர்க்கொடித் தாளைப் பொருபுன வீரநாட
னூர்த்தம ரட்ட களத்து.

(பதவுரை) போர்-போர்க்குரிய, கொடி-கொடியினை
யுடைய, தாளை-படையினை உடையனான, பொரு-மோது
கின்ற, புனல் - நீரினையுடைய, வீரநாடன் - காவிரி நாட்டை
யுடைய செங்கட்சோழன், ஆர்த்து - ஆரவாரித்து, அமர் -

* விளக்குப்போன்றனவே என்றும் பாடம்.

கசு களவழி தாற்பது

போரில், அட்ட-(பகைவரைக்) கொன்ற, களத்து-களத்தில்,
ஆர்ப்பு எழுந்த-ஆரவார மிகுந்த, ஞாட்பின் உள்-போரின் கண்,
ஆன்ஆன் - ஆளும் ஆளும், எதிர்த்து ஒடி - எதிர்சென்றோடி,
தாக்கி-பொருது, எறிதா-(படைகளை) வீசுதலால், விழ்தரும்-
சொரியாநின்ற, ஒன் குருதி - ஒன்றிய வுதிரம், கார்த்திகை
சாறுஇல் - கார்த்திகை விழாவில், கழி விளக்கை-மிக்கவிளக்
கினை, போன்றன - ஒத்தன எ -று.

சாறு - விழா; இதனைச் 'சாறுதலைக்கொண்டென' என்னும் புறப்பாட்டானும், 'சாறயர்களத்து' என்னும் முருகாற்றுப்படையானும் அறிக. கார்த்திகை காளில் நிரை சிரையாக விளக்கிட்டு விழாக்கொண்டாடும் வழக்கம் மிக்கிருந்தது. இதனை 'குறுமுயன்மறுநிறங்கினர மதிநிறைந், தறுமீன்சேருமகவிருணடுகான், மறுகுவினக் குறுத்துமாலைதுள்கிப், பழுவிறன் மூதுர்ப்பவருடன்றுவன் றிய, விழவுடனயா வருகதிலம்ம' என்னும் அகப்பாட்டா னறிக. 'துளக்கில் கபாலீச்சரத்தான் றெல்கார்த்திகைகாள்விளக்கிடு காணுதேபோதியோ டும்பாவாய்' என்பது திருநெறிந்தமிழ்மறை. கார்த்திகைக்கு மலையில் விளக்கிடு வது 'குன்றிற் கார்த்திகை விளக்கிட்டன்ன' என்று சிந்தா மணியிற் கூறப்பெற்றுள்ளது. (கள)

க.அ. நளிந்த கடனுட் டி மிறிசை போலெங்கும்

விளிந்தார் டிணங்குருதி யீர்க்குந-தெளிந்து

* தடற்றிடங் கொள்வாட் டிளையவிழுந் தாச்சே
யுடற்றியா ரட்ட களத்து.

(பதவுரை) தெளிந்து - விளங்கி, தடறு - உறையினது,
இடம்கொள் - இடத்தினைக்கொண்ட, வாள் - வானையும்,

* தடற்றிலங்கொள்வான் என்றும் பாடம்.

தனை அபிமும் - கட்டவிழ்ந்த, தார் - மாலைவையுமுடைய,
சேய் - செங்கட் சோழன், உடற்றியார் - இனமுட்டியபகை
வரை, அட்ட - கொன்ற, களத்து - போர்க்களத்தில், நனிந்த-
நீர்செறிந்த, கடவுடன் - கடவில், தியில் - தோணியையும்,
திரை - அலையையும், போல் - போல, எங்கும் - எவ்விடத்
தும், வினிந்தார் - பட்டாருடைய, பிணம் - பிணக்குப்பை
யை, குருதி ஈர்க்கும் - உதிரவெனையு ஐழாங்கிற்கும் ஈறு.

‘தடற்றிலங்கொர்வாள்’ எனலும் பாடத்திற்கு உறை
யில் விளங்குகின்ற ஒள்ளியவாள் என்று பொருளுரைக்க,
நனிந்த-நனியென்னும் உரிச்சொல்லடியாக வந்த பெயரெச்
சம்; நீர்மிக்க எனினுமாம்; நனியென்பது பெருமையும்,
செறிவுமாதல் தோல்காப்பியந்தா னறிக. (கஅ)

கக. இடைமருப்பின் விட்டெறிந்த ஓட வகைக்கான் மூழ்கிக்
கடைமணி காண்வாதத் தோற்றி-நடைமெலிந்து
முக்கோட்ட போன்ற களிநெல்லா நீர்நாடன்
புக்கம ரட்ட களத்து.

(பதவுரை) நீர்நாடன் - நீர்நாட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், அமர்புக்கு - பேரிற்புகுந்து, அட்டகளத்து-(பகை
வரைக்) - கொன்ற போர்க்களத்தில், மருப்பின் இடை -
(யானைகளின்) கொம்பினடுவே, விட்டுஎறிந்த எலகம் - விட்
டெறிந்தவேல், கால்மூழ்கி - கால்புகுனித்தலால், கடை

மணி-(அவலேவின்) கடைமணி, காண்வா - வினங்க, களிற்
எல்லாம் - யானைகளெல்லாம், தோற்றி - தோன்றி, நடை
மெலிந்து - நடைதளர்ந்து, மு கோட்டபோன்ற - மூன்று
கொம்புகளையுடைய யானைகளை யொத்தன எ - று.

* எல்கங்காழ் என்றும் பாடம். †தோன்றி என்றும் பாடம்.

கக களவழி நார்பது

காழ் என்பதே சிறந்த பாடம். காழ் - காம்பு. மூழ்க
லான் என்பது மூழ்கியெனத் திரிந்து நின்றது. மூக்
கோட்ட - இது குறிப்பு வினைப்பெயர். (கக)

உடு. இருசிறக நீர்க்குப் பரப்பி யெருவை
குருதி பிணங்கவருந் *தோற்ற—மதிர்விலாச
சீர் முழாப பண்ணமைப்பான் போன்ற புனடை
னேராரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனடநாடன் - நீர்நாட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், நேராரை - பகைவரை, அட்டகாத்து - கொன்ற
போர்க்களத்தில், எருவை-கழுருகன், இருசிறகர் - இரண்டு
சிறகின் கண்ணுமுள்ள, ஈர்க்கு பரப்பி-ஈர்க்குகளைப் பரப்பி,
குருதி-உதிரத்தோடு, பிணம் கவரும்-பிணங்களைக் கொள்ளை
கொள்ளும், தோற்றம் - காட்சி, அதிர்வு இலா - கலக்கமில்

லாத, சீர் - ஓசையையுடைய, முழா-முழுவீன, பண் அமைப்
பான் - பண்ணமைப்பவனை, போன்ற - ஒத்தன எ-று.

சிறகர் - ஈற்றுப்போலி.

(உய)

உக. இணையே ஸெழின்மருமத் திங்கப்புண் கூர்ந்து
கணையலைக் கொல்கிய யானை-துணையிலவாய்த்
†தொல்வலி யாற்றித் துளங்கினவாய் மெல்ல
நிலங்கால் கவரு மலைபோன்ற செங்கட்
சினமால் பொருத களத்து.

* தோற்றந்திரலிலா என்றும் பாடம்.

† தொல்வலியிற்றீர என்பதுவே சிறந்த பாடம்.

முலமும் உரையும் கள

(பதவுரை) சினம்-கோபத்துடைய, செங்கண்மால்-
செங்கட் சோழன், பொருத களத்து - போர்செய்த
களத்தில், இணையேல் - இணைத்த வேல்கள், எழில் மரு
மத்து - அழகிய மார்பில், இங்க - அழுந்துதலால், புண்
கூர்ந்து - புண் மிகுந்து, கணை அலைக்கு-அம்பின் அலைப்புக்க
ளால், ஒல்கிய யானை - தளர்ந்த யானைகள், துணை இலவாய்-
(தம்மேற்கொண்ட) துணைவரை யிலவாய், தொல் வலி -
பண்டை வலியினின்று, ஆற்றி - நீங்கி, துளங்கின ஆய் -
ஐங்கி, மெல்ல - மெல்ல, நிலம் - நிலத்தை, கால் கவரும் -
காலாலே யகப்படுக்கும், மலைபோன்ற - மலையை யொத்
தன எ - று.

இங்கல் - அழுந்தல். அலை-முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.
அலைக்கு - வேற்றுமை மயக்கம். (உச)

உஉ. இருநிலஞ் சேர்ந்த குடைக்கீழ் வரிதுத
லாடியல் பாணைத் தடக்கை பொளிதுவா
ளோடா மறவர் துணிப்பத் துணிந்தவை
கோடுகோ ணொண்மதியை நக்கும்பாம் பொக்குமே
பாடா ரிடிமுரசிற் பாய்புன னீர்நாடன்
கடாரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) பாடுதூர்-ஒலிநிறைந்த, இடி-இடிபோன்ற, முரசின்-முரசினையுடைய, பாய்புனல்-பாய்ந்து செல்லும் நீரினையுடைய, நீர்நாடன்-காவிரிநாட்டையுடையவனாகிய செங்கட் சோழன், கடாரை - பகைவரை, அட்ட களத்து-கொன்ற போர்க்களத்தில், ஒளிற வான்-விளங்கும் வானை யேந்திய, ஓடா மறவர்-புறங்கொடாத வீரர்கள், வரிதுதல் - வரி பொருந்திய செற்றியையுடைய, ஆடுஇயல் - வெற்றிசேர்ந்த, வானை தடகை-யானையின் நீண்ட கைகளை, துணிப்ப-துண்டு

2

கஅ களவழி நாற்பது

படுத்த, துணிந்தவை-துண்டிக்கப்பட்ட அவைகள், இருநிலம் சேர்ந்த - பெரிய நிலத்தில் விழுந்து கிடக்கும், குடைக்கீழ் - குடைகளின் அருகே (சிடப்பன), கோடுகொள் - கலை

நிறைந்த, ஒன்மதியை - ஒர்ளியசத்திரனை, உக்தம் பாம்பு -
நின்றுகின்ற பாம்பினை, ஒக்தம்-ஒத்திருக்கும் எ-று.

குடைக்கீழ்க் கிடப்பன என ஒருசொல்வருவிச்ச. ஆடு-
வென்றி; அசைதலும் ஆம். கோடு-பக்கம்; ஈண்டிக கிலை
யை உணர்த்திற்று. 'கோடுதிராண்டொண்டி' என்பது
காண்க. நீர்நாடு-பெயர்; நீர் - ஆகுபெயரும் ஆம். (உஉ)

உக. எற்றி வயவ ரெரிய துதல்பிளந்து

நெய்த்தோர் புனலு ணிவந்தகளிற றுடப்பு
செக்காகொர் வாளிற் கருகுகொண்முப் போன்றவே
கொற்றவேற்றானை கொடித்திண்டோச் செம்பியன்
செற்றாரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) கொற்றம்-வெற்றியையுடைய, வேல்-வேலை
யேந்திய, தானை - சேலையையும், அகாடி திண்டோ - கொடி
கட்டிய வல்ய தோரையு முடைய, செம்பியன்-செங்கட்
சோழன், செற்றாரை-பகைவரை, அட்டகளத்து-கொன்ற
போர்க்களத்தில், வயவா எற்றி எறிய-வீரர்கள் (படைக்கலங்
களை) எடுத்து எறிய, துதல் பிளந்து - நெற்றிபிளத்தலால்,
நெய்த்தோர் புனல்உள்-உதிரநீருள், நவந்த - மூழ்கியெழுந்த,
களிறு உடம்பு - யானைகளின் உடம்புகள், செக்கர் கொள்
வான் இல்-செக்காவானத்தில், கருகொண்டி - கரியமேகத்
தை, போன்ற-ஒத்தன எ-று.

பிளத்தலால் என்பது பிளந்தெனத் திரிந்து நின்றது.
நெய்த்தோர் - குருதி. செக்கர்-செநிறம். (உக)

உச. திண்டோன் மறவ ரெறியத் திசைதோறும்
பைந்தலை பாரிற் புரள்பவை - நன்கெனைததும்
பெண்ணையந் தோட்டம் பெருவளி புக்கற்றே
கண்ணார் கமழ்தெரியற் காவிரி நீர்நாட
னண்ணரை யடட களத்து.

(பதவுரை) கண்ணார் - கண்ணுக்குள்முந்த (காட்சியை
யுடைய), கமழ் தெரியல்-மணத்தின் மரையை (அணிந்த),
காவிரி நீர் நாடன் - காவிரிநீர் நாட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், ஈண்டரை-பகைவரை, அட்ட களத்து - கொன்ற
போக களத்தில், திண்டோன் - வலிய தோளையுடைய,
மறவா-மீரர்கள், எறிய - (வாளால்) எறிதலால், திசைதோ
றும்-திசைகள்-தோறும், பார தில்-புறமில், பைந்தலை - கரிய
தலைகள், புரள்பவை-புரளுவன, நன்கு எனைதது உம்-மிகவும்,
பெண்ணை தோட்டம் - பனநகாட்டில், பெருவளி - பெருங்
காற்று, பக்கது அற்று-புகு செயலையொத்தன -று.

பசுமை - நருமையேல் சன்னது. அம் தாரியை. புக்க
தற்று என்பது புகுத்து எனருயது. பனநதோட்டத்திற்
பெருவளி புகநால் காக்கை உதிர்ந்து பாருமாறு போலத்
தலைகள் புரண்டன என்க. (உச)

உரு. மலைக் கங்கபாயு மலைபேர னிலைகொள்ளாக்

குஞ்சரம பாயக் கொடியெழுந்து-பொங்குபு
வானம் துடைப்பன போன்ற புனனாடன்
மேவாரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல் நாடன்-நீர் நாட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், மேவாரை - பகைவரை, அட்டகளத்து - கொன்ற
போர்க்களத்தில், மலை கலங்க-மலைகள் கலங்க, பாயும்-பாயா

உயி களவழி தாற்பது

நின்ற, மலைபோல் - மலைகள்போல, நிலைகொள்ளா - நிலை
கொண்டு, குஞ்சரம் பாய - யானைகள் பாய்தலால், கொடி-
(அவற்றின் மிசை கட்டப்பெற்ற) கொடிகள், எழுந்து-மேல்
எழுந்து, பொங்குபு - விசங்காநின்ற, வானம் - வானத்தை,
துடைப்பனபோன்ற - துடைப்பனவற்றை யொத்திருந்தன
எ-று.

மலைகலங்கப் பாயுமலைபோல் என்றது துல்பொருளுவ
மம். கொடிதுடைப்பன போன்ற என்க. (உதி)

உக. எவ்வாயு மோடி வயவர் துணித்திட்ட
கைவாயிற் கொண்டெழுந்த செஞ்செவிப் புன்சேவ
லைவாய் வயநாகன் கவ்வி விசம்பிவருஞ்
செவ்வா யுவுணத்திற் றோன்றும் புனனாடன்
றெவ்வரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல் நாடன்-நீர்நாட்டை யுடைய செங்கட்
சோழன், தெவவரை - பகைவரை, அட்டகனத்து - கொன்ற
போர்க்களத்தில், எ வாய் உம் ஒடி - எவலிடத்தும் சென்று,
வயவா - வீரர்கள், துணித்திட்ட-துணித்த, கை - கைகளை
வாய் இல்-(தமது)வாயில், கொண்டுஎழுந்த-கவலிக் கொண்டு
மேலெழுந்த, செம் செவி-சிவந்த செவிதனை யுடைய, புல்
சேவல் - புல்லிய பருத்தின் சேவல்கள், கிவாய்-கிந்துவாயை
யுடைய, வயம் நாகம்-வலியையுடையபாம்பை, கவலி-கவலிக்
கொண்டு, வீசும்பு இவரும்-வானிலே பறந்து செல்லும்,
செம்வாய் - சிவந்த வாயையுடைய, உவணத்தில்-கருடனைப்
போல, தோன்றும்-தோன்றா நிற்கும் ஏ-று.

புன்மை-புற்கென்ற நிறம். உவணத்தில் என்புழி இல்
ஒப்புப்பொருட்டு. (உக)

மூலமும் உரையும்

உக

உள. செஞ்சேற்றுட் செவ்வாளை சிறி மிதித்தவா
லொன்செங் குருகிக டொக்கி ன் டி நின்றவை
*பூநீர் வியன்றமிடாப போன்ற புனஞாடன்
மேவாரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல் நாடன்-நீர்நாட்டை யுடைய செங்கட்
சோழன், மேவாரை - பகைவரை, அட்டகனத்து - கொன்ற
போர்க்களத்தில், செம் சேறு உள்-(உதிராததற் சேறுபட்ட)

செஞ்சேற்றில், செவ யானை - செல்லுகின்ற யானைகள்,
 சீறி மிதித்தலால் - வெகுண்டு மிதித்தலால் (குழிந்த இடங்
 களில்), தொக்கு ஈண்டி ின்றவை-ஒருங்கு தொக்குரின்ற,
 ஒன் - ஒன்னிய, செம் குருதிகள்-சுவாத வுதிரங்கள், டு விய
 ன்ற - செம் பூக்களை யாக்கிய, நீர்மிடா - நீர்மிடாவை,
 போன்ற - ஒத்தன எ-று.

குழிந்த இடங்களில் என்னுஞ் சொற்கள் அவாய் நிலை
 யான் வந்தன. பூநீர் வியன்ற மிடா - செம்பூக்களையுடைய
 நீரினையுடைய அகன்றமிடா எனினும் ஒக்கும். தொக்கு
 ஈண்டி-ஒரு பொருளாள். (உஎ)

உஅ. ஓடா மறவ ருருத்து மதஞ்செருக்கிப்

பிடுடை + வானார் பிடுங்கிய ஞாட்பிணுட்

கேடகத்தோ டற்ற தடக்கைகொண் + டோடி

பிகலன்வாய்த் ிதுற்றிய தோற்ற மயலார்க்குக்

கண்ணாடி காண்பாரிற் றேன்றும் புனடை

னண்ணாசை யட்ட களத்து.

*பூவியன்ற நீர்மிடா என்று பாடல் கொள்ளுதல்
 வேண்டும்.

. + வானர் என்றும், + ஓரி இகலனவாய் என்றும்,
 + வாய்துற்றிய என்றும் பாடம்.

உஉ

களவழி நாற்பது

(பதவுரை) புனல்நாடன் - நீர்நாட்டையுடைய செவநட்

சோழன், கண்ணாரை-பகைவரை, அட்டகாத்தி - கொன்ற
 போர்க்களத்தில், ஓடா மறவர் - புறங்கொடாத வீரர்கள்,
 உருத்து-கொபித்து, மதமசெருக்கி-களிப்பால் மிகுந்து, பீடு
 உடை - பெருமையையுடைய, வானாரா - வானோடுநினைவராய்,
 பிறநகிய-போர்செய்த, ஞாட்பின்உள்-போரின்கண், கேட
 கத்தோடு அம்?-கேடகத்தோ டறுபட்ட, தட கை - நீண்ட
 கைகளி, கொண்டு ஒடி-கொண்டுசென்று, இகலன்-ஒரிகர்,
 வாய்நுற்றிய-(தமது) வாயிற் கவலிய, தோற்றம் - காட்சி,
 அயலார்க்கு - அயலில் நீண்டவாக்கு, கண்ணாடி காண்பார்
 இல்-கண்ணாடி காண்பாரைப்போல, தோன்றும் - தோன்று
 நிற்கும் எ - று.

புலங்குதல் போர்செய்தலை யுணர்த்திற்று. அயலார்க்குத்
 தோன்றும் என்க. (உஅ)

உக. கடிகாவிற் காற்றறு நெறிய வெடிபட்டு

வீற்றுவிற் றோடு மயினிளம்போ - னுறறிசையுங்

கேளி ரிழந்தா டலறுபவே செங்கட

சினமான பொருத காத்து.

(பதவுரை)செம்கண்-சிவந்த கண்களையும், சினம்-வெகுளி
 யையுமுடைய, மாள்-செங்கட்சோழன், பொருத காத்து-
 போர்செய்த களத்தில், கடிகா இல் - மாங்கன் செறிந்த
 சோலையில், காற்று உற்று எறிய-காற்று மிக்கு எறிதலால்,
 வெடிபட்டு - அஞ்சி, வீற்று வீற்று ஓடும் - வேறு வேறு
 ஓடும், மயில் இனம்போல் - மயிலின் கூட்டம்போல், நால்
 திசை உம் - நான்குதிசையிலும், கேளிர் இழந்தார் - கொழு
 நரை யிழந்த மகளிர், அலறுப-அலறு நிற்பர் எ-று.

வீறு-வேறு; 'சோறுடைக்கையர் வீற்றுவிற் றியங்கும்'
எனப் புறத்தில் வருவது காண்க. செங்கண்மால் என

மூலமும் உரையும்

உ.க.

இயைத்துப் பெயராக்குதலும் ஒம். காற்றிசையும் அவறுப
என்க. அலறுப - பல்லா பால் முற்று. (உ.க.)

உ.உ. மடங்க வெறிந் த மலைநுடடு நீர்போற்
றடங்கொண்ட வெண் தருகிகொல்களி றீர்க்கு
*மடங்கா மறமொய்யபிற செங்கட் சினமா
*மடங்காரை யடட களத்து.

(பதவரை) மட உரை-மடநுடடு, மடநுடடு, மடநுடடு, மடநுடடு-மறத்துனை
மடைய, மொய்யபு றின் - மொய்யபு, செம் கண்-சினந்த
சண்ணினையம், சினம-சொபத்தையம் மடைய, மால்-செங்கட்
சொழுன, அடங்காரை - பனையரை, அட்ட காத்து-கொன்ற
போரக்காத்தின், மடங் மடங்க எறிந்த - மலைகள் மறிய
எறிந்து, மருட்டுந் நீர்போல - (அ.க. ம. ம. ம. ம.) மருட்டுகின்ற
வெள்ளத்தைப்போல, தடயமொண்ட-பரந்த, ஒன் தருகி-ஒன்
ளிய மடங்க வெள்ளம், கொல்க றி - கொல்கப்பட்ட யானை
களை, காக்கும-துழுதுது செவ்வாக்கிற்கும் வரு.

மறம மொய்யப்பு-முறையே வீரமும் வலியும் எனினும்

பொருத்தம். மடங்கல் என்றும் பாடத்திற்குச் சிங்கம்
 போல என்றும், மடங்கல் அல்லாத என்றும் பொருள்
 கொள்ளலாகும். கொல்களிற் - கொலைத்தொழிலையுடைய
 யானை எனினும் அமைமயர். செங்கண் என்பதற்கு மேலுரைத்
 தமை காண்க. (உய)

உக. ஓடா மறவ ரெறிய துதல்பினந்த
 கோடேநது கொல்களிற்றுக் கும்பத் தெழிலோடை
 மின்னுக் கொடியின் மிளிரும் புனனாட
 னென்னுரை யட்ட களத்து.

* மடங்கள் மறமொயம்பின் என்றும் பாடம்.

உச களவழி நாற்பது

(பதவுரை) புனல் நாட ன்-நீர் நாட்டை யுடைய செங்கட்
 சோழன், ஒன்னுரை - பகைவரை, அட்டகளத்து - கொன்ற
 போர்க்களத்தில், ஓடா மறவர் - புறங் கொடாத வீரர்கள்
 எறிய - வேலினை யெறிதலால், துதல் பினந்த - நெற்றி
 பினந்த, கோடு எத்து - கொம்பினை யேந்திய, கொல்களிற்-
 கொல்லும் யானையின், கும்பத்து - மத்தகத்தில் (கட்டிய),
 எழில் ஓடை- அழகிய பட்டம், மின்னுகொடியில்-(முகிலின்
 கண்) மின்னற்கொடிபோல, மிளிரும்-விளங்காநிற்கும் எ-று.

பிளந்தகளிறு, வந்துகளிறு எனத் தனித்தனி முடிக்க.
பிளந்த-பிளக்கப்பட்ட. மின்னுக்கொடி-‘தொழிற் பெயரியல்’
என்பதனால் உகரம் பெற்றது. (உ.க)

உ.உ. மைபின்மா மேனி நிலமென்னு நல்லவன் [ந்த

செய்யது போர்த்தான் போற்*செவ்வந்தான்-பொய்தீர்
பூந்தார் முரசிற் பொருபுன நீர்நாடன்
காய்ந்தாரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) பூதார்-பூ.மாலையினையும், முரசு இன்-வெற்றி
முரசினையு முடைய, பொய்தீர்ந்த-வறத்தலில்லாத, பொரு-
(கரையொடு) மோதும், புனல் - நீரினையுடைய, நீர்நாடன்-
காவிரி நாட்டையுடைய செங்கட் சோழன், காய்ந்தாரை-
வெருண்ட பகைவரை, அட்ட களத்து - கொன்ற போர்க்
களத்தில், மை இல் - குற்றமில்லாத, மாமேனி - அழகிய
மேனியை யுடைய, நிலம் என்னும் நல்லவன் - பூமி என்னு
மாத, செய்யது - சிவந்த போர்வையை, போர்த்தான்
போல் - போர்த்தவன் போல, செவ்வந்தான் - செந்நிறமெய்
தினால் ஏ-று.

* செவ்வென்றான் என்றும் பாடம்.

மூலமும் உரையும்

உரு

நிலத்தை மகடேவராகச் சுறுதல் மாபு. ‘செல்லான்
கிழவனிருப்பினிலம் புலந் - தில்லாளினாடிவிடும்’ என்பதும்

சித்திக்கற் பாலது. செய்யது-குறிப்பு வினைப்பெயர். செய்
வந்தான்-செவ்வால் பகுதி. செவ்வென்றான் எனின் செய்
வென் பகுதி. முரசினையுடைய நாடன் என்க. பொய் தீர்ந்த
என்பதனை, 'வானம் பொய்யாது' என்புழிப் போலக்
கொள்க. காவிரியின் பொய்யாமையை 'கரியவன் புகையி
றும்.....ஒன்றாதொலிக்கும்' என்னும் நானே
காண்காதையடிகளா னறிக. (உஉ)

உஉ. பொய்கை யுடைந்து புனல்பாய்ந்த வாயெல்லா
நெய்த விடையிடை வாளை பிறழ்வனபோ
லேதிலங் கெஃகி னவிரொளிவா டாயினவே
கொய்கவன் மாவிற் கொடித்திண்டேர்ச் செம்பியன்
நெய்வரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) கொய்-கத்திரித்த, சுவல்-புறமயிரையுடைய,
மாலுன்-குதிரையினையும், கொடி-கொடிகட்டிய, திண்டேர்-
வலிய தேரினையுமுடைய, செம்பியன் - செங்கட்சோழன்,
நெவ்வரை - பகைவரை, அட்டகளத்து - கொன்ற போர்க்
களத்தில், பொய்கை உடைந்து-பொய்கைக்கரையுடைதலால்,
புனல்பாய்ந்த-(அதன்கண்ணுள்ள) நீர்பாய்ந்த, வாய் எல்லாம்-
இடமெல்லாம், நெய்தல் - (மலர்ந்த) நெய்தற் பூக்களின்,
இடை இடை - நடுவே நடுவே, வாளைபிறழ்வனபோல்-வாளை
மீன்கள் பிறழ்தல்போல, இது இலங்கு-அழகியாய் விளங்கா

நின்ற, எஃகுதின - வேலொடு, அவர் ஒளி - விளங்கும்
ஒளியையுடைய, வாந்தாயின - வான்பரந்தன எ-று.

33. அஃறிணை யொன்றன்பாற் படர்க்கைக் குறிப்பு
வினைமுற்று எச்சமாய் இலங்கு என்னும் காலங்காந்த பெய
உக களவழி நார்பது

செச்சங் கொண்டது. 33 பகுதி, து ஒன்றன்பால் விருதி.
தாயின அஃறிணைப்பலவின்பாற் படர்க்கை இறந்தகால வினை
முற்று - தாவு பகுதி, இன் இடைக்கலை, வகரம் யகரமாய்த்
திரிந்தது. (உக)

'உக' இணரிய ஞாட்பிது னேற்றெழுந்த மைந்தர்
சுடரிலங் கெஃக மெரியரசோர்க் துக்க
*குடாகொண்டி வாங்குங் குழநரி கந்திற்
மொடொரி கோணப் புரையு மடம்பைம்பூட்
சேய்பொரு தட்ட களத்து.

(பதவுரை) . அடர் - தகட்டுவடிவாகிய, பைம்பூண்-பசிய
அணிகலத்தினையுடைய, சேய்-செங்கட் சோழன், பொருது
அட்ட - போரெய்து கொன்ற, களத்து - களத்தின்கண்,
இணரிய ஞாட்பின்உள் - தொடர்ந்து நெருங்கிய பேரில்,
எற்று எழுந்த - எதிர்த்தெழுந்த, மைந்தர் - வீரர்கள், சுடர்
இலங்கு - ஒளிவிளங்காவின்ற, எஃகம் - வேல்களை, எறிய-
எறிதலால், சோர்த்துஉக்க - சரித்துவிட்டிய, குடர்கொண்டு-

(வீரர்களின்) குடர்களைக் கவனிக்கொண்டு, வாங்கும்-இழக்
கும், குறுநரி - குறுநரிகர், கந்துஇல் - தூணிலே (சட்டப்
பட்ட), தொடர்ஒடு-சக்திலியோடு (என்ற), கோளாய் புரையு
ம் - கோளய்களை யொக்கும் ஏ-து.

இணரிய - இணர் பகுதி, இன் இடைநிலை கடைகுறை
ந்து நின்றது. கோளாய் வேட்டமாகும் நாய். குறு நரி-
நரியின் ஒர்வகை; 'குறு நரிபட்டந்ரால்' என்பது கலி. அடர்-
தகடு. (உச)

*குடர் கொடு என்றும் பாடம்.

புலமும் உரையும் உஎ

உரு. செவ்வரைச சென்னி யரிமாளை டவ்வரை
யொங்கி யுருமி, குடைநதற்றம் - மடங்கி
கரைநகரன் நிழிதருந் காகிரி நாட-
வரைசா னடாழிடி மூழ்க வரநீசா
டரசுவா ஸிழ்து களதது.

(பதவுரை) மல்கி- ஸ்தூதா, கரைநகரனறு-கரைநகரையழி
தது, ஸிழிதருந் - செவ்வரை, காகிரிநாடன்-காகிரிநாட்டை
யுடைய வரங்குட்டுசாபுநது, வரைசா-வரமுமைநது, பாடம்

யிழைத்த - (பெரிய) சிறப்ப, அரசாங்க - அரசாங்காதி, அரசு
 உயர் - (பட்டி பெரிய) யானைகள், வீழ்த்துதல் - மறிந்து
 வீழ்த்துதல், சிறப்பின் (உயர்வு) விழுதலை, செவ்வரை -
 செவ்விய மலையன், சென்னி - செவ்வியன், அருமான்
 ஒளி - சிவந்ததுடன், அவரை - அந்தமன், அங்கி - தனாதி,
 உருமன் - இடியேயுதிக்கு, உடைந்தது - அழிந்தாற்
 போலும் எனது.

அரசாங்க அரிமாணம் யானைகளு மலையம் உயரம்.
 உடைந்தால் என்பது உடைந்து என் துன்பது. (50)

கூக. ழுழ உயர். ழுறழ்நின்றி யொத்ததே
 காவிரி நாடன் கழுமலம் கொண்டநான்
 மாவுதைப மாற்றார் குடைபெலாங் கீழ் வேலா
 யாவுதை காளாம்பி போன்ற புனஞாண்
 மேவாரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) காவிரி நாடன் - காவிரி நாட்டையுடைய
 செங்கட் சோழன், கழுமலம் - கழுமலமென்னும் ஊரினை.
 கொண்ட நாள் - கைக்கொண்ட நாளில், புனல்காடன் -

உஅ களவழி நாற்பது

அவன், மேவாரை-பகைவரை, அட்ட காத்து - கொன்ற

போர்க்களத்தில், மா உதைப்ப-குதிரைக ளுதைத்தலால், மாற்
 றார் - பகைவரின், குடைஎல்லாம் - குடைகொல்லாம், கீழ்
 மேல் ஆய்-கீழ்மேலாகி, ஆ உதை-ஆனிரைகளா ளுதைக்கப்
 பட்ட, காளாம்பி போன்ற - காளாம்பியை யொத்தன, உவ
 மன் - அவவுவமை, உறழ்வுஇன்றி - மாறுபா டில்லாமல்,
 ஒத்தது-பொருந்தியது எ-று.

முதலடி முற்றுமோனை. ஒ, வென்பது சிறப்புணர்ந்
 திற்று. புனனாடன் என்பது சுட்டு. உவமன் என்பழிச்
 சுட்டு வருவிக்க. கழுமலம் சேர நாட்டகத்தோர் ஊரா
 தல் வேண்டும். 'நற்றேர்க் குட்டுவன் கழுமலம்' என்பதும்
 காண்க. (உஉ)

நள. அரசர் பிணங்கான்ற நெய்த்தோர் முரசொடு
 முத்துடைக் கோட்ட களிதீர்ப்ப-வெத்திசையும்
 பௌவம புணரம்பி போன்ற புனனாடன்
 நெய்வரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல்நாடன் - நீர்நாட்டை யுடைய செங்கட்
 சோழன், நெய்வரை - பகைவரை, அட்ட களத்து-கொன்ற
 போர்க்களத்தில், அரசர்பிணம் - அரசர் பிணங்கள், கான்ற-
 சிந்திய, நெய்த்தோர்-உதிரவெள்ளங்கள், எ திசை உம்-எல்
 லாத் திசைகளிலும், முரசுஒடு - முரசினோடு, முத்து உடை-
 முத்தினையுடைய, கோட்ட - கொம்புகளையுடைய, களிது-

யானைகளை, ஈர்ப்ப-இழுப்ப (அவைகள்), பொலவம்-கடலை
யும், புணர்-(அக்கடலைச்) சேர்ந்த, அம்பி-மாக்கலங்களையும்,
போன்ற - ஒத்தன ள்று.

அரசரின் உடல் மறிந்து கிடப்பதனை அரசர் பிணம்
என்றார். முரளினையும் களிற்றினையும் ஈர்ப்ப என்க. அவை

மூலமும் உரையும்

உக

யெனச் சுட்டு வருவிக்க. கோட்ட - குறிப்புப் பெயரெச்
சம். (உஎ)

உஅ. பருமப பண்பெருத்திற் பல்யானை புண்கூர்ந்
துருமெறி பாம்பிற் புரளுஞ்-செருமொய்ம்பிற்
பொன்னா மாட்டிற் புண்கழற்காற் செம்பியன்
றுன்னாரை யட்ட களத்து.

(பதவுரை) செரு மொய்ம்பு இன்-போர் வலியினையும்,
பொன் ஆரம் - பொன்னாற்செய்த ஆரத்தை யணிந்த, மாப்பு
இன் - மாரபினையும், புண்கழல்கால் - கட்டிய வீரக்கழலினை
யுடைய காலினையுமுடைய, செம்பியன்-செங்கட் சோழன்,
துன்னாரை - படைவரை, அட்ட களத்து - கொன்ற போர்க்
களத்தில், பருமம்-பண்ணினையும், பண - பருத்த, ஏருத்து
இன் - பிடரினையு முடைய, பல் யானை-பல யானைகள், புண்
கூர்த்து-(படைகளால்) புண் மிகுதலால், உரும் எறி - இடி
யேற்றா வெறியப் பட்ட, பாம்பு இன் - பாம்பு போல,

புரளும் - புரளா நிற்றும் எ-று.

பருமம்-ஒப்பனை, பாம்பின்-38ந்தனுருபு ஒப்புப் பொரு
ட்டு. எருத்தின் முதலியவற்றில் சாரியை யுள்வழித் தன்
னுருபு நிலையாது வருதலை 'மெய்வெழுத்து மிகுவழி' என்
னுஞ் சூத்திரத்து 'மெய்பெற' என்பதனாற் கொள்ளுப.(௩௮)

௩௯. மைநதுகால் யாத்து மயங்கிய ஞாட்பினுட்

புய்ந்துகால போகிப் புலான்முகந்த வெண்குடை

பஞ்சிபெய் தாலமே போன்ற புனனுடன்

வஞ்சிக்கோ வட்ட களத்து.

(பதவுரை) புனல் ஈடன்-ஈர் ஈட்டையுடைய செங்கட்
சோழன், வஞ்சி கோ - வஞ்சி யாசனாகிய சோனை, அட்ட

௩௯

களவழி நார்பது

களத்து - கொன்ற போர்க்களத்தில், மைநது - (வீராகன்
தங்கள்) மறவலிகள், கால் யாத்து-காலைத் தீர செய்தால்,
மயங்கிய-போகாது மிடைந்த, ஞாட்பின் ஁ர்-போரின் கண்,
கால் புய்ந்து போகி - கரம்பு பறிந்து போகப்பட்டு, புலால்
முகந்த - செந்தசையை முகந்த, வெண்குடை - வெள்ளைக்
குடைகள், பஞ்சி பெய்-செம் பஞ்சுக் குழம்பு பெய்த, தாலம்
எ போன்ற-தாலாதையே யொத்தன எ-று.

தாலம்-வட்டி. புய்த்து-புய் பகுதி. 'புய்ததெறி நெடுநெ
கழை' என்பது புறம். (உரு)

சுடி. வெள்ளிவெண் ணாஞ்சிலான் ஞால முழுவனபோ
லெல்லாக் களிநு நிலஞ்சோந்த - பல்வேற
பண்ணுமுழங்கு போர்த்தானைச் செங்கட் சினைபால
கண்ணாரி பெய்த களத்து.

(பதவுரை) பல்வேல - பல வேல்களையும், பண்ணுமுழங்கு-
முதலாக முழங்குகாண், போர் தானை-போர்த்தானையையும்,
சினைம்கோபதையு முடைய, செங்கண்மால்-செங்கட்கோ
ழன், கண்ணாரி - அம்பு மழை, பெய்த களத்து - பெய்த
போர்க்களத்திலு, வெள்ளி - வெள்ளியாகச் செய்த, வெண்
ணாஞ்சிலான்-வெள்ளிய கலப்பையால், ஞாலம் உழுவனபோல்-
நிலத்தை யுழுதல்போல, களிநு எல்லாம் - யானைகளெல்ல
ாம், நிலம் சோந்த - முகங்கவிழ்ந்தது) நிலத்தைச் சேர்ந்
தன என்று.

யானையின் வெண்கோடுகள் வெள்ளிநாஞ்சில் போன்
றன. மாரி பெய்தவழி நிலம் உழுதவாறிய செயல் நினைப்பிக்
கப்பட்டது. (சுடி)

சக. வேளிற் த் திங்க வயவரா லே, ராண்டு

கானிலங் கொள்ளாக கங்கிச செவிசாய்த்து

மாசிலங் கூறு மறைகேட்ப போன்றவே

பாடா ரிடிமுரசிற் பாய்புன னீர்நாடன்

கூடாரை யட்ட களதது.

(பதவுரை) பாடினா - ஒவி நிறைந்த, இடி-இடியேறு
போன்ற, முரசு நுன - முரசினையுடைய, பாய்புனல் -
பாய்ந்து செல்லும் நீரினையுடைய, நீர்நாடன் - காவிரி
நாட்டையுடைய நெருங்கியோன், கூடாரை - பகைவரை,
அட்டகாதது - கொன்ற போர் : காதலில், வேல்-வேலானது,
நிறத்து இங்கு - மாப்பில்முதல், வயவரால் - வீரரால், ஏறுண்டு -
குத்தப்பட்டு, கால் - வயவரால் - கால்கள் தளர்ந்து,
கலங்கி - வீழ்ந்த, செவிசாய்த்து - செவிகளைச் சாய்த்து
(யானைகள் கிடத்தல்), மாசிலம் - பெரிய சிலமகன், கூறும் -
உபதேசிக்குத், மறை - உபதேச மொழியை, கேட்பபோன்ற -
கேட்டலை யொத்தன ள்-று.

மறை - மந்திரம், மறைத் பொருளுடையது. செவி
சாய்த்து என்பதனால் அது கேட்டு முனாமையுணர்த்தப்
பட்டது. அவாய்வினியார் சில சொற்கள் வருவிக்கப்
பட்டன.

கனவழி நாற்பது
முற்றம்

அருஞ்சொல்லகராதி

[எண் - செய்யுளெண்]

அம்பி	௩௭
அரிமன்	௩௫
ஆடிபல்	௨௨
இகலின்	௨௮
இங்கல்	௨.க, ச.க
இங்குலிகம்	௭

இவரும்	கக
உடற்றியார்	கஅ
உயங்கும்	ய
உாறி	கூ
உருத்து	உஅ
உருமெறி	கங., நஅ
உருமெறிந்து	கூ
உருவ	சு
உருவிழந்து	ரு
உழக்கி	ந

உவணம்	உசு
எஃகம்	நு
எருத்தின்	நஅ
எருவை	உய
ஏறுண்டு	சுக
ஒல்கி	ய, கஉ, நநு
ஒல்கிய	உக
ஒளிறு	உஉ
கந்தில்	நசு
கடவி	கசு
கழுமிய	கக

களிறு

க

கார்த்திகை

கௌ

குக்கில்

கு

குஞ்சரம்

உகு

குருதி

க

கேளிர்

உக

கொண்மூ

உங

கொய்

ஙங

கோடு கீழ்	உ
கிரஸ்	டு
கடர்	சு
கவல்	நந
செருமொய்ம்பு	கந
ஞாட்பினுள், உ, கக, கச,	
உஅ, நச, நக	
ஞாலஞ்சேர்	உ
ஞாலம்	சய
தச்சன்	கடு

தடறு	கஅ
தப்பியார்	க
திமில்	கஅ
துப்பு	க
துளங்கினவாய்	உக
துன்னுரை	நஅ
தூறு	க
தெரியல்	உச
தெவவரை	உச, நந, நஎ
நண்ணுரை	உச, உஅ

நளிந்த	கஅ
நாஞ்சில்	சய
நாள்ளாயிறு	க
நூற	கந
நெய்த்தோர்	நள
நெரிதர	அ
நேரரை	உய

2

நீர்தாம்பு	உ	மாய்ந்து	க
பரிதி	ச	மாய்ப்ப	அ
பருமம்	கச, நஅ	முருக்கி	ச, கடு
பிறங்க	ச, கடு	மொய்ம்பில்	நய
பிறங்கிய	உஅ	வயம்	உச
புல்லாரை	ச	வயவர்	க
பூவல்	கஉ	வரை	கஉ, உந

பைத்தலை
பொருளை
பெளவம்

உச விளிந்தார்
எ வெடிபட்டு
கூஎ வேழம்

கஅ
உக
கஉ

O. Muniswamy Mudaliar & Sons, Printers, Madras.

களவழி தாற்பது பாட்டு முதற்குறிப் பகரா,

[எண் - பக்கவெண்]

அஞ்சனக்

அரசர்

ஆர்ப்பெழுந்த

இடைமருப்பின்

இணரிய

இருசிறக

இருநிலஞ்

இணைவே

உருவக்கடுங்

எவவையு

எற்றிவயவ

ஒழுக்குங்

ஒடுஉவம
 ஓடாமறவரு
 ஓடாமறவொறி
 ஓவாக்கணை
 கடிசாவிற்
 கவனங்கொள்
 கழுமிய
 கொல்யாணை
 செஞ்சேற்றட்

க	செவ்வரைச்	உஎ
உஅ	ஞாட்பினு	உ
கந	திண்டோண்	கக
கரு	தெரிகணை	ச
உக	நளிந்த	கச
கக	நாளுற்றிசை	நி

க	நாண்ஞாயி	க
கக	நிரைகதிர்	கக
ச	பருமவின	கஉ
உய	பருமப்பணை	உக
கஅ	பல்கணை	அ
ந	பொய்கை	உஇ
உஎ	மடங்க	உந
உக	மலைகலங்க	கக
உந	மேலேலாரை	அ
ய	மையின்	உச
உஉ	மைந்து	உக
கக	யானைமேல்	எ
க	வெள்ளி	நய

கஉ வேனிற்த்

கஉ

உக

கழக வெளியீடு-௪௫

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

க பி ல ர்

இயற்றிய

இன்னை நாற்பது

இது

திருச்சிராப்பள்ளி, பிஷப் ஹீபர் காலேஜ்

தலைமைத் தமிழாசிரியர்

த. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்

எழுதிய

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த ஸ்ரீபதியுக் கழகம் விமிடெட்
திருநெல்வேலி :: உ சென்னை
~~திரைப்படத் தொகுப்பு~~ மாண்புமிகு

2

‘அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி
யதம்பொரு ளின்ப மடுக்கி யவயத்
திறம்பட வுரைப்பது தீழ்க்கணக் காகும்’
என்பது பன்னிரு பாட்டியல்.

தீழ்க்கணக்குகள் பதினெட்டாவன: நாலடியார்
நான்மணிக் கடிவை, இன்னு நாற்பது, இனியவை
நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது, கீதகினை
பைம்பது, தினைமொழி பைம்பது, கீதகினை பெழு
பது, தினைமாலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடு
கம், ஆசாசக்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்ச மூலம்,
இன்னிகை, முதலமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி என்பன.
இதனை,

‘காலடி என்மணி நானுற்பதைந்திணைமும்
பால்கடுகல் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைசொற் காஞ்சியோ டேவாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாந்தீழ்க் கணக்கு’

என்னும் வெண்பாவா னறிக. இதில் ‘நால்’ என்பதனை ‘நீந்தினை’ என்பதன் முன்னுங் கூட்டி நானிலைநினை யெனக் கொள்ள வேண்டும். சிலர் இன்னிலையை விடுத்தாக் கைந்நிலையை ஒன்றாக்குவர். மற்றுஞ் சிலர் நீந்தினையை நீந்து நாலெனக் கொண்டு இன்னிலை, கைந்நிலை இரண்டினையும் ஒழித்திடுவர். அவர் ‘தினையாலை’ என்பதொரு நூல் பழைய வுராகளாற் கருதப்படுவ துண்டாகவின் அதுவே நீந்தினையுட் பிறிதொன்றாகல் வேண்டு மென்பர். முற்குறித்த

8

வெண்பாவில் ‘நீந்தொகை’ ‘இன்னிலைய’ ‘மெய்நிலைய’ ‘கைந்நிலையோடாம்’ ‘நன்னிலையவரம்’ என்றிவ்வாறெல்லாம் பாட வேற்றுமையும் காட்டுவர். கீழ்க் கணக்குகள் பதினெட்டே யாகல் வேண்டுமென்னுங் கொள்கையால் இவ்விடர்ப பாடுகள் விரைகின்றன.

இனி, இன்னு நர்ப்பது என்னும் இரதில்
யியற்றினார் நல்லிசைப் புலவராகிய கபில ரென்பார்.
இவரது காலம் கி. பி. 50-முதல் 125-வரை ஆதல்
வேண்டும். இவர் தமிழ்நாட்டு அந்தணருள் ஒருவர்.
இவர் அந்தண ரென்பது 'புலனமுக்கற்ற வந்தணு
ளன்' (புறம்-௪௨௧) என மாறோக்கத்து ப்பச்சலையார்
இவரைப் புகழ்ந்து கூறியிருத்தலானும், இவரே பாரி
மகளிரை வச்சிக்கோன், இருங்கோவேள் என்பவர்க
ளிடம் கொண்டு சென்று, அவர்களை மணந்துகொள்ளு
மாறு வேண்டிய பொழுது, 'பானே, பரிசிலன் மன்னு
மந்தனன், (புறம்-௨௪) என்றும், 'அந்தணன் புலவன்
கொண்டு வந்தனனே? (புறம்-௨௪௧) என்றும் தம்மைக்
கூறிக்கொண்டிருத்தலானும் பெறப்படுவதாகும். இவ
ரது சமயம் சைவமே. இவர் இந்நாற் கடவுள் வாழ்த்
தில் சிவபிரானை யடுத்து வேறு கடவுளையுங் கூறி
யிருப்பது இவர்க்கு ஏனைக் கடவுளார்பால் வேறுப்பின்
றென்பது மாத்திரையே யன்றி விருப்புண் டென்பத
னையும் புலப்படுத்தாநிற்கும். சமயங்களின் கொள்கை
களும், சமயநெறி நிற்போர் நோக்கங்களும் அவ்வக்

கால இயல்புக்கும் ஏனைச் சார்புகளுக்கும் ஏற்பப் பிழையின்றியோ பிழையாகவோ வேறுபா டெய்தி வருதல், உண்மை காணும் விருப்புடன் துணுகி ஆராய்ச்சி செய்வார்க்குப் புலனாம்.

இனி, இவரியற்றிய பாட்டுக்கள் சங்கத்தார் தொகுத்த எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு பதினெண் கிழக்கணக்கு என்னும் மூன்று வகுப்பிலும் உள்ளன. பல துறையினர் அவர்கள் மாயச் செய்யுட்களில் இவர் பாடியன ஏறக்குறையப் பதினென்றி லொருபக்கமாக இருத்தலும், அவை மூவ்வொரு தொகையிலும் சேர்க்க திருத்தலும் இவரது பாட்டியற்றிய டெருமையையும் நன்மதிப்பவையும் புலப்படுத்துகின்றன. இவரியற்றிய குறிஞ்சிப்பாட்டு, குறிஞ்சிக்கலியும் இயற்கை வளங்களை வெழிந் பெற எடுத்துரைப்பதில் இணையற்ற பெருமை வாய்ந்தன. தமிழ்ச் சுவை யறியாத திருந்த ஆரியவரசன் பிரகத்தனுக்கு இவர் குறிஞ்சிப் பாட்டியற்றிக் தமிழ் அறிவுறுத்தினர் என்பதிலிருந்து, தமிழின்மூல இவருக்கிருந்த மொழும்பற்றும், ஏனோரும் தமிழிணையறிக் தின்புற வேண்டு மென்னும் இவரது பெருவிருப்பமும், தமிழின் சுவை யறியாதோரும் அறிகாது புலவராய்ப்படி தெருட்ட வல்ல இவரது

போற்றும் புலனாகின்றன. கச்சினூர்க்கினியர்
சேனாவரையர், பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியன்
மாசொல்லாம் ஆறும் வேற்றுமைச் செய்யுட்கிழமைக்கு
'கபிலாது பாட்டு' என்று உதாரணம் காட்டியுள்ளார்.

5

என்றால் இங்ஙனம் சான்றோர் பலர்க்கும் எடுத்துக்
காட்டாக முன்னிற்றற குரிய இவர் பாட்டுக்களின்
அருமை பெருமைகளை எங்ஙனம் அளவிட்டுரைக்க
லாம்?

இவ்வாறு புலமைபிற சிறந்த விளங்கிய இவ்
வாசிரியர் அன்பு, அருள், வாய்மை முதலிய உயர்குண
செல்லார் ஒருங்கமைபப் பெற்றவராயும் இருந்தனர்.
இவரது பாட்டியறநூல் வன்மையையும், வாய்மையை
யும், மனத்துய்மையையும், புகழ் மேற்பாட்டையும்
சங்கத்துச் சான்றோர்களை ஒருங்கொப்பப் புகழ்ந்து
நிறுவுள்ளார்கள்.

‘உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய் மொழிக் கபிலன்’—(அகம்-எஅ)

என நக்கீரனாகும்,

‘அரசவை பணிய அறம்புரிந்து வயங்கிய
மறம்புரி கொண்கை வயங்குசெந் நாவின்
உவலை கூராக் கவலையி னெஞ்சின்
நனவிற் பாடிய நல்லிசைக்
கபிலன்’ - (பதிற்றுப்பத்து-அஇ)

எனப் பெருங்குன்றார் கிழாரும்,

‘தாழாது
செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்

நீ

வெறுத்த கேள்வி வினங்குகழ்த்
‘கபிலன்’ (புறம் - ௫௩)

எனப் பொருந்திலிளங்கீரனாகும்,

‘நிலயிசைப் பிறந்த மக்கட் கெல்லாம்
புலனழுக் கறற வந்த னானன்
இரந்துசெல் மரக்கட் கினியிட னின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்’ (புறம்-௭௨௭)

எனவும்,

‘பொய்யா நாவீர் கபிலன்’ - (புறம்-௪௪௯)

எனவும் மாறேக்கத்து நப்பசலையாரும் பாடி விருத்
தல் காண்க.

இங்ஙனம் புலவரெல்லாம் போற்றும் புலமையும்
சான்றான்மையும் உடையாராய் இவர்பால், அக்கா
லத்து வேந்தர்களும் வள்ளல்களும் எவ்வளவு மதிப்பு
வைத்திருத்தல் வேண்டும்? வரையா வள்ளன்மையால்
நில முழுதும் புகழ் பரப்பிய பறம்பிற் கோமானான
வேள்பாரி இவரை ஆருயிர்த் துணையாகக் கொண்
டொழுதினமையே, இவர்பால் அவ்வள்ளல் வைத்த
பெருமதிப்புக்குச் சான்றாகும். சேரமான் செல்வக்
கடுங்கோ வாழியாதன் என்னும் வேந்தர் பெருமான்,
இவர் பாடிய ஒரு பத்துப் பாடல்களுக்குப் பரிசிலாக
துருவிராமகாணம் கொடுத்ததன்றி, ஓர் மகி மீதேறிக்
கண்ட நாடெல்லாம் கொடுத்தான் என்றால், அவ்வர

சன் இவர்பால் வைத்தமதிப்பினை அளவிடவாகுமோ? மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறை பென்ற சேர் பெருமான் இப்புலவர் பெருந்தகை தமது காலத்தில் இல்லாது போனமைக்கு மனங்கவன்று 'தாழாது, செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின், வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன், இன்றுள ஞாயின் நன்றுமன்' என்று இரங்கிக் கூறினன். இது கேட்ட பொருந்திலிளங் கீரனார் என்ற புலவர் அவ்வரசனைப் பாடுங்கால இதனைக் கொண்டு மொழிந்தனர்.

இன்னணம் புலவரும், மன்னரும் போற்றும் புகழமைந்த இவர் தொல்லாணை நல்லாசிரியரும் ஆவர். இது, தமிழினை மதியாது கூறிய குயக்கோண்டான் பெரும் பிறிதுறுமாறு நக்கீரர் தாமபாடிய அங்கதப் பாட்டினுள்,

‘முரணில் பொதிய முதறபுத்தேன் வாழி
பாண கபிலரும் கூாழி’

என்று, அருந்தவக் கொள்கை அகத்தியனாரொடு ஒப்ப வைத்து வாழ்த்தி, இவரது ஆணை பிழையாமை காட்டினமையாற் றெனியப்படும். இவ்வாசிரியரது வாலாற்றின் விரிவையும், குறிஞ்சிப்பாட்டு முதலிய வற்றின் ஆராய்ச்சியையும் யானெழுதிய கபிலர் என்

ஹம் உரை நூலால் நன்கு அறியலாகும்.

இனி, இந்நூல் கடவுள் வாழ்த்து உட்பட நார்பத் தொரு வெண்பாக்களை யுடையது. இதிலுள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும் இன்னது இன்னது 'இன்ன'

3

எனக் கூறுதலின் இஃது இன்ன நார்பது எனப் பெய ரொய்திற்று. இதற்கெதிராக இன்னது இன்னது 'இனிது' எனக் கூறும் பாக்களையுடைய நூல் இனியவை நார்பது என வழங்குகிறது. இவற்றுள் ஒன்று மறநென்றைப் பார்த்துப் பாடியதாகும் எனக் கருதற்கு இடமுண்டு. இவ்வாசிரியர் துணியின் முகங்கள் இன்னின்ன வெணக் கனம், அவறறையே தொகுத் தெடுத்திக் கூறியிருப்பது பாரதாட்டற பால்தொன்றும். மக்கள பாவரும், தாம் விரும்புவது இன்பமே யாயினும் இன்ப துன்பங்களின் காரணங்களை யறிந்து ஏறா பெறுநி கடவாமையால், துன்பமே பெரிதும் எய்துகின்றனர். இஃது எக்காலத்திற்குப் பொதுவாக ஓக்குர். இன்பத்தின் காரணத்தை யறிந்து மேற்கொள்ளுதலிஹும், முதறகட் செய்யறபாலது,

துன்பத்தின் தாணத்தை யறிந்து அதனின் நீங்குதலாகும். ஆதலாற்றான் அநாதன்மை முண்ட கபிலர் துன்பின் மூலங்களைத் தொகுத் துறைபபர சாயின ரெங்க.

இந்தால், திருக்குறள் முதலியன போன்று, கூறவேண்டும் பொருள்களை யெல்லாம் அடைவுபட வகுத்துக் கூறவந்த தன்று ஆகலின், இதனை, அவற்றோடு ஒப்பித்துப் பார்த்தல் பொருந்தாது. ஒரு பேரறிஞர் ஒருவாறாக உலகியலை விரைந்து கோக்குங்கால், அவருள்ளத்தில் இன்ன வெனத் தோன்றியவைகள், இதில், அவ்வப்படியே வைக்கப்பட்டுள்ளன

9

வென்றோ கொள்ளவேண்டும். இதில் நீதிகளல்லாமல், சிற்சிலமக்களியறகை முதலியவும் கூறப்பட்டுள். ஒரே கருத்துப் பலவிடத்தில் வெவ்வேறு தொடர்களாற கூறப்பட்டு வருகிறது. இதிலுள்ள 'இன்ன' என்னுஞ் சொற்கு யாண்டும் துன்பம் என்றே பொருள் கூறிவந்திருப்பினும், சிலவிடத்து 'ஆனமை யன்று' எனவும், சிலவிடத்து 'தகுதியன்று' எனவும் இங்ஙனமாக ஏற்ற பொறி கருத்துக் கொள்ள வேண்

டிம். கள் எண்டல், கவருடல், ஊண்டல் என்பன
 இதில் கடியப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் வந்துள்ள, 'ஊ
 ணைத்தின் றுணைபெருக்குதல் முன்னின்று,' 'குழவி
 னுறந் பிணியின்று,' 'கல்லா ருரைக்குங் கரும்பு
 பொருளினது' என்னுந் தொடர்களோடு, இனியவை
 நூற்பதில் வந்துள்ள 'ஊணைத்தின் றுணைப பெருக்
 காம முன்னினிதே,' 'குழவி பிணியின்றி வாழ்த
 லினிதே,' 'கற்றறிந்தார் டுறுங் கரும்பு பொரு
 ளினிதே' என்னுந் தொடர்கள் ஒற்றுமையுறுதல்
 காண்க.

இந்நூற்குப் பழைய பொழிப்புரைபொன்றுளது.
 சின்னாளின் முன்புந் சிலர் உரை யெழுதி வெளிப்
 படுத்தி யிருக்கின்றனர். நம் தமிழ்னைக்கு அரிய
 தொண்டுகள் பல ஆற்றிப் போற்றி வரும் திருநெல்
 வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழ
 கத்தினர் விரும்பியவாறு இப்புதிய வுரை பல மேற்
 கோளுடன் என்னுள் எழுதப் பெறுவதாயிற்று. பல
 சுவடிகள் பார்த்துப் பாட வேற்றுமையும் காட்டப்

பெற்றுள்ளது. இதில் காணப்படும் குற்றங் குறைகளைப்

பொறுத்தருளி: எனக்கு ஊக்க மனிக்குமாறு அறிஞர்
களை வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

"ஞால நின்றபுத தேயிக வேண்டும் தென்
ஞலவாயி லுறையுமெம் மாதியே"

இங்ஙனம்,

ந. மு. வேங்கடசாமி.

இ

திருச்சிற்றம்பலம்

க பி ல ர்

இயற்றிய

இன்னொ நாற்பது

க. முக்கட் பகவ னடிதொழா தார்க்கின்ன
 பொற்பனை வெள்ளையை * யுள்ளா தொழுகின்ன
 சக்கரத் தானை மறப்பின்ன † வாங்கின்ன
 * ததியான் றுடொழா தார்க்கு.

(பதவுரை) முக்கண் பகவன்-மூன்றுகண்களை யுடைய
 இறைவனாகிய சிவபிரானுடைய, அடி - திருவடிகளை,
 தொழாதாராகரு-வணங்காதவர்களுக்கு, இன்னு-துன்ப முன்
 டாம்; பொன் பனை வெள்ளையை-அழகிய பனைக்கொடியை
 யுடையனாகிய பலராமனை, உள்ளாது-நினையாமல், ஒழுகு -
 நடத்தல், இன்னு-துன்பமாம்; சக்கரத்தானை - திசிரிப்படை
 யை யுடையனாகிய மாயேனை, மறப்பு - மறத்தல், இன்னு -
 துன்பமாம்; ஆங்கு - அவ்வாறே, சத்தியான் - வேற்படையை

* பொற்பனை வெள்ளையை என்றும், பொற்பனை லுத்தி
 யை என்றும் பாடம்.

† மறப்பின்னது என்றும் பாடம்.

உ இன்னு தாற்பது

யுடையனாகிய முருகக்கடவுளின், தான்-திருவடிகளை, தொழா
 தார்க்கு - வணங்காதவர்களுக்கு, இன்னு - துன்ப முண்டா
 ரும் என்றவாறு.

முக்கண் - பகலவன் திங்கள் எரி யென்னும் முச்சுட
 ராகிய மூன்று ஈட்டங்கள். பகவன்-பகம் எனப்படும் ஆறு
 குணங்களையும் உடையன். அறுகுண மாவன: முற்றறிவு,
 வரம்பிலின்பம், இயற்கை யுணர்வு, தன்வயம, குறைவிவாத்
 தல், வரம்பிலாத் தல் என்பன. பகவன் என்பது ம்பாதுப்
 பெயராயினும் 'முக்கண்' என்னுந் குறிப்பால் இறைவனை
 யுணர்த்திற்று; இறைவனுக்கு உண்மையும் வீனையாகு முக
 மனும் எனக் கொள்ளலாமாம்.

“ ஏற்றவல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை
 மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோணுங்
 கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
 யடல்வெக் காஞ்சிற் பனைக் கொடியோனு
 மன்னுறு திருமணி புரையு மேனி
 விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோனு
 மணிமயி னுயரிய மாரு வென்றிப்
 பிணிமுக ஆர்தி யொன்செய் யோனுமென
 ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்
 றோலா நல்லிசை ஈல்வ ருள்ளும்”

என்னும் புறப்பாட்டால் பலராமனைக் கூறுதல் தமிழ்

வழக்காத னுணர்க, பலராமன் வெண்ணிற முடையனாகலின்
 வெள்ளை எனப்பட்டான். பொற்பனஆர்தி என்னும் பாடத்
 திற்கு அழகிய அன்னவாகனத்தையுடைய பிரமன் என்று
 பொருள் கூறிக்கொள்க. இனியவை நர்பதில் அயனையும்
 வாழ்த்தினமை காண்க. ஒழுகு - முதனிலைத் தொழிற்

மூலமும் உரையும்

௩

உ. பந்தமில் லாத மனையின் வனப்பின்னா
தந்தையில் லாத புதல்வ னழகின்னா
அந்தண ரில்லிருந் தூணின்னா * வாங்கின்னா
மந்திரம் வாயா லிடின.

(பதவுரை) பந்தம் இல்லாத-சுற்றமில்லாத, மனையின்-
இவ்வாழ்க்கையின், வனப்பு-அழகானது, இன்னா-தன்பமாம்;
தந்தை யில்லாத - பிதா இல்லாத, புதல்வன் - பிள்ளையினது,
அழகு-அழகானது, இன்னா தன்பமாம்; அந்தணர்-தறவோர்,
இவ் இருந்து-யீட்டிலிருந்து, ஊண் - உண்ணாதல், இன்னா -
தன்பமாம்; ஆங்கு-அவ்வாறே, மந்திரம் - மறைமொழியாய
மந்திரங்கள், வாயாலிடின - பயனளிக்காலிடின, இன்னா-
தன்பமாம் ஏ - து.

பந்தம்-கட்டு; சுற்றத்திற்காயிற்று. மனை - மனைவாழ்க்
கை; அதன் வனப்பாவது செல்வம். 'சுற்றத்தார் சுற்றப்பட
வொழுக்கல் செல்வந்தான்-பெற்றத்தார் பெற்றபயன்' என்ப
வாகலின் சுற்றமில்லாத மனையின் வனப்பு இன்னாகாயிற்று.
இனி, அன்பில்லாத இவ்வாளின் அழகு இன்னாவாம் எனி
னும் அமையும். 'தந்தையோடு கல்விபோம்' ஆகலின் 'தந்தை
யில்லாத' என்றதனாக் கல்விப்பேற்றை யிழந்த-என்னும்பொ
ருள் கொள்ளப்படும். அந்தணர்-தறவோர்; இதனை 'அந்தண

சென்போ ஔவோர் மற்றெயவுயர்க்குஞ்-செந்தண்மை பூண்
 டொழுதவான்' என்னும் பொய்யாமொழியா னறிக. துற
 வறத்தினர் காட்டில் கனி கிழங்கு முதலிய வுண்டவேனும்,
 காட்டில் ஒருவழித் தங்காது திரிந்து இரந்துண்டவேனும்
 செயற்பாலவன்றி, ஒரு மனையின்கட்டங்கி யுண்ணற் பால
 வல்ல சென்க. மந்திரம் இன்ன தென்பதனை 'நிறைமொழி
 மாந்த ராணையிற் கிளந்த - மறைமொழி தானே மந்திர

* ஊனின்னாது என்றும் பாடம்.

சு இன்னு தாற்பது

மென்ப' என்னும் தோல்காப்பியந்தானறிக. மந்திரம்
 அமைச்சாது சூழ்ச்சி எனப் பொருள் கோடலும் ஆம்;
 சூழாது செய்யும் வினை துன்பம் பயக்கு மென்பதா
 கருத்து. (உ)

க. பார்ப்பாரிற கோழியு நாயும் புகலின்னா

ஆர்த்த மனைவி படங்காமை நன்கின்னா

பாத்தில புடைவை யுடையின்னா * வாக்கின்னா

காப்பாற்றா வேந்த னுலகு.

(பதவுரை) பார்ப்பார்-பார்ப்பாருடைய, இல்-மனையல்,
 கோழியும் நாயும்—, புகல்-துழைதல், இன்னா - துன்பமாம்;
 ஆர்த்த-சலியாணஞ் செய்துகொண்ட, மனைவி-மனையான்.

அடங்காமை-(கொழுநனுக்கு) அடங்கி நடவாமை, நன்கு இன்னு-மிகவுந் துன்பமாம்; பாத்து இல்-பகுப்பு இல்லாத, புடைவை - புடைவையை, உடை - உடுத்தல், இன்னு-துன்பமாம்; ஆங்கு-அவ்வாறே, காப்பாற்று-(குடிசைக்) காப்பாத, வேகதன் - அசசனுடைய, உலகு - நாடு, இன்னு - துன்பமாம் எ - று.

பார்ப்பாரில்லிற் கோழியும் நாயும் புலவாக தென்பதனை 'மனையுறை கோழியொடு குமலி தன்னாது' என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படையடியானுமறிக. ஆர்த்தல் - கட்டுதல்; அது தொடர்பண்டாமாறு கலியாணஞ் செய்து கொள்ளுதலை யுணர்த்திற்று. அடங்காமை-ஏறியென் நெறிந் நிறம் முதலியன. பாத்து-பகுத்து என்பதன் மருஉ; ஈண்டுத் தொழிற் பெயர். சீலப்பதிகாநத்தில் 'பாத்தில் பழம் பொருள்' என வருதலுக் காண்க. புடைவை-ஆடவருடையையும் குறிக்கும். 'பாத்தில் புடைவை யுடையின்கு' என்றத

* உடையின்குது என்றும் பாடம்.

குலமும் உரையும்

௫

ஞர் மசால்லியது ஒன்றுடுத்தலாக தென்பதாம். 'ஒன்றம் குடுவாக' என்னும் பெரும்பாணாற்றடியும் ஒன்றுடாமையே தகுந் தென்பது காட்டி நிற்கின்றது. காப்பு ஆற்று- காத்தலை செய்வாத; ஒரு சொல்லுமாம். (உ)

ச. கொடுங்கோன் மறமன்னர் கீழ்வாழ்த லின்னா
 நெடுநீர் புணையின்றி நீநதது லின்னா
 கடுமொழி யாளர் தொடர்பின்னா லின்னா
 தடுமாறி வாழ்த லுயிர்க்கு.

(பதவுரை) கொடுங்கோல் - கொடுங்கோல் செலுத்தும், மறபு-கொலைத் தொழிலையுடைய, மன்னர் கீழ்-அரசரது ஆட்சியின் கீழ், வாழ்தல்-வாழ்வது, இன்னா-துன்பமாம்; நெடுநீர்-மக்க நீரை, புணை இன்றி-தெப்ப மல்லாமல், நீந்து தல்-நீந்து செல்லுதல், இன்னா-துன்பமாம்; கடுமொழி யாளர்-சொசொற் கூறுவோரது, தொடர்பு - கட்டி, இன்னா-துன்பமாம்; உயிரகரு - உயிரகளுக்கு, தடுமாறி - மனத்தடு மாறும் மடைந்து, வாழ்தல் - வாழ்வது, இன்னா - துன்ப மாய் - றது.

கொடுங்கோல்-உலோந்த கோல்; அரச நீதியாகிய முறையினைச் செங்கோல் என்றும், முறையின்மையைக் கொடுங்கோல் என்றும் கூறுதல் வழக்கு; இவை ஒப்பினாகிய பெயர். மன்னர் என்பது அவரது ஆட்சிக்காயிற்று. கடுமொழியாளர்-மருதர்க்கண் கழறிக் கூறு முரையன்றி, எப்பொழுதும் வன்சொல்லே கூறுமியல்பினர் என்றபடி. தடுமாற்றம்-வறுமை முதலியவற்றாலுண்டாகும் மனவமைதி யின்மையாகிய துன்பம். உயிரென்றது நண்டு மக்க ளுயிரை. (ச)

௫. எருதி லுழவர்க்குப் போகீர மின்ன
கருவிகண் மாநிப புறங்கொடுத்த லின்ன
நிருவுடை யாரைச் செறலின்ன லின்ன
பெருவலியார்க் கின்ன செயல.

(பதவுரை) எருது இல் - (உழவுசூரிய) எருது இல்
லாத, உழவர்க்கு - உழுதொழிலாளர்க்கு, போகு சரம-அரு
கிய சரம், இன்ன-துன்பமாம்; கரு-படையன் தொகுதி,
கண்மாறி - நிலையழிந்து, புறங்கொடுத்தல் - முடிது காட்டு
தல், இன்ன - துன்பந்தருவதாகும்; நிரு - டை யாரை-
(மிகக்) செல்வமுடையவா பால், செறல் - செற்றல் கொள்
ளல், இன்ன - துன்பம் தருவதாகும்; பெருவலியார்க்கு-
மிகக் நிறலுடையார்க்கு, இன்ன செயல் - சீமை செய்தல்,
இன்ன - துன்பந்தருவதாகும் எ -று.

போகுதல் - அருகுதல், ஒழிதல்; 'மர்சா மலைததல்
போகிய' என்புழி இப்போருட்டாதல் காண்க. கரு-
தொகுதி; ஈண்டுப் படையது தொகுதி யென்ற. கண்மாறி-
ஒரு சொல்; 'ஆங்கய ஸ்ககளை யகன்று கண்மாறி' என்

புழிப்போல. இனி, கண்மாரி யென்பதற்கு அரசனிடத்தன் பின்றி எனப் பொருள் கொள்ளலுமாம். 'பெருவிண் மாரி' எனப் பிரித்தல் பொருளுதேமற் கொள்ள. பெருவலியா- பொருள் படை முதலியவற்றற் பெருவலி யடையாய அரசு- ரும், தவத்தால் ஒன்றூர்த் தெறலும் உவந்தாளை யாகவுமாம் பெருவலி பெற்றடையாய முனிவரும் ஆக; 'பெருவலி யார்க் கின்னஞ்செயல் துன்பந்தரும் என்பதனை 'கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்கு லாற்றுவார்க்க-ஈற்றாநா ரின்னஞ் செயல்' என்னுந் திருவள்ளுவப்பயனாலு மறிச. (இ)

முலமும் உரையும்

எ

க. சிறையில் கரும்பினைக் காத்தோம்ப லின்னா
உறைசேர் * பழங்குரை சேர்ந்தொழுக லின்னா
முறையின்றி யாளு மரசின்னா லின்னா
மறையின்றிச் செய்யும் லினை.

(பதவரை) சிறை இவ்-வோ லியல்லாத, கரும்பினை-கரும் பப் பயினை, காத்தல் ஒம்பல்-பாது காத்தல், இன்னா - துன்ப மாட; உறைசேர் - மறைத்துவிட்டு ஒழுதுதலையுடைய, பழங் குரை-பழைய கூரைபையுடைய மனைநில், காத்தல் ஒழுது- பொருநதிகாத்தல், இன்னா-துன்பமாட; மறை இன்றி - நிதியில்லாமல், ஆளம் - ஆளுகின், அரசு-அரசராக ஆட்சி, இன்னா - துன்பமாம்; மறை - இன்றி - குழ்தலில்லாமல், செய்யும லினை - செய்யுதல், கும்ப, இன்னா - துன்பந் தரும்

தாரு. ௭ - றி.

பாத்தோமபல்-ஒருபொருள் சிறு சாலை, உறைச்சா பழங்
கூரை வளர்த்து செயலை யழிந்து சிதைவுறு மழைநீர் உள்ள
ளிழியுஞ் சிறுகூரையினே, அரசு-அரசனுமாம், அரசர்
முறையல்லான் முதையுத்தலாகிய யாறி மழையினால்
யாறுபாடித் துன்புறும; 'முறை' சம மனனவார் செய்வி
னுமாதோடி-யொல்லாது உணர் பவல் என்பது காண்க.
அகடச்சுருடன மலுவிற் செயப்பதற்காகலின் குழ்ச்சி
மலுவையனப்பட்டது. (க)

௭. அறமனத்தார் கூறுங் கடுமொழியு மின்னா!
மறமனத்தார் ஞாட்பின் மடிந்தொழுக வின்னா
இந்மனையுடையார் கொடையினா வின்னா
கொடும்பா இடையார்வாய்ச் சொல்.

* புறச்சா என்றும் பாடம்.

† கடுமொழி யின்னா என்றும் பாடம்.

அ இன்ன நார்ப்பது

(பதவுரை) அறம் மனத்தார்-அறத்தை விரும்பும் கெஞ்
சத்தினர், கூறும்-சொல்லுகின்ற, கடுமொழியும்-கெஞ்சொல்
லும், இன்னா - துன்பமாம்; மறம் மனத்தார் - வீரத்தன்மை
யையுடைய கெஞ்சத்தினர், ஞாட்பில்-பேரின்கண், மடிந்து

ஒழுகல்-சோம்பி இருத்தல், இன்னு - துன்பமாம்; இடும்பை உடையார்-வறுமை யுடையாரது, கொடை - ஈகைத்தன்மை, இன்னு-துன்பமாம்; கொடும்பாடு உடையார்-கொடுமையுடையாரது. வாய்ச் சொல்-வாய்ற் சொல்லும், இன்னு - துன்பமாம் - ன் - ன்.

‘அழுக்கா றவாவெருளி யினனாச்சொ னுங்கும்-இழுக கா வியன்ற தறம்’ என்பவாகவின் அறமனத்தார் கூறுகாதி மொழியும் இன்னு வாயிற்று. உம்மை எச்சப பொருளது. இடும்பை-துன்பம்; ஈண்டுக் காரணமாய வறுமை மேல் நீன்றது. ‘வனயிலாப் போழ்தத்த யன்னைமை குற்றம்’ என்று பிற சான்றோருங் கூறினா. கொடும்பாடு-கொடுமை; ஒரு சொல். ‘அருங்கொடும் பாடுகள் செய்து’ என்பது திருக்கீழ் நம்பலக் கோவையாநீ; கடுவு நிலை யின்மையும் ஆம். வாய்ச் சொல் என வேண்டாது கூறியது தீமையே பயின்ற தென வேண்டியது முடித்தற்கு. வாய்ச் சொல்லும் என்னும் உம்மை தொக்கது. (எ)

அ. ஆற்ற மிலாதான் பிடித்த படையின்னா
நாற்ற மிலாத மலரி னழகின்னா
தேற்ற மிலாதான் றுணியின்னா வாங்கின்னா
மாற்ற மறியா னுரை.

(பதவுரை) ஆற்றல் இலாதான் - வலியில்லாதவன்,
 பிடித்த படை-கையிற் பிடித்த படைக்கலம், இன்னு-துன்ப
 மாம்; நூற்றம் இலாத-மணமில்லாத, மலரின் அழகு-பூவின்
 அழகானது, இன்னு - துன்பமாம்; தேற்றம் இலாதான்-
 முலமும் உரையும் கூ

தெளிவு இல்லாதவன், துணிவு-ஒரு விளை செய்யத் துணிதல்,
 இன்னு துன்பமாம்; ஆங்கு-அவ்வாறே, மாற்றம்-சொல்லின்
 கூறுபாட்டினை, அறியான் - அறியாதவனது, உரை-சொல்,
 இன்னு-துன்பமாம் எ - று.

ஆற்றல் - நண்டு ஆண்மை யெனினும் ஆம்; 'உரனொ
 டென் உன்கண்ண ரல்லார்க்கு' என்பது காண்க. தேற்றம்-
 ஆராய்ந்து தெளிதல்; 'தெளிவ் வதனைத் தொடங்கார்' என்
 பது வாயுறைவாழ்த்து. மாற்றம்-பேச முறைமையென்றும்,
 எதிருரைக்கும் மொழியென்றும் கூறலுமாம். (அ)

கூ. பகல்போலு நெஞ்சுத்தார் பண்பின்மை யின்னா
 நகையாய நண்பினார் நாரின்மை யின்னா
 இகலி னெழுந்தவ ரோட்டி ன்னா வின்னா
 நயயின் மனத்தவர் டட்டி.

(பதவுரை) பகல் போலும் - ஞாயிறு போலும். நெஞ்
சத்தார-மனமுடையார், பண்பு இன்மை - பண்பில்லாதிருத்
தல், இன்னு-துன்பமாம்; நகை ஆய-நகுதலையுடைய, ண்பி
ஞர்-நட்பாளர், நார இன்மை-அன்பில்லா திருத்தல், இன்னு-
துன்பமாம்; இவ்வின் எழுந்தவர்-போரின்கண் ஏற்றெழுந்த
வர், ஒட்டு-புறங்காட்டியோடுதல், இன்னு-துன்பமாம்; நயம்
இல்-நீதியில்லாத, மனத்தவர்-நெஞ்சினையுடையாரது, நடுபு-
கேண்மை, இன்னு-துன்பமாம் எ - று.

பகல் போலும் நெஞ்சம்-ஞாயிறு திரிபின்றி ஒரு பெற்
றித் தாதல் போலத் திரியில்லாத வாய்மையையுடைய நெஞ்
சம்; 'ஞாயிறன்ன வாய்மையும்' என்பது புறம். இனி துகத்
தின் பகலாணிபோல் நடுவு நிலையுடைய நெஞ்சம் எனினும்
பொருந்தம்; 'நெடுதுகத்துப் பகல் போல- நடுவு நின்ற நன்
நெஞ்சினோர்' என்பது பட்டினப்பாலை, பண்பாகது உலக

யி

இன்னு நாற்பது

வியற்கை யறித்து யாவரொடும் பொருந்தி நடக்கும் முறை
மை; 'பண்பெனப்படுவது பாடறிந் தொழுதல்' என்பது கலித்
தொகை. தூயமனமுடைய ரோனும் உலகத்தோடு பொருந்தி
நடவாழை தீர்தன்பதாம். நகையாய நண்பினோ நாரின்மை
யாகது மு - ததால் நகுதலுட் சய்து அகத்தே அன்பு கருங்கு
தல். நயம்-நீதி யென்னும் பொருளதாதலைத் தீருத்தறட பரி

மேலமுதலாக நோக்கித் தள்ளி; இனிமையெனவும், கருப்
பம் எனவும் பொருள் கூறவும் ஆம். (க)

மீ. கள்ளில்லா மூதூர் களிகட்டு நன்கின்னா
வள்ளல்க ளின்மை பரிசிலர்க்கு முன்னினா
வண்மை யிலாநா வனப்பின்னா வாங்கின்னா
பண்ணில புரவி பரிப்பு.

(பதவுரை) என் இல்லா-கன் இல்லாத, மூதூர்-பழமை
யாகிய ஊர், களிகட்டு - கள்ளுண்டு களிப்பார்க்கு, கன்கு
இன்னு-மிகவுந் தன்பமாம்; வள்ளல்கள்-வள்ளியோர், இன்
மை-இல்லாதிருத்தல், பரிசிலர்க்கு-(பரிசில் பெறும்) ஐரவ
லர்க்கு, முன் இன்னு-மிகவுந் தன்பமாம்; வண்மை இலா
நா-நாகக் குண மில்லாதவர்களுடைய, வனப்பு - அழகு,
இன்னு-தன்பமாம்; ஆங்கு-அவ்வாறே, பண் இல் - கவினை
யில்லாத, புரவி-குதிரை, பரிப்பு-தாங்குதல், இன்னு - தன்ப
மாம் எ - று.

களிகட்டு இன்னு என்றது எடுத்துக் காட்டு மாத்திரை
யே. களித்தலென்னுஞ் சொல் கள்ளுண்டு மகிழ்தல் என்னும்
பொருளில் முன் வழங்கியது; இக்காலத்தே பொதுப்பட
மகிழ்தல் என்னும் பொருளதாயிற்று. களி-கள்ளுண்போன்.
முன்-மிருதி யென்னும் பொருளது, பண்-கவினை; இது கல்
வினை யெனவும் வழங்கும். (ங)

கக. பொருளுணர்வா நிலவழிப் பாட்டுரைத்த வின்னு
 இந்நாட்கர் சிறுநெறி தாநதனிப்பே றாக் கின்ன
 அநுநிலலார் தங்கட செவின்ன வின்ன
 பொருநிலலார் வன்மை புரிவு.

(பதவுரை) பொருள உணர்வா-(பாட்டின்) பொருளை
 அறியுப ஸ்ரீ-வழி-இல்லாத இடத்தில், பாட்டு
 உரைத்தல்-செய்யபவியுறிக கூறுதல், இன்னு - துன்பமாம்;
 இருள் - அருள்மீது, சிறு நெறி-சிறிய வழியிலே, தனி
 பொரு-தனியாகப் போதல், இன்னு-துன்பமாம்; அருள் இல்
 லார் தமக்கண்-தண்ணளி யல்லாதவா டத்தில், செவவு - (இரப்
 பொரு) மச்சவந்தல், இன்னு-துன்பமாம்; (பொருள் இல்லா -
 பொருளில்லாதவர், வன்மை புரிவு-நாதின வ்ருமபுதல்,
 இன்னு-துன்பமாம் வ - து.

புலவராயினா பாட்டின் பொருளுணர்வா அறிவில்லார்
 பரிசு தர உரித்திற் பாடிய பாட்டுகளுக்காக கூறின, அவர்
 அவற்றின் பொருளை யறியா தாருண் தமமை நன்கு மதித்
 தல் செய்வார், அதுவே யன்றி இகழ்த்தலஞ் செய்வார்; அவற்
 றின் மக்க துன்பம் பிரிநிலை யாகலின் 'பொருளுணர்வா
 நிலவழிப் பாட்டுரைத்த வின்னு' எனப்பட்டது.

‘பலமிக் கவரைப் புலமை’ ‘தரிதல்’

பலமிக் கவர்க்கே புலனாம்’

‘கல்லா தவரிடைக கட்டுரையின் மிக்கதோர்

பொலலாத தில்லை யொருவற்கு’

என்னும பழமொழிக் செய்யுட்கள் இங்கே கருதற்பாலன.
தாம் - அகச. தம்-சாரியை. (கக)

கஉ இன்னு நார்ப்பது

கஉ. உடம்பா டிலாத மனைவிதோ ளின்ன *

இடனில் சிறியாரோ டியாதநாண் பின்ன

இடங்கழி யாளர் தொடர்பின்ன னின்ன

கடனுடையார் காண்ப புகல்.

(பதவுரை) உடம்பாடு இலாத - உனம் பொருத்துத
வில்லாத, மனைவி தோள் - மனைவியின் தோளைச் சொல்தல்,
இன்னு - துன்பமாம்; இடன் இல் - விரிந்த வுள்ளமல்லாத,
சிறியாரோடு - சிறுமை யுடையாருடன், யாத்த காண்பு -
பிணித்த நட்பு, இன்னு-துன்பமாம்; இடங்கழியாளர் - மிக்க
காமத்தினை யுடையாரது, தொடர்பு-சேர்க்கை, இன்னு-துன்
பமாம்; கடன் உடையார் - கடன் கொடுத்தவர், காண-பார்க்
குமாறு, புகல்-அவர்க்கெதிரே செல்லுதல், இன்னு - துன்ப

மனைவிதோள் - இடக்காடக்கல். 'உடம்பா முயாதவர்
வாழ்க்கை குடங்குட் - பாம்போ மெனுறைத் தந்து' என்
னுங் குறள் இங்கு நினைக்கற் பாலது. இடனென்றது ஈண்டு
உள்ள விரிவை யுணர்த்திற்று. குற்றியலிகரம் அலகு பெரு
தாயிற்று. இடங்கழி - உள்ளம் நெறிப்படாதோடுதல்; கழி
காமம் என்பது கருத்து; 'இடங்கழி காமமொட்டங்கா னுதி'
என்பது மணிமேகலை. சிலர் 'விடங்களியானர்' எனப்
பாடங்கொண்டு, விடம் போலும் கள்ளுண்டு களிப்போர்
எனப் பொருள் கூறினர்; அது பொருத்தாமை டொர்க.
'கடன் கொண்டான் றோன்றப் பொருள் தோன்றும்' ஆக
வின் 'காணப்புதல் இன்னு' என்றார்; கடன் படுதல் ஁ன்பம்
என்பது கருத்தாகக் கொள்க. (கஉ)

* மனைவி தொழி வின்னு என்றும் பாடம்.

மூலமும் உரையும்

கந

கந. தலைதண்ட மாகச் சார்போத வின்னு
வலைசுமந் துண்பான் பெருமித மின்னு
புலையுள்ளி வாழ்த லுயிர்க்கின்னு வின்னு
முலையிலான் பெண்மை விழைவு.

(பதவுரை) தலை தண்டம் ஆக - தலை அறுபடுமபடி, சுரம போதல் - காட்டின்கட் செல்லுதல், இன்னா - துன்பமாம்; வலை சுமந்து - வலையைச் சுமந்து, உண்பான் - அதனால் உண்டு வாழ்வானது, பெருமிதம் - 'யசருக்கு, இன்னா - துன்பமாம்; புலை - பலரால் உண்ணுதலை, உன்னி - விரும்பி, வாழ்தல்-வாழ்வு து, உயர்க்கு - (மர்மன்) உயர்க்கு, இன்னா - துன்பமாம்; முலை இல்லான் - முலை யில்லாதவன், பெண்மை - பெண் தன்மையை, விழைவு - விரும்புதல், இன்னா - துன்பமாம் எ - று.

வலைசுமந்து என்னுந் காரணம் காரியத்தின் மேற்று. புலை - புன்மை; தன்னுயிரோம்பப் பிறவுயிர் கொன்றுணல் சிறுமையாகலின் அது புலை'யனப்படும். பெண்மை விழைவு இன்னா என்றது கடைபோகாதாகலின்; 'கல்லாதான் சொற்கா முறுதல் முலையிரண்டு-மில்லாதான் பெண்காமுற் றற்று' என்பதுங் காண்க. (கஉ)

கச. மணியிலாக் குஞ்சரம் வேந்துர்த வின்னா
துணியில்லாத் சொல்லுந் தறுகண்மை யின்னா
பணியாத மன்னர்ப் பணியின்னா யின்னா
பிணியன்னார் வாழு மனை.

(பதவுரை) மணி இலா - (ஒசையினால் தன் வருகையைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கும்) மணியை அணியப்பெறுதருஞ் சுரம் - யானையை, வேந்து - அரசன், ஊர்தல்-ஏறிச் செலுத்

துதல், இன்னு - தன்பமாம்; துணிவு இல்லார - பலதையை
மெல்லும் துணிவில்லாதார, 'மசூல்லும்' - கூறும, தறுகண்
மை - வீரமொழிகள், இன்னு-தன்பமாம்; பணியாத - ன்
கத்தாராத, மன்னா - அரசரை, பணிவு - வணங்குதல், இன்னு-
தன்பமாம், பணி அனரா - (கண்காக்கும்) பண்பாறும்
மனைவியா, ஸாமும மனை - ஸாழ்கின்ற இல், இன்னு - ஸா
பமாம் எ - று.

(மசூல்லும் எனற்குறவு தறுகண்மை மொழிபாய்ந்து;
வஞ்சினமுட ஆம். பணியாத மன்னரார தமயிற்சூழ்
தோர், பண்தல் - இன் மசூல்லும் மகாஸையும. 'எனாத
மெண்ணிச் செயல்வேண்டித் தமமொழிபுகாள்வாராத மகான்
னா, 'அவ்வு' என்றபடி தாம் உலியராய் வைத்து மெலிய பகை
வரை வணங்குதல் என்னல்கதுவாகவின் 'பணிபின்னா'
என்றா. 'பன்னர் பணிவு' என்று பாடமாயின் அகதந்த பணித
வில்லாத பகை மன்னரது புற வணக்கம் இன்னுமாம்
என்று பொருள் கூறிக்கொள்க. 'சொல் வணக்க மொன்
னாகட் கொன்னற்க' 'மொழுதகை யுள்ளும் படைமொழிந
கும்' என்பன இங்கே கருதற்பாலன. பணிபோதல் - சிறு
காலை அட்டில் புகாமை முதலியன. (கசு)

கரு. வண்ணராலிக் கையம். பாரார் வஞ்சித்த வின்னா
துணர் துக்கு பாலின் படுபடி மின்னா
புணர் பாவை யன்னார் பிரியின்னா வின்னா

(பதவுரை) வணர்-குழற்சியையுடைய, ஒலி-தழைத்த, இம்
பாலார்-கூந்தலையுடைய பகளிர், வஞ்சித்தல்-(தம் கணவரை)
வஞ்சித்தொழுதல், இன்னு-துன்பமாம்; துணர்-கொத்தாக,

* வணரொளி என்றும் பாடம்.

முலமும் உரையும்

கரு

துவகு - தொங்குகின்ற, மாவின் - மாவின், படு பழம்-
நைந்த விழுந்த களி, இன்னு-துன்பமாம்; புணர் - வேற்று
மையின்றிப் பொருந்திய, பாவை அன்னார்-பாவை போலும்
மகளிரது, பிரிவு - பிரிதல், இன்னு - துன்பமாம்; உணர்வார்-
அறியு-தன்மையா, உணராககடை-அறியாவிடத்து, இன்னு-
துன்பமாம். - று.

. னார்-வணர்வு; ஈண்டிக் குழற்சி. ஒலி-தழைத்தல்; இஃதென்ப
பொருட் டாதலை 'ஒலி மெம்பீல்' என்னும் (நெடுநல்வாடை
யடி உரையானறித. 1.ம்பால்-1.பகுப்பினையுடையது; கூட
தல். 2.ப. பதபரவன: குழல், கொண்டை, சுருள், பனிச்
சை, பூஉப்பன்ப. 3.வருணம் ஒரோ பொருகால் ஒவ்வொரு
உடைக பாக வன்றி, ஒரொப்பினையற்றானே 4.பது வகையாற்
ப்ரிதல் முடிக்கப்படுவது என்று கேடலும் ஆம். படுபழம்-
செவ்வியழிதது விழுந்த பழம். புணர்தல் - அன்பால் கெஞ்ச
கலத்தல்; மணம் பொருகததலும் ஆம். உணர்வார்-உணர்த்து
குறை, தாகக வல்லார்; பாட்டின பொருகறிவாரும்

௧௩. பல்லார்ப் பூவி மணியின்றி யூர்வின்து
கல்லா நுரைக்குங் கருமப் பொருளின்து

இல்லாதார் நல்ல விரூபின்து * வாங்கின்து
பல்லாரு ணணப் படல.

(பதவரை) புல்-புல்லை, ஆர்-உண்டின்ற, புரவி-குதினா
மை, மண் இன்றி-மணியல்லாமல், ஊர்வு-வறிச் செலுத்து
தல், இன்னு-துன்பமாம்; கல்லா உரைக்கும் - கல்லியில்லா
தார் கூறும், கருமப் பொருள்-காரியத்தின் பயன், இன்னு-
துன்பமாம்; இல்லாதார்-பொருளில்லாதவரது, நல்ல விரூப்பு-
கல்லவற்றை விரும்பும் விரூப்பம், இன்னு-துன்பமாம்; ஆங்கு

* விழைவின்து என்றும் பாடம்.

கன இன்னு நாற்பது

அவ்வாறே, பல்லாருள்-பலர் கடுமே, காணப்படல்-காணப்படு
தல், இன்னு - துன்பமாம் எ - று.

ஊர்வு - தொழிற் பெயர். பொருள் - பயன். நல்ல -
அறம்; துகாப்படுவனவும் ஆம். காணப்படல் - மாணக்கே
டெய்துதல். (௧௬)

௧௪. உண்ணுது வைக்கும் பெரும்பொருள் வைப்பின்து
நண்ணப் பகைவர் புணர்ச்சி நனியின்து
கண்ணி லொருவன் வனப்பின்து வாங்கின்து

எண்ணிலான் செய்யுங் கணக்கு.

(பதவுரை) உண்ணாது வைக்கும் - துகாது வைக்கும், பெரும் பொருள். வைப்பு - பெரிய பொருளின் வைப்பா னது, இன்ன - துன்பமாம்; கண்ண - உளம் பொருந்தாத, பகைவர் - பகைவாது, புணர்ச்சி - சேர்க்கை, நனி இன்னு மிகவும் துன்பமாம்; கண் இல் ஒருவன் - விழியில்லாத ஒருவ னது, வளப்பு - அழகு, இன்ன - துன்பமாம்; ஆங்கு - அவ் வாதே, என் இலான் - என்னால் பயிலாதவன், செய்யு ம் கணக்கு - இயற்றும் கணக்கு, இன்ன - துன்ப மாம் எ - று.

வைப்பு - புதைத்து வைப்பது. கண் - கண்ணோட்ட மும் ஆம். எண் - கணிதம்; தூலககாயிற்று. எண்ணிலான் என்பதற்குச் சூழ்ச்சித் திறனில்லான் என்றும், செய்யுங் கணக்கு என்பதற்குச் செய்யுங் காரிடம் என்றும் பொருள் கூறலும் ஆம். (கஎ)

கஅ. ஆன்றறிந்த சான்றோருட பேதை புகலின்னா மானறிருண்ட போழ்தின் வழங்கல் பெரிதின்கு னோன்றறிந்து வாழாதார் னோன்பின்னா வாங்கின்னா னன்றனை யோம்பா விடல்.

முலமும் உரையும்

கஎ

(பதவுரை) ஆன்ற - கல்வியால் நிறைந்து, அறிந்த-

அடங்கிய, சான்றோ உள் - பெரியோர் நடுவே, பேதை-
அறிவிலாதவன், புகல் - செல்லுதல், இன்னு - துன்பமாம்;
மான்று - மயங்கி, இருண்ட போழ்தின் - இருண்டேன்
காலத்தில், வழங்கல் - வழிச்செல்லுதல், பெரிது இன்னு-
மகவும துன்பமாம்; நோன்று - (துன்பங்களைப்) பொறுத்து.
சுயம் - (மனம்) அடங்கி, வாழாதா - வாழமாட்டாதவர்,
நோன்று - க்ஷாத்தல, இன்னு - துன்பமாம்; ஆங்கு-அவ்வா
றே, எவருளை - பெற்று தாயை, ஒம்பா யிடல் - காப்பாற்றா
யிடல் இது, இன்னு - துன்பமாம் எ - று.

ஆறு - ஆகல என்பதன் மருஉவாகிய ஆல் என்னும்
பருந் படியாகப் பிறந்தது. குணங்களால் நிறைந்து என்று
கூறலுடைய ஆம். அந்நித - 'ம'புலனும் அடங்கிய; பெரியோ
பாற் பணிந்த என்றுமாம். 'ஆன்றவின் தடவகிய கொள்கைச்
சாவமுதா' என்னும் புறப்பாட்டும், அதனையும் நோக்குக.
மான்று - மால் என்பது திரிந்து நின்ற தெனினும் ஆம்.
போழ்து - பொழுது என்பதன் மருஉ. ஒம்பா - ஈறு கெட்
டது. (கஅ)

கக. உரனுடையா னுள்ள மடிந்திருத்த வின்னு

|| நனுடை யாருடையான் மார்பார்த்த வின்னு

|| அபரிய கரனுஞ் செலவின்னு வின்னு

|| னவறி யாளர்* தொடர்பு.

(பதவுரை) உரன் உடையான் - தின்னிய அறிவுடையவன், உன்னம் மடித்து இருத்தல் - மனமடித்திருத்தல், இன்ன - துன்பமாம்; மறன் உடை - வீரமுடைய, ஆன் உடையான் - ஆட்களை யுடையான், மார்பு ஆர்த்தல் - மார்பு

* அகம்வறியான் என்றும் பாடம்.

க.அ இன்னு தாற்பது

தட்டிதல், இன்னு-துன்பமாம்; காம-அருநெறியாகிய, அசிய-இயங்குதற்கரிய, கானம் - காட்டின்கண், செலவு - செல்லுதல், இன்னு - துன்பமாம்; மனம் வறியானா - மனமுறியாமையுடையாரது, தோடாபு - சேர்க்கை, இன்னு - துன்பமாம் என்று.

உரன்-தின்னிய அறிவாதலை 'உரனென்னு' தோடமையான்' என்னும் துறத்து; பரிமேலழகர் உரைத்த வுரையானறிக. மார்பு ஆர்த்தல்-மார்பு தட்டிப் போக்குகூறுதல்; கானம் காரியத்திற் காயிற்று. வீரரை யுடையான் தாமன போக்குச் செல்லுதல் வேண்டா என்றபடி; வலி, இன் செல்லுதல் எனினும் ஆம். மனவறியானா - மனநரை மல்லாதவர்; புல்லிய எண்ணமுடையா எனினும் ஆம். (கக)

உடு குலத்துப் பிறந்தவன் கலகலமை யின்னு
நிலததிட்ட நலனித்து நாளமை யின்னு

நலத்தகையார் நானாமை, யின்னாவாக் கின்னா

கலத்தல் குலமில் வழி.

(பதவுரை) குலத்துப் பிறந்தவன்-நற்குடியிற் பிறந்தவன், கல்லாமை - கல்லாதிருத்தல், இன்னா - துன்பமாக, -லத்து இட்ட-பூமியில் விதைத்த, கலவிதது - கல்ல விதை, - நாணாமை - முனையாமற் போதல், இன்னா-துன்பமாக; -லம் தகையார் - நன்மையாகிய அழகினையுடைய மடலரி, -நானாமை-நாணின்றி யொழுருதல், இன்னா-துன்பமாக; ஆகவே - அவ்வாறே, குலம் இல்வழி - ஒவ்வாத குலத்திலே, கலத்தல்-மணஞ் செய்து கலத்தல், இன்னா-துன்பமாக எ - று.

மகளிர்க்கு நாணம் சிறந்த தென்பது 'உயிரினுள் சிறந்த தன்று நானே' என்னும் நொக்கப்பியத்தாறு மறியப் படும். நலத்தகையார் நானாமை என்பதற்கு நற்குணமுடைய

மூலமும் உரையும்

கக

ஆடவா பழிபாவங்கட்கு அஞ்சாமை எனப்பொருள் கூறு உராமுனர். மணஞ் செய்வார் ஆராயவேண்டியவற்றுள் குடியொப்பக் காண்டலும் ஒன்று; "கொடுப்பினன் குடைமையும் குடி லுடைமையும் - வண்ணமுக துணையும் பொரிஇ யெண்ணா-தமயேக துணிந்த வேமஞ்சக வருவினை" என்னும் துறிநீர்ப்பாட்டிகள் ஆவரு ஸ்ரீநாகசுப்பாவன. (உய)

உக மாரிநகட கூவுங் குயிலின் குதலின்னா

வீர மிலாளர் கடுமொழி: கூற்றின்ன
 மாரி வளம்பொப்பி னூர்க்கின்ன வாங்கின்ன
 மூரி யெருத்தா லுழவு.

(பதவுரை) மாரி நாள் - மழைக்காலத்தில், கூவும்-கூவு
 கின்ற, குயிலின் குரல் - குயிலினது குரலோசை, இன்னு-
 தன்பமாம்; ஈரம் இல்லாநா - அன்பில்லாதவரது, கடுமொழி
 கூற்று-உழதாசிய சொல், இன்னு - துன்பமாம்; மாரி வளம்
 பொய்ப்பின் - மழை வளம் பொய்க்குமாயின், ஊர்கு - உல
 கிற்று, இன்னு - துன்பமாம்; ஆககு-அவ்வாறே, மூரி யருத்
 தால் - மூரியாகிய எருதால், உழவு-உழுதல், இன்னு-துன்ப
 மாய் - ன்.

வீரமிலாளர்-என்று சொன்னலும் ஆம். மொழிகூற்று-
 ஒரு பெரு ன்ருசொல்; மொழியின் பகுதியுமாம். மழையா
 சிய வளம் என்க; மழையினதுவளம் என்னலுமாய். பொய்த்
 தல் - இல்லையாதல்; 'விண்ணன்று பொய்ப்பின்' என்பது
 திருக்குறள்; 'மாரிபொய்ப்பினும்' என்பது புறம். மூரி
 யெருத்தா-இருபெயரோட்டு; உலிமை மிக், எருதுமாம்;
 'எருமை யு மெருதம் பெருமையுஞ் சோம்பும் - வலியு
 முன்னகெரிவு மூரி' என்பது பிங்கலம். கட்டுக்கடவகாத
 காரியால் உழுதல் துன்பம் என்பதாம்; முதிர்ந்த எருதால்
 என்று பெருந் கூறுவாருமுளர். (உக)

உயி

இன்னு நாற்பது

உஉ. ஈத்த வகையா லுவவாதார்க் கீப்பின்னா
 பூத்துண லில்லா ருழைச்சென் றுணலின்னா
 மூத்த னிடத்துப் பிணியின்னா வாங்கின்னா
 ழுத்திலாப் பார்ப்பா னுரை.

(பதவுரை) ஈத்த வகையால் - கொடுத்த அனல்நூல்,
 உவவாதார்க்கு - மகிழாதவர்க்கு, ஈப்பு-கொடுத்தல், இன்னா-
 துன்பமாம்; பூத்து உணல் - பருத்து உண்ணுதல், இல்-
 லார் உழை-இல்லாதவரிடத்தில், சென்று - போய், உணல்-
 உண்ணுதல், இன்னா-துன்பமாம்; மூத்த இடத்து முதுமை
 யுற்ற பொழுதில், பிணி - நோய் உண்டாதல், இன்னா-துன்ப
 மாம்; அங்கு-அவ்வாற்றி, ழுத்த இலா - வேதத்தை ஒதுதல்
 இல்லாத, பார்ப்பான் - பார்ப்பானுடைய, உரை - சொல்,
 இன்னா - துன்பமாம் எ - று.

ஈந்த வென்பது வலித்தலாயிற்று. 'உவவாதார்க் கீப்
 பின்னா' என்பதனை 'இன்னா நிராகரப் படுத விரந்தவரின்
 முகக் காணு மளவு' என்னுந் திறநுடன் பொருத்திக்காண்க.
 பூத்துணல் - தென்புலத்தார முதலாயினார்க்கும், துறத்தார்
 முதலாயினார்க்கும் பருத்துண்ணுதல். பூத்து - பருத்து என்
 பதன் மருஉ. ஒத்து-ஒதப்படுவது, வேதம். (உஉ)

உங. யாணியின் மன்னரைக் காண்ட னனியின்னா
 னனினத்தின் னாண்ப பெருக்குதன் முன்னின்னா
 தேனெய் புளிப்பிற சுவையின்னா வாங்கின்னா
 கான்யா நிடையிட்ட ழூர்.

(பதவுரை) யானை இல் - யானைப்படை யில்லாத, மன்னரை-அரசரை, காண்டல் - பார்த்தல், நனி இன்னு - மிகவுந்

* காலாறு என்றும் பாடம்.

மூலமும் உரையும்

உக

துன்பமாம்; ஊனைத் தின்று - (பிறித்தார உயிரின்) ஊனை உண்டு, ஊனை - (தன்) ஊனை, பெருககுதல் - வளர்த்தல், முன் இன்னு-மிகவுந் துன்பமாம்; தேன் செய்-தேனும் செய்யும், புளிப்பின் - புளித்து விட்டால், சுவை - (அவற்றின்) சுவை, இன்னு-துன்பமாம்; ஆங்கு - அவையாதே, சான் யாறு - காட்டாறு, இடை இட்ட - இடையிலே உளதாகிய, ஊர்-ஊரானது, இன்னு - துன்பமாம் எ-று.

'யானையின் மன்னரைக் காண்டல் நனியின்னு' என்று ரேணும அரசா படையில் யானையில்லாதிருத்தல் இன்னு என்பது கருத்தாகக் கொள்க; 'படைதனக்கு யானை வனப்பாகும்' என்பது சிறுபஞ்சமூலம். இளியவை நடிப்பதி லுள்ள 'யானை யுடையபடை காண்டன் மிகவினிதே - ஊனைத்தின் றானைப் பெருக்காமை முன்னினிதே - சான் யாற் தடைகரை யூர்னி தாங்கினிதே - மான முடையார் மகிப்பு' என்னுஞ் செய்யுளுடன் இசை ஒப்புநோக்குக.

(உஉ)

உச. சிறையிலலா முதுாரின் வாயில்காப் பின்னு

துறையிருந் தாடை கழுவுத லின்னு

அறைபறை யன்னவர் * சொல்லின்னு லின்னு

சிறையிலலான் கொண்ட தலம்.

(பதவுரை) சிறை இல்லா - மதில் இல்லாத, மூதூரின் பழமையாகிய ஊரினது, வாயில் காப்பு - வாயிலைக் காத்தல், இன்னு - துன்பமாம்; துறை இருந்து - நீர்த்துறையிலிருந்து, ஆடை கழுவுதல் - ஆடைதோய்த்து மாசுபோக்குதல், இன்னு - துன்பமாம்; அறை - ஒலிக்கின்ற, பறை அன்னவர் - பறைபோன்றோரது, சொல் - சொல்லானது, இன்னு -

* அறைபறை யாயவர் என்தும் பாடம்.

8

உஉ இன்னு தாற்பது

துன்பமாம்; சிறை இல்லான் - (பொறிகளைத் தடுத்த) சிறத்தல் தன்மை யில்லாதவன், கொண்ட - பேர்மொண்ட, தவம் - தவமானது, இன்னு - துன்பமாம் எ - று.

நீர்த்துறையில் ஆடை யொலித்தல் புரியின் ஈர் வழியாக நோயனுக்கள் பரவி இன்னல் விசுவகுமாவின் 'துறையிருத் தாடை கழுவுத லின்னா' என்றா; இன்ன பற்றிப் பிற துய்தன்மை புரிதலுங் கொள்க. அறைபறையன்னவர் - தாம் கேட்ட மறைக்கப்படும் பொருளினையாண்டும் வெளிப்படுத்தி யியல்பினா; 'அறைபறை யவந்தாவ கேட்ட - மறைபிறாக் குயத்துறைக்க லான்' என்றா பொய்யிட்டுலவரும். (உச)

உரு. ஏமயில் மூதூ ரிருத்தன் மிகவினா

நீமை யுடையா சயலிருத்தன்னகின்ற

காம முத்திரி ஸுயர்க்கினனா வாக்கின்ற
யாமென் பவரோடு நட்பு.

(பதவுரை) ஏமம் இல் - காவல் இல்லாத, மூலம் - பழைய
ஊரிலே, இருத்தல் - உழத்தல், மிக இன்னா - மிகவும் துன்ப
மாம்; தீமை உடையார் - தீச்செய்கை யுடையார்து,
அயல் இருத்தல் - பக்கத்திலே யிருத்தல், உருகு - னனா -
மிகவும் துன்பமாம்; காமம் முத்திரி - காமமோட முற்றி
னல், உயர்க்கு இன்னா - உயர்க்குத் துன்பமாம்; ஆறகு -
அவ்வாறே, யாம் என்பவரோடு - யாமென்று தருக்கியிருப்
பவரோடு செய்யும், நட்பு - நட்பானது, மூலம் - துன்ப
மாம் ஏ - து.

ஏமம் - மதிற் காவலும், அரசின் காவலும் ஆம். அயல்
ருத்தல் என்றமையால் அடரைச் சேர்க் தொழுருத்தல் கூற

* உயர்க்கின்றது என்றும் பாடம்.

மூலமும் உரைமுடிபு 'உரு' ௨௩

வேண்டாதாயிற்று. காமம் உயரைப்பற்றி உருத்து மென்
பதனை, 'காமமு நாணு முயர்க்காத னாகுதலமன் - மூலம்
ஷடமயி' எனகதது' என்னும் முடிபாலாணுபாதி. (௨௩)

உரு. நடமா ரிதிக்கன்கள் காண்ட நளியின்னா
ஷட்டா பெருமிதங் காணா லு பெரிதின்னா
கட்டி லலா முது குறையின்னா வாங்கின்ற

நட்ட கவதறினாற் குது.

(பதவுரை) நட்டார் - நட்டிக்குரோண்ட நருடைமா, இடுக்
கண்கள் - துன்பங்களை, காண்டல் - பாசத்தல், நனி இன்னு -
மிகவுந் துன்பமாய் ; ஒட்டார் - பரைநாது, பருநிதம் -
செருகுகை, காண்டல் - பாசத்தல், பாத் துன்னு - மிகவுந்
துன்பமாய், எட்டி துல்லா - சுற்றிவாய் கடத்தி இல்லாத,
முதலா - பழைய யானை, உதை - மடிதல், இன்னு - துன்ப
மாம் ; ஆங்கு - அவ்வாறே, நட்ட - நட்டாக (காண்டப்
பட்ட, கவதறினா - கவதறினாக்குரோண்ட இடுகின்ற, குது -
குதாட்டம், துன்னு - துன்பமாய் - து.

கட்டு - கட்டுப்பாடும்ஆம். உதை - மடினிலைத் தாழிற்
பெயர். நட்ட - என்னுது விருப்புடனா அடிப்பாட்டுப் பழிய
என்றபடி. உதை - பாய்ச்சு ; ஆதா பாய்க்கட்டை. ஒரு
சொல் பருவிககப்பட்டது. (உக)

உள. பெரியாரை யுயர்த்த தொடர்விடுத லின்னா
அரிபவை செய்து பெணவுரைத்த லின்னா
பரியாககுத் தாமுற்ற கூற்றின்னா லின்னா
பெரியார்க்குத் தீய செயல்

* இடுக்க ணனிகண்டா னன்கின்னா என்றும் பாடம்.

† கண்டாற் பெரிதின்னா என்றும் பாடம்.

(பதவுரை) பெரியாரோடு - பெரியங்குடல், டாத்த - கொண்ட, தொடர் - தொடர்ச்சியை, விடுதல் - விடுதல், இன்னு - தன்பமாம்; அரியவை - செய்தற்கரிய காரியங்களை, செய்தும் - செய்து முடிப்பேம், என வரைததல் - என்று சொல்லுதல், இன்னு - தன்பமாம்; பெரியாரோடு - (தமயிடத்தில்) அன்பு கொள்ளாதவர்க்கு, தாம் உதா - தாம் அடைந்த துன்பங்களைக் கூறும், கூற்று - சொல், இன்னு - தன்பமாம்; பெரியாரோடு - பெருமையுடையாரோடு, தப செயல் - தயைவற்றைச் செய்தல், இன்னு - தன்பமாம் எ - று.

பெரியார் முதலாங்குதல் இன்னு என்பதனை 'பல்லார பகைக்கானவர் பத்தடுத்த தீமைத்தே - நல்லார் முதலாங்கைவிடல்' என்னும் திருக்குறளானுமறிக்க. பெரியார் - நங்குக் கல்லியறிவு நற்குண நல்லொழுக்கங்களிற் றுறாத நல்லார். குற்றியலிகரம் அலகுபெறுதாயிற்று. அரியவை செய்துமென வரைததல் இன்னு - என்றது தாம்செய்யக்கருதிய அரிய செயல்களைச் செய்வால் வெளிப்படுத்தலன்றி உரையாற் கூறுதல் தக்கதன்று என்றபடி; தம்மார் செய்ய வியலாதவற்றைச் செய்து தருமெனப் பிறாங்கு வாக களிப்பது இன்னுவாம் எனப்பொருள்கூறினும் அமையும. செய்தும் - தன்மைப்பன்மை யெதிரகால வினைமுற்று;

இறந்தகால முதற் றம் ஆம். பரிதல் அன்புசெய்தல் : இரங்கு
தலுமாம். பெரியார்க்குத் தீங்குசெயல் இன்னு என்பதனை
'எரியாற் கடப்படினு முய்வுண்டா முய்யார் - பெரியார்ப்
பிழைத்தொழுது யார்' என்னும் வாயுறைவாழ்த்து தானுமறிக.
உற்ற, தீய என்பன முறையே தெரிநிலையும் குறிப்புமாய
வினைப்பெயர்கள். (உஎ)

மூலமும் உரையும்

உடு

உஅ. பெருமை யுடையாரைப் பிடித்தத லின்னா
கீழமை யுடையார்க்கு கறைநிடுத லின்னா
யுளமை யிலாளர் வனப்பின்னா லின்னா
இளமையுள் மூப்புப் புகல்.

(புதுவரை) பெருமை யுடையாரை - பெருமையுடைய
வ. ர. 116 அழித்தல் - பெருமையழிய - கூறல், இன்னா -
தூன்பமாம்; கீழமை யுடையார் - உரிமை யுடையவரை,
கறைநிடுதல் - நீக்கிவிடுதல், இன்னா - தூன்பமாம்; யுளமை
இளமையுள் - சுவமியில்லாதவருடைய, வனப்பு-அழகு, இன்னா -
தூன்பமாம்; இளமையுள் - இளமையுடையவருவத்தில், மூப்பு -
முதுமை - தீய தன்மைகள், புகல்-உண்டாக்கல், இன்னா-தூன்
பம் தருவதற்கும்கூட - ம.

பீட ஆழித்தல என்னும் இரு மசாலம் உருசென்னிர்
 டைய, சூரண்டாவதற்கு முடிபாயின. பீடாழித்தலாவது
 பெருமை யுடையதாகவும் அதனை யுடையதாகக் கூறுதல். கிழமை
 யுடையதாகப் பழையதாகவும் அமைச்சர பதவியினர்; கண்
 பருட ஆட, 'கிழமை யுடையதாக நிற்குகிற விண்ணு'
 எனப் பாடங் கொள்ளுதல் உறுப்பு; 'பழமை பெணப்பெவ
 நியாதென்ன யாதாவ-கிழமைபைக் கீழ்க்கிடா நட்பு' என்
 னு. நீதிக்குறியுங் காண்க, வளமை-வணமையுமாம். (உஅ)

உ.க கல்லாதா னுருங் கலிமாப பரிபரினா
 வல்லாதான் சொல்லு முறையின் பயனின்னா
 இல்லாதவாய்ச் சொல்லி நாயமின்னா வாக்கின்னா
 கல்லாதான் கோட்டி கொளல்

* கிழமை யுடையதான என்றும் பாடம்.

உ.க இன்னு நார்பது

(பதவுரை) கல்லாதான் - (நடத்தவேண்டிய முறையைச்)
 கல்லாதவன், ஊரும் - வறிக் செலுத்தும், கலிமா - மனஞ்
 செருக்கிய குறியை, பரிப்பு-(அ-னைச்) சுமந்து செல்லுதல்,
 இன்னு-தன்பமாம்; கல்லாதான்-கல்வி யில்லாதவன், சொல்
 லும்-சொல்லுகின்ற, உறையின் பயன்-சொல்லின் பொருள்,
 இன்னு - தன்பமாம்; இல்லாத - செல்லமில்லாதவருடைய,

வாய்ச் சொல்லின்-யிலிருந்து உரும் சொல்லினது, நயம்-
நயமானது, இன்னு-துன்பமாம்; ஆங்கு-அவ்வாதே, கல்லா
தான்-கல்வி யில்லாதவன், கோட்டி கொளல்-கற்றவரவையில்
ஒன்றை கூறுதல், இன்னு-துன்பமாம் எ-று.

கவி-ஆர. காழகி ஆர், உல்லாதான்-ஒன்றனைச் செய்ய
மாட்டாதான் எனினும் அமையும். இவ்வார் வாய்ச்சொல்
லின் நயமில்லா என்பதனை 'நற்பொரு ணன்குணர்ந்து
சொல்லினு லுட்கந்தா-சொற்பொருள் சோர்வு படும்' என்
னுந் தமிழ்மொழியானு டறிக. கோட்டி கொளல்-ஒருசொல்;
அவையின்கண் பேசுதல் என்னும் பொருளது; 'அங்கணத்
துணக்க...கோட்டி கொளல்' என்பதாங் காண்க. (உக)

கூடு. துறியறியான் மாநாகம், மாட்டுவித்த லின்னா
தறிவறியா னீரின்கட் பாய்கதாட; லின்னா
அறிவறியா மக்கட் பெறலின்னா லின்னா
செறிவிலான் கேட்ட மறை.

(பதவுரை) குறி அறியான்-(பாம்பாட்டுதற்குரிய மந்திர
முதலியவற்றின்) முறைகளை அறியாதவன், மாநாகம்-பெரிய
பாம்பினை, ஆட்டுவித்தல்-ஆடச்செய்தல், இன்னு-துன்பமாம்;

* மாநாகம் என்றும் பாடம்.

† இன்னா தறிவறியான் என்றும் பாடம்.

‡ மேற்சீர்ப்பாய்க் தாடுதல் என்றும் பாடம்.

தறி அறியான் - உள்ளிருக்கும் குற்றியை அறியாமல், நீரின் கண்-நீரில், பாய்ந்து ஆடல்-குதித்த விளையாடுதல், இன்னு-துன்பமாம்; அறிவு அறியா - அறிய வேண்டியவற்றை அறியமாட்டாத, மக்கள் - பிள்ளைகளை, பெறல் - பெறுதல், இன்னு-துன்பமாம்; செறிவு இல்லான்-அடக்கம் இல்லாதவன், கேட்ட மறை-கேட்ட இரகசியம், இன்னு-துன்பமாம் என - று.

தறி-குற்றி; கட்டை, அறிவறியான் என்னின் அறிவு வறியவன் என ஆவது கல்லாவிளமையன் என்க; 'அறி மகான்ற' என்புழிப்பொலி எண்டு அறியென்பது முத னிதேதொழிற் செயா. அறிவறியா முகன்-அறியவேண்டு வன அறியமாட்டாத மக்கள்; 'அறிவறிந்த மக்கள்' என் பதற்குப் பரிமேலழகர் கூறிய பொருளை சொக்குத. செறிவு அடக்கம், 'செறிவறிந்த சீர்மை பயக்கும்' என்னும் குறளில் செறிவு இப்பொருட்டாதல் காண்க. அடக்கமில்லாதவன் மறையினு வெளிப்படுத்தலின் 'கேட்ட மறையின்னு' என் றார். (உஉ)

க.க. நெடுமா நீள்கோட் டியர்ப்பாய்த லின்னு*
கடுஞ்சின வேழக் தெதிர்சேற லின்னு
ஒடுங்கி யாவுறையு மிலலின்னு லின்னு
கடுமபுலி வாழு மகர்.

(புதுவுரை) நெடு மாம் - நெடிய மாத்தினது, நீள் கோட்டு-நீண்ட இளையின், உயர்-உயரத்திலிருந்து, பாய்தல்-

தே குடித்தல், இன்னு-துன்பமாம்; கடும் சினம் - மிக்க
கோபத்தினையுடைய, வேழத்து எதிர்-யானையின் எதிரே,

* நெடுமரீன் கோட்டியர் பாய்தல் வின்னு என்றும்
பாடம்.

உஅ இன்னு நார்பது

சேறல் - செல்லுதல், இன்னு - துன்பமாம்; அரவ - பாம்பு
ஒடுகி உறையும் - மறைந்து வசிக்கின்ற, இல் - வீடானது,
இன்னு-துன்பமாம்; கடும் புலி-கொடிய புலிகள், யாழமு
அதர்-யாழ்கின்ற வழியானது, இன்னு-துன்பமாம் எ - று.

கோட்டியர் பாய்தல் எனபதற்குக் கோட்டின் துணியி
லேறியதோ டமையாத மீமலும் பாய்ந்து சேறல் என்று
பொருள் கூறலுமாம்; 'துணிகட்காம்ப ஓரறிஞ் சாத்திரந
துக்கி-னுயிர்க்கிறுதி யாகி விடும' என்பது காண்டு கொண்க
பாலது. நெடுமரீன் கோட்டியர் பாய்தல் முதலிய காண்க
கும், ஒட்டென்னும் அணிபற்றி, முறையே தம்கலியளவறி
யாது பெரிய வினைமேற் செறலும், வலியாக்கு மாற்ற
லும், உடம்பாடிவாத உட்பகையுடன் வாழ்த்தலும், பணை
கெளியாமபடி நெறியை நெறியிற் செறலும் ஆன்றோர்
மெனப்பொருள் கோட்டியர் பொருந்துமாறு காண்க. (உக)

கஉ. பண்ணமையா யாழின்கீழ்ப் பாடல் பெரிதின்கு

எண்ணறியா பாரத ஃசொழுகருநாட் கூற்றின்னா
மண்ணின் முழுவி னெலியின்னா வாங்கின்னா
தன்மை யிலாளர் பகை.

(பதவுரை) பண் அமையா - இசை கூடாத, யாழின்
கீழ் - யாழின் கீழிருந்த, பாடல் - பாடுதல், பெரிது இன்னா -
மிகவுந் துன்பமாம்; எண் அறியா மாந்தா - குறிதூவ் (சோதி
டம்) அறியாத மாககன், ஒழுக்கு நான் கூற்று - ஒழுகுதற்
குரிய நான் கூறுதல், இன்னா - துன்பமாம்; மண் இல் -
மார்ச்சனையில்லாத, முழுவின் - மத்தனத்தினது, ஒலி - ஒசை,

* எண்ணறிய மாந்தர் என்றும் பாடம்.

† தன்மையிலாளர் என்றும் பாடம்.

முலமும் உரையும்

உக

இன்னா - துன்பமாம்; ஆங்கு - அங்குமே, தன்மை இலா
ளர் - தண்ணிய குணம் இல்லாதவரது, பகை - பகையானது,
இன்னா - துன்பமாம் எ - று.

பண் எனபதனை முதலிலேத் பதாழிந் பெயராகக்
கொண்டு, இசைக்கரணம் எட்டனு னொன்று என்னு
மாம். ஒழுகுதற் குரிய நானாவது கருமங்கட்டு நிதிக்கப்
பட்ட நான். நற்குணமுடையார பகையிடத்தும் இனிபன
செயதலும், நற்குணமில்லார நட்பிடத்தும் இன்னா செய்த
லும் உடையாராகவின் தன்மையிலாளர் பகை இன்னா வென்ப
பட்டது; தீயோபால பகையும் நண்புமின்றி கொதமலாக

௩௩. தன்னைத்தான் 'பொறு தொழுதுத னன்னை
முன்னை யுமையார் புறமொழிக் கூற்றின்ன
நன்மை யிலாள் தொடர்மின்ன வாங்கொழு
தொனனை யுடையார் கெடல்.

(பதவுரை) தன்னைத்தான் - (ஒருவர்) தானே, பொறுது - காதலிக்கொள்ளாது, ஆழுதுதல் - நடத்தல், நன்னு இன்னு - மிகவுந் தன்பமாம்; முன்னை உமையார் - முன்னே சொல்லாமல், புறமொழிக் கூற்று - புறத்தே பழித்துரைக்கும் புறக்கூற்று, இன்னு - தன்பமாம்; நன்மை இலாள் - உற்குண மில்லாதாது, தொடர்பு - கட்டி, இன்னு - தன்பமாம்; ஆங்கு - அவசரமீறி, தொன்மை உடையார் - பழமையுடையார், கெடல் - கெடுதல், இன்னு - தன்பமாம் எனது.

தன்னைத்தான் போற்றுதலாகுது மனமொழி மெய்கள் தீய உழியிற் செல்லாது அடக்குதல். முன்னை - 'பொறுது' பொருள் விருதி. உமையார் - முற்றெச்சம். மொழிக்கூற்று - ஒருபொரு ளிருசொல். தொன்மையுடையார் - கெடல்

௩௪ இன்னு தாற்பது

என்றது தொன்றுதொட்டு மேம்பட்டுவரும் பழங்குடியினர் செல்லங் கெடுதல் என்றபடி. (௩௩)

கூச. கள்ளஞ்சான்பான் கூறுங் கருமப் பொருளின்னா
முள்ளுடைக் காட்டி. னடத்த னனியின்னா
வெள்ளம் படுமாந் கொலையின்னா வாங்கின்னா
கள்ள மனத்தார் தொடர்பு.

(பதவுரை) கள் டுண்பான் - கட் குடிப்பான், கூறும் -
சொல்லுகின்ற, கருமப்பொருள் - காரியத்தின் பயன்,
இள்ளு - துன்பமாம்; முண்டடை காட்டில் - முட்களை
யுடைய காட்டில், னடத்தல் - நடத்தலானது, னனி இன்னா -
மிகவும் துன்பமாம்; வெள்ளம்படு - வயள்ளத்தி லகப்பட்ட,
மா - டிலவரு, கொலை - கொலையுண்டல், இன்னா - துன்ப
மாம்; ஆங்கு - அவ்வாறே, கள்ளம் மனத்தார் - வஞ்ச மனத்
தனை யடையாது, தொடர்பு - நட்பு, இன்னா - துன்பமாம்
எ - று.

மாக்கொலை - விலங்கை கொல்லுதல் எனினுமாம்; நீர்ப்
பெருக்கிலகப்பட்டு வருந்தாம விலங்கைக் கரையேற வொட்
டாது நடுத்துக் கொல்லுதல் இன்னுவாம் என்பதாகருத்த.

கூசு ஒழுக்க மிலாளர்க் குறவுரைத்த ிலின்னா
விழுத்தரு நூலும்? விழையாதார்க் கின்னா
இழித்த தொழிலவர் நட்பின்னா வின்னா
கழிப்புவாய் மண்டிலக் கொட்பு.

(பதவுரை) ஒழுக்கம் இலாளர்க்கு-அல்லொழுக்கம் இல்
வாதாரிடத்தே, உறவு உரைத்தல்-தமக்கு உறவுளதாகக் கூறு
* நடக்கி னனியின்னா என்றும் பாடம்.

! ஒழுக்கமிலாளர்க் குறவுரைத்தல் என்றும் பாடம்.

. விழித்தகுதாலும் என்றும் பாடம்.

முலமும் உரையும்

நக

தல், துன்னு-துன்பமாம்; விழுத்தகு தாலும்-சீரிய தாலும், லியையாதாக்கி - விரும்பிக் கல்வாதார்க்கு, துன்னு-துன்பமாம்; விழித்தகுதாலும்-இழிக்கப்பட்ட தொழிலையுடையாரது. கட்டி-பண்ணமை, துன்னு-துன்பமாம்; கழிப்பு வாய் - பண்ணாமை கழிக்கப்பட்ட, மண்டிலம் - காட்டிலே, கொட்டி-சிறிதல், துன்னு-துன்பமாம் எ - து.

ஒழுக்கமல்லாதார்க் குறைவுரைத்தல் என்னும்பாடத்திற்கு ஒழுக்க மில்லாதாரை இழித்தாரைத்தல் என்று பொருள் கொள்ள. இழித்த தொழில்-அறிவுடையோரார் பழிக்கப்பட்ட தொழில். சற்றடிக்கு, ஒழுக்கக் குறைந்த மதியினது செலவு காண்டல் என்றுபொருள் கூறலுமாம். (உரு)

உரு. எழிலி யுறையீங்கி னீண்டையார்க் கின்னு

குமுலி னினியடரத் தோசைநன் கின்னு

குமுலிக ளுடைய பிணியின்னு வின்னு

அழகுடையான் டேதை யெனல்.

(பதவரை) எழிலி-மேகமானது, உறை நீங்கின்-நீரைச் சொரியாதாயின், ஈண்டையார்க்கு - இவ்வுவகத்திலுள்ளவர்க்கு, துன்னு-துன்பமாம்; குமுலின் இனிய-புல்லாத

குழலில் பாஹும துளிய, மர்த்து ஒசை-மரத்தினது ஒசை, நன்கு துன்னு-மிசுவம் துன்பமாம்; குழலிகள் உற்ற-குழல் தைகள் துடைந்த, பிணி-போயானது, துன்னு-துன்பமாம்; அழகு உடையான்-அழகினை யுடையான், பேதை எனல்-அறிவு-ல் லாசலன் என்று சொல்லப்படுதல், துன்னு-துன்பமாம் எ - து.

உரை - நீர்த்துளி. 'குழலி லினியமாத் தோசைகள் கின்னு' என்பதன் கருத்து, காற்று ஊடறுத்துச் செல்லுத

* குழலிலினிய என்றும் பாடம்.

ந.2 இன்னு நாற்பது

லால் மரங்களினிள்கெழும ஒசை குழலிரைபோ லினிய தாயினும் பாராட்டப் படுகதின்று என்பது போஹும. குழலில் என்னும் பாடத்திற்குக் குழல் இல்லாத என்று பொருள் கூறிக்கொள்க.

(உக)

உள. பொருளில்லான் மெளனம்மை காழுறுத லின்னு

கெடுமாட நீணகர்க் கைத்தின்மை யின்னு

வருபாண பார்த்து நக நூணின்னு லின்னு

கெடுமிடங் கைவிடுவார் நட்பு.

(பதவுரை) பொருள் இலான் - செவ்வ மயலாதவன், மெளனம்மை-(பிறக்க) உதவி புரிதலை, காழுறுதல்-விரும்பு தல், துன்னு-துன்பமாம்; கெடு - (கெடிய மாடவகளை

புடைப, நீண்டமா - பெரிய நகரத்திலு, கைத்து இன்னமை-
 பொருளின்றி யிருத்தல், இன்னு - துன்பமாம்; வருமனை-
 உரப்பட்ட மனையிலுள்ளாரை, பார்த்திருந்து - எதிரேநோக்கி
 யிருந்து, உண்-உன்னுதல், இன்னு - துன்பமாம்; கெடும்
 இடம்-உறுமையுள்ள இடத்தின், ஸர்வநீரார்-கைவிட்டு நீங்கு
 வாரது, கட்டி-கண்மை, இன்னு-துன்பமாம் எ - று.

மேலானமை-உபகாரம். வருமனை பார்த்திருந்துண
 என்றது பிறர் மனையை அடைந்த அம்மனைக குரியாரது
 செவளி நோக்கி யிருந்துண்டல் என்றபடி. கெடும்டங்
 கைவிடுவார கட்டி இன்னு வென்பதனை 'கெடுககா'கை
 கைவிடுவார் க்கண்மை யடுககா'ல-யுள்ளினு முள்ளுஞ் சமம்
 என்றார் திருக்குறளானு மறிக. (உஎ)

உஅ. நறிய மலர்பெரிது நானுமை யின்ன
 துறையறியா நீரிழிந்து *போருத விண்ணு
 அறியான் வினாப்படுத வின்னு வாங்கின்ன
 சிறியார்மேற் செற்றங் கொளல்.

* துறையறியா நீரிழிந்து என்றும் பாடம்.

முலமும் உரையும்

௩௩

(பதவுரை) நறிய மலர் - நல்ல மலரானது, பெரிது

காருமை-யிகவுப் மணம் வீசாதிருத்தல், இன்னு-தன்பமாம்;
 துறை அறியான் - துறையை அறியாதவன், நீர் இழிந்து
 ஸ்பாருதல்-சீரில் இறங்கிச் செல்லுதல், இன்னு-தன்பமாம்;
 அறியான்-(ஈற் பொருள்) அறியாதவன், வினாப்படுத்தல்-
 (அறிவுடையாரால்) வினாப்படுத்தல், இன்னு - தன்பமாம்;
 ஆவகு - அடவாடு, சிறியார்மேல்-சிறியவா யீது, செற்
 டு கொளல் - சினங் கொள்ளுதல், இன்னு - தன்பமாம்
 எ - று.

நறிய - நல்ல, அழகுடைய. துறை - நீரில் இறங்குதற்
 தும் எறுதற்குமரிய வழி. அறியா நீர் எனபது பாடமாயின்
 அறியப்படாத நீர் என்க, சிறியார் - பெருளி செல்லுதற்
 குரிய எனிமைபடையா; குழுவப் பருவத்தினருமாம். (உஅ)

கக. பிறன்பணையாள் பின்னோக்கும் பேதைமையின்னா
 மறமிலா மன்னர் செருப்புருத வின்னா
 வெறுப்புறப் வெம்புரவி யேற்றின்னா வின்னா
 சிறனிலான் செப்பும் வினை.

(பதவுரை) பிறன் மணையாள் பின்னோக்கும் - பிறன் மனை
 வியைக் காமுறறுப் பின்னொடாக் கருதும், பேதைமை-அறீ
 வின்மை, இன்னு - தன்பமாம்; மறம் இலா மன்னர் - வீர
 யில்லாத அரசர், செரு புருதல் - போர்க்களத்திற் செல்லுதல்,
 இன்னு - தன்பமாம்; வெம்புரவி - வினாந்த செலவினை

யுடைய குதிரையினது, வெறும் புறம் - கலணையில்லாத
முதுகில், ஏற்று - ஏதுதல், இன்னு - துன்பமாம்; திறன்
இலான் - செய்யுங் கூறுபாடறியாதவன், செய்யும் வினை -
செய்யுங்காரியம், இன்னு - துன்பமாம் எ - து.

நூலு

இன்னு தாற்பது

புரலியின் புறமென்று மாற்றுக். திறன் - அறந்தாற்றிச்
செய்யும்வகை. (உக)

சம கொடுக்கும் பொருளில்லான் வள்ளல்மையின்னு
கடித்தமைந்த பாக்கினுட் கற்படுக லின்னு
கொடுத்து விடாமை கவிக்கின்னு வின்னு
மடுத்துழிப பாடா விடல்.

(பதவுரை) கொடுக்கும் - கொடுத்ததற்கு, பொருள்
இல்லான் - பொருளில்லாதவனுடைய, வள்ளல்மை - எவ்வ
தன்மை, இன்னு - துன்பமாம்; கடித்து எய்த - கடித்தற்கு
அமைந்த, பாக்கினுள் - பாக்கில், கல் படுதல் - கல் இருத்தல்,
இன்னு - துன்பமாம்; கவிக்கு - புலவனுக்கு, காடுத்து
விடாமை - பரிசில் கொடுத்தனுப்பாமை, இன்னு - துன்ப
மாம்; மடுத்துழி - தடைப்பட்ட விடத்து, பாடா விடல் -
பாடாது விடுதல், இன்னு - (பாடும் புலவனுக்கு) துன்ப
மாம் எ - து.

கடித்து - கடிக்க எப்பதன் திரிபு; பின்னா எனினு
மாம். கல் என்றது பாக்கிற் படுவதோடு குற்றம். மடுத்
துழி - பொருள் பெற்ற விடத்திலு எனினுமாய். பாடா - ஈறு
கெட்ட ஏதா மனது வினையெச்சம். (சய)

சக. அடக்க முடையவன் மீளிமை யின்னு

துடக்க மிலாதவன் றறசெருக் கின்னு

அடைக்கலம் வவ்வுத லின்னாவாங் கின்னு

அடக்க வடங்காதார் சொல்.

(பதவுரை) அடக்கம் உடையவன் - (கீழ்ப்பாறிகளை)
அடக்குதலுடையவனது, மீளிமை - தறுகண்மை, இன்னு-

மூலமும் உரையும்

௩௫

துன்பமாம்; துடக்கம் இலாதவன் - முயற்சி யில்லாதவன்,
தற்செருக்கு - தன்னையே மதிக்கும் மதிப்பு, இன்னு - துன்
பமாம்; அடைக்கலம் - பிறர் அடைக்கலமாக வைத்த
பொருளை, வவ்வுதல் - கவர்த்து கொள்ளுதல், இன்னு -
துன்பமாம்; ஆங்கு - அவ்வாறே, அடக்க - (அறிவுடையோர்)
அடக்கவும், அடங்காதார் - அடங்குத லில்லாதவர்க்குக்
கூறும், சொல் - சொல்லானது, இன்னு - துன்பமாம் எ - று.

மீளிமை - பெருமிதமுமாம். துடக்கம் - விரோது ; உடல்
 உளைந்து வினைசெய்தற் கேற்ற முயற்சியை உணர்த்திற்று ;
 தொடக்கம் என்று கொண்டு யாதாணும் நற்கருமஞ்செய்யத்
 தொடங்குதல் எனுரைப்பினுமாம். அடங்காதார் சொல்-
 அடங்காதார் அவையற் கூறுஞ்சொல் எனினும் ஆம். (சக)

இன்னு நாற்பது

முற்றும்.

அருந்தசொல் ல்கராம்

(என்னொய்யுளென)

அதா

கக

அந்தனா

உ

அவ்நு

சஅ

அநா

சக

அநாதா

ந

ஆர் த்தல்	கங்
ஆன்று	கடி
ஆகலின்	க
ஆடங்கழியா	கஉ
ஆடன்	கஉ
ஆடுக்கண்	உக
ஆடுமடை	எ
ஆல்வழி	கக
நரம்	உக
நன்றோ	யு

உரண்	1 க
உழை	உஉ
உள்ளாது	க
உள்ளி	கக
உறை	கச, கச
உறைந்தா	க
உற்தல்	கக
உறாவ	கக
உண்	கக, கஉ
உழில்	கஉ

ஏமம

உரு

பீம்பால

கரு

ஒட்டார

உரு

ஒவ்

கரு

ஒழுரு

ஈ

ஒட்டு

கரு

ஒத்த

உரு

பீம்பால

கரு

ஜம்பா	கடி
கண்மாறி	(த)
எவிபா	உக
கவறு	உக
காழுது	கௌ
கான்யாறு	உங
கிழமை	உஅ
குஞ்சரம்	கச
குறி	ஙய
கூடா	கச

கைத்தின்னை

உரு

காட்டி

நடு

காட்டி சொல்ல

உரு

சிறை

கூ

சுரம்

சுரு, சூ

செரு

நடு

செருள்

நடு

செறிவு

நடு

செற்றம்

நடு

செர்ந்தொழுது

கூ

ஞாட்பில	61
தண்டமாக	கந.
தறி	நய்
தறுகண்ணை	கச
தாள்	க

2

நிரு.	இ பு	கூ.
நடகர		சு
துணா		கநி
துலா		ந அ
நிதற்கு		அ

நயம்	கூ
நறிய	நஅ
நனி	உந, நச
நா	கூ
நாறையை	உய
நீள்நகா	உள
யநடுநீ	ச
யநறி	கக
மீநாய்ந்து	கஅ
பகல்	கூ

படுதல்	சுய
பண்	ய
பந்தம்	உ
பரிசுலா	ய
பரிப்பு	லி, உக
பரியாசுகு	உள
பாத்தில்	நு
பாத்தாணல்	உஉ
பீடு	உஅ
புகல்	உ, 4உ, 4அ, உஅ

மடிந், காழு	௭
மடுத்தல்	௮
மண்	௯
மண்டி	௧௦
மறம்	௧௧, ௧௨, ௧௩
மறன்	௧௪
மறை	௧௫, ௧௬
மாற்றம்	௧௭
மான்று	௧௮
மீளியை	௧௯

முழுவ	உஉ
முறை	சு
முரி	உஈ
யாத்த	கஉ, உஈ
வணா	கரு
வண்ஊய	யி, கக
யவவஉதல	சுச
யளமை	உரு
வள்ளன்மை	சய
உனப்பு	உ, யி, சு, உஅ
வாயாடிண்	உ

விழைவு

கந

மீவந்த

கந

மீவழம்

கந

மீவளாரன்

கந

மீவளாரன்

மீவளார்

1

கந

மீவளார்

மீவளார்

மீவளார்

மீவளார்

மீவளார்

மீவளார்

மீவளார்

எருது
 எழில்
 ஏமமல
 ஒழுக்க
 கல்லாநா
 கள்ளில்லா
 என்னுன்பான்
 குலத்தப்
 குறியறியான்
 கொடுஞ்ஞ
 கொடுங் கான
 ஸுறையல்
 ஸுறையல்

புதற்குறிப்பாகராதி

—
 [பாடகப்பெண்]

௧ ச	தலைநகரம்	௧௩
௧௧	தமிழ்நாடு, ச, ச, ச	௧௪
௧௨	பட்டா	௧௫
௧௩	நதிய	௧௬
௧௪	பெருமா	௧௭
௧௫	பகல் சிபாரிசு	௧௮
௧௬	பண்ணையாள்	௧௯
௧௭	பந்தமில்	௨௦
௧௮	பார்ப்பாராட்டி	௨௧
௧௯	பிறன்மனை யாள்	௨௨
௨௦	புல்லா	௨௩
௨௧	பெரியாரோடு	௨௪
௨௨	பெருமை	௨௫

ய	பொருளிலான்	உஉ
ய	பொருளுணர்வா	உஅ
அஅ	மணியிலாக்	அந
உஅ	மாரிநாட்	கக
நச	முக்கட்	அ
டு	யானையின்	உய
எ	வணொருங்	கஅ
உக		

கைவசித்தந்த ஊற்பதிப்புக் கழகவெளியீடு—கக.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

பூதஞ் சேந்தனார்

இயற்றிய

இனியவை நாற்பது

மூலமூட்

(பழைய பொழிப்புரையும்)

சென்னைக் கிறித்தவ நலாசாலை

தமிழாசிரியர்

வா. மகாதேவ முதலியாரவர்கள்

எழுதிய

விருத்தியுரையும்

திருகேஸ்வேலித்

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகம் லிமிட்டெட்

தந்துபிணை கிப்பசெச்

பதிவு செய்யப்பட்டது.)

[விண் அணு 5.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை

ஈதாரப பாண்டிய! அபிநிவாழ்க தரிழ்
யோழியாய் ஆராய்கது வளப்பான் இரீதிய சங்கங்கள்
தலை, இடை, காலபென மூன்ற மென்ப. அவற்று
ளொவ்வொன்றி னின்றும் பற்றல அரிய பெரிய நூல்
கள் வெளிப்போந்தன. அவற்றுள், தலைச்சங்க
நூலொன்றேனும் இதுவுள்ள நிலது; இடைச்சங்க நூல்
களுள் 'தொல்காப்பியம்' ஒன்றுமே புளது; கடைச்
சங்க நூல்களுட் பலவுள. இப் பலவற்றுள், மேற்
கணக்கு நூல்களும், கீழ்க் கணக்கு நூல்களும் அடங்
குவ. அவற்றுள், கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்
டென்ப. அதனை,

‘நாலடி நான்மணி நானற்பு தைத்திணைமூப்
பால்கடுகக் கோவை பழமொழி மாமூல
மின்னிலைசொல் காஞ்சியுட் னேலாதி யென்பவே

என்னும் பாலா னறிந்து கொள்க. இவை கீழ்க்
கணக்கு அலாய தென்னையெனின், ஐந்தடியினேருத
செய்யுட்கள் அறம பொரு ளின்பங்கட் கிலக்கணங்

2

கூறும் வழிப் பிறப்பொருளும் இடை - ஈவடை தாளிச
செல்லச் சில வெழுத்தாற் சிலவாக வருதலின்;

‘அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொருதி
யறம்பொரு ளின்ப மடுக்கி யவ்வகைத்
திறம்பட வருவது கீழ்க்கணக் காகும்’

என்னும் பன்னி நூலாட்டியாற் சூதகிரத்தா னார்,

‘வனப்பிய ருனே வருக்குங் காலை
சின்மென் மொழியாற் ருய பணுவலோ
டம்மை தானே யடிநிமிர் பின்றே’

என்னுந் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரப் செய்யுளி
யால் - 236 வாய் சூதகிரத்தா னும் அத்தந்தப் பொருளிய
ரும சச்சினுர்க்கினியரும் வரைகத வுரையா னுந் தெனிக
டுவன்க.

இக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களையே நாயபனுவல் எனவும் கூறுப. இவை பதினெட்டனுள்ளும், 'நாற்பது' என்பன இனியவை நாற்பது, இன்ன நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது. இவற்றுள் 'இனியாவை நாற்பது' அறம் பொருளின்பம் பற்றி சில வாய்மெல்லிய மொழிகளான் ஐந்தாயி னெழுது நாற்பது வெண்பாக்கள் எனமதலின் கீழ்க்கணக்காயினவை காண்க. 'இனியவை நாற்பது' என்பது 'இனிய பொருள்களை யுரைக்கும் நாற்பது வெண்பாக்களை யுடைய நூல்' என விரிதலின், அன்மொழித் தொகையாய் நூற்குக் காரணக் குறியாயிற் றென்க (நாற்பது - ஆகுபெயர்). 'இனியது நாற்பது' 'இனிது

3

நாற்பது' 'இனிய நாற்பது' என்னும் பெயர்களானும் இரண்டல் வழங்குதலுண்டு. இக் நூற்கு ஆசிரியர் மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனார் பூதஞ் சேந்தனார் என்பார். 'ஆர்' விருதிகள் உயர்வுபற்றி வந்தன. 'பூதன்' 'சேந்தன்' என்னும் இருமொழிகள் தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் புள்ளி மயங்கியல் - 55 வது குத்திர விதிபற்றிப் 'பூதஞ் சேந்தன்' எனப் புணர்ந்த தென்க. ஆசிரியர் பெயர் 'சேந்தன்' என்பதூஉம்,

அவர் தந்தையார் இயற்பெயர் 'பூதன்' என்பதூடும்,
அவர் சிறப்புப் பெயர் 'மதுரைத் தமிழாசிரியர்'
என்பதூடும் உய்த்துணர்க.

ஆசிரியர் முதற்பாவின் மும்மூர்த்திகளைப் பற்றிக்
கூறுதலின், வேத வொழுக்கின ராதல்வேண்டு மென்ப
ரொரு சாரார். சினனை நான் முகனாகவும், திருமாலாக
வும், சிவபிரானாகவும் வைத்து வாழ்த்துதல் சைன சம்
பிரதாய மாகலின், அவர் சைனரென்பர் மற்றொரு
சாரார். இந் நூற்குப் பொழிப்புரை இயற்றினு ரின்னா
ரெனப் புலப்படவில்லை. திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் விரும்பிய
வாறு யானும் ஒ ருரை யெழுதினன். அவ் வுரைக்கட்
குறையேனும் குற்றமேனும் காணப்படின, அறிவுடை
யுலகம் அவற்றைப் பாராட்டாது கொள்ளுமாறு
வேண்டுகின்றனன்.

சென்னை, }
6-11-22. }

வா. ம.

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி

சேய்யுந்

பகீகம்

அடைந்தார்

சுந

அதர் சென்று

கஅ

அந்தண

கஉ

அவ்வித்

நு

ஆற்றுந்துணை

கக

ஆற்றாணை

நக

இளமையை

நக

உடையான்

சு

உருங்குளமா

சுக

ஊர் முனிவ
எல்லிப்பொ
எவதுமாரு
ஐவாயவேட்
ஒற்றினு
கடமுண்டு
கண்முன் று
கயவரை
கற்றார்முற்
கற்றறிந்தார்

சக
சஎ
க
நச
சஅ
கக
க
ச0
உக
சக

காவோடறக்

௩௨

சேய்யுள்

பகீதம்

குழவிதனார்

௨௨

குழவிபிணி

௨௦

கொல்லாமை

௬

சலவரை

௨௬

சிற்றூளுடை

௩௩

தங்கணமர்

௧௩

தானங்கொடு	௩௭
நச்சித்தற்	௩௧
நட்டார்க்கு	௨௧
நட்டா புறங்	௨௭
நன்றிப்பயன்	௪௧
பத்துக்கொடுத்	௩௬
பிச்சைபுக்காயி	௩
பிச்சைபுக்குண்	௩௪
பிறன்னை	௩.௦
பிறன்மனை	௨௩.

மன் தின் முது
மான மழிந்த
யானையுடைய
வருவாய் திந்து
வெல்வது

உள
உத
எ
நத
நந

மேற்கோள் துல்கள்

அறநெறிச்சாரம்
இராமாயணம்

இன்னு நாற்பது

கந்தபுராணம்

கலித்தொகை

கலித்தொகை உரை நடைச்

செய்யுள் (நச்.)

சிந்தாமணி

சிந்தாமணி உரை நடைச்

செய்யுள்

சிலப்பதிகாரம்

சோணசைலமலை

தணிகைப் புராணம்
திரிகடுகம்

திருக்குறள்
திருமந்திரம்
தேரையர் மருத்துவ நூல்
தேவாரம்

தொல்காப்பியம்
தொல்காப்பியம் உரை

நடைச் செய்யுள்

நல்வழி

நன்னூல

நன்னூல் உரை நடைச்

செய்யுள்

நன்னெறி

நாலடியார்

நான் மணிக்கழகை

நிகண்டு

நீதிநெறிவிளக்கம்

நைடதம்

[யுள்
பரிமேலழகர் உரைச் செய்

பாரதம்

பிரபுலிங்கலீலை

புறநானூறு

பெரியபுராணம்

வாக்குண்டாம்

வெற்றிலேவற்கை

திருச்சிற்றம்பலம்

மதுரைத்

தமிழாசிரியர் மகனார்

பூதஞ் சேந்தனார்

இயற்றிய

இனியவை நாற்பது

க. கண்மூன் றுடையான்றான் சேர்தல் கடிதினிதே
தொன்மான் குழாய்மலை யாணைத் தொழிலினிதே
மூன்றுறப் பேணி முகநான் குடையாணைச்
சென்றமர்ந் தேத்த லினிது.

(பழைய உரை.) கண் மூன்றுடையான் பாதம்
களை யடைதல் மிக வினிது; பழைய மாட்சிமையுடைய
துழாய் மாலையைப் புனைந்தாளைத் தொழ வினிது;
எல்லாரினும் பேணி மூன்று முக நாள் குடையாளைச்
சென்றமர்ந் தேத்தல் இனிது என்றவாறு.

(பதவுரை.) கண் மூன்று உடையான் - மூன்று கண்
களையுடைய சிவபெருமானது, தான்-திருவடிகளை, சேர்தல்-
உ இனியவை நார்ப்பது

அடைதல், கடிது இனிது - மிக வினிது; தொல் - பழைமை
யாகிய, மாண்-மாட்சிமை பெற்ற, துழாய் மாலையாளை-திருத்
துழாய் மாலையை யணிந்த திருமாலு, தொழல் - கைதொழு
தல், இனிது,— முகம் நான்கு உடையாளை - நான்கு முகங்
களையுடைய பிரமதேவனை, சென்ற - (அவன் திருமுன்)
சென்ற, அமர்ந்த—மேவியிருந்து, பேணி ஏத்தல் -
விரும்பி வாழ்த்தல், மூன்று இனிது - மூற்பட வினிது.

கண்மூன்றான சோமஞர்யாக்கி. சேர்தல் - இடை
விடாது நினைத்தல்;

‘மலர்மிசை யேகிஞன் மாணடி சேர்த்தார்
நிலமிசை நீவொழி வார்’

(குறள்—உ.)

என்னும் பாவிற்குப் பரீட்சாலபுகி கண்ட உரையா னஃ
தணர்க. இனி, 'தஞ்சமாகக் கொண்டடைதல்' எனினுமாம்.
கடித - 'கடி' என்னும் உரிச்சொற் திரி பென்க.
'முத்தற' வென்பது 'இனிது' என்னுஞ் குறிப்பு வினையொடு
முடிந்தது. 'பேணி முத்தற' வென முடித்து, '(அவன்)
மற்றெல்லா வுயிரினும் (தன்னை) விரும்பி முன்வர'
எனவும்; 'முத்தற பேணி' என முடித்து, '(எத்து
வார்) முன்வர விரும்புகிறவனாகிய' அல்லது '(எத்து
வாரை) முற்படப் பாதுகாப்பவனாகிய' (பேணி - ஈண்டுப்
பெயர்) எனவும்; 'முத்த சென்று உற பேணி ஏத்
தல்' என முடித்து, 'திருமுன் சென்று நன்கு விரும்பி
வாழ்த்தல்' எனவும்; 'முத்த அமர்ந்த உற பேணி ஏத்தல்'
என முடித்து, 'திருமுன் இருந்து நன்கு விரும்பி வாழ்த்
தல்' எனவும் பொருள் கோடற் கிடனிருத்த வறிக.
'சேர்தல், ஏத்தல், தொழல்' என மனம் வாக்கு காயமென்
னுந் திரிகாண வழிபாடு கூறினாராத துணர்க. (ச)

முலமும் உரையும்

௩

உ. பிச்சைபுகுக் காயினுங் கற்றன் மிகவினிதே [தே
நற்சுவையிற் கைக்கொடுத்தல் சாலவு முன்னினி
முத்தேர் முறுவலார் சொல்லினி தாக்வினிதே
தெற்றவு மேலாயார்ச் சேர்வு.

(பழைய உரை.) இரந்துண்டாயினும் கற்றல் மிக வினிது; கல்விகல் நல்லவை முன்னர்த் தமக்கு வந்துதலுதன் மிக வினிது; முத்தையொக்கும் நகையினை யுடையார் மெல்லிய சொல் இனிது; அதுபோலத் தெனியவும் இனிது மேலாயாரைச் சேர்தல் எ - று.

(பதவுரை.) பிச்சை புக்கு ஆயினும் - பிச்சை யெழுத்துண்டாயினும், கற்றல்-(கற்பனவற்றைக் கட்டறல்) கற்றல், மிக இனிது,—; நல்சுவையில் - (அம்மனம் கற்ற கல்விகல்) நல்ல சபையின்கண், கைக் கொடுத்தல் - (தமக்கு) வந்துதலுதல், சாலவும் - மிகவும், முன் இனிது - முற்பட வினிது; முத்து ஏர் முறுவலார் - முத்தை யொக்கும் பற்களையுடைய மகளிரது, சொல் - வாய்ச் சொல், இனிது,—; ஆங்கு - அதுபோல, மேலாயார்ச் சேர்வு - பெரியாரைத் துணைக் கொள்ளுதல், தெற்றவும் இனிது - தெனியவு வினிது.

‘ஆயினும்’ என்புழி உம்மை இழிவு நிறப்பு.

‘கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே’

என்றார் பின்னேரும். சுவை - ‘சபா’ என்னும் வடசொல் ‘ஆ’ னது ‘ஐ’ ஆதல் முறைபற்றிச் ‘சபை’ என்றாகி, பகர வகா பொற்றமை பற்றிச் ‘சுவை’ என்றாயது.

கற்சவை - சபைக்கு என்மையாவது கல்லோர் கடவுளுக்குத்
தல்; அதனை,

ச

இனியவை நார்ப்பது

‘காடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
வவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
வெவ்வழி நல்லவ சாடவ
சவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே’ (புறம்—கஅஎ.)

என்பதனா னறிக. கைக் கொடுத்தலாவது கற்றன வெல்லாம்
வேண்டுமுன் நினைவிற்கு வந்து நிற்கல்.

‘கெடும்பகற் கற்ற வவையத் துதவா
துடைந்துளா ருட்குவருங் கல்வி—கடும்பக
லேதிலான் பாற்கண்ட வில்லினும் பொல்லாதே
நிதென்று நீப்பரி தால்’

என்னும் நீதிநெறிவிளக்கிச் செய்யுள் ஈண்டறியத் தக்கது.
ஏர் - உவமவுருபு; ‘தணிகை வெற்பேரும்’ என்றார் பெரி
யாரும். ‘ஏர்’ என்பதற்கு ‘அழகு’ எனப் பொருள் கோடறு
மொன்று. மகளிர் சொல் இனிதாதலைத் ‘தேன் மொழி
யார்’ என்னும் பெயரானு மறிக. சிலப்பதிகார முடையார்

‘பாருபொதி பவனர் நிறந்து
காசின முத்தி னகைநலம் காட்டி’

என்றமையும், வடமொழிப்புலவ சொருவர்

‘மது திஷ்டதி வாசி யோஷிதாம்’ (பெண்களுடைய வாக்கானது தேனாகியிருக்கிறது.)

என்றமையும் அப் பொருளை வற்புறுத்து மென்க. தெற்ற இனிதாதலாவது மிக வினிதாதல். (உ)

கூ. உடையான் வழக்கினி தொப்ப முடிந்தான்
மனைவாழ்க்கை முன்னினிது மாணாநா மாயி
னிலையாமை நோக்கி நெடியார் துறத்த
றையாகத் தானினிது ஈன்று.

மூலமும் உரையும்

௫

(பாழிய உரை.) பொருளுடையானது வண்மை இனிது; மனையாளுள்ளமும் கொழுநனுள்ளமும் வேறு படாது பொருநதின் மனைவாழ்க்கை மிக வினிது; மாட்சிமைப்படாதாட்சின் நிலையாமையை ஆராய்ந்து நீட்டியாதே துறத்தல் தலைப்பட மிக வினிது எ - று.

(பதவுரை.) உடையான் - பொருளுடையானது, வழக்கு - ஈகை, இனிது—; ஒப்ப முடிந்தால் - மனைவியுள்ள முன் கணவனுள்ளமும் (மாறுபாடின்றி) ஒன்றுபடக் கூடுமாயின், மனைவாழ்க்கை - இலவாழ்க்கையானது, முன்

இனிது-முற்பட வினிது; மாணாதாம் ஆயின - (அங்கனம்)
 மாட்சிமைப்படா தெனின், நிலையாமை கோக்கி - (யாக்கை
 முதலியன) நிலையாமையை ஆராய்ந்து, பெடியார் - தாமதி
 யாதவராய், துறத்தல - (அகம், புறமாகிய இருவகைப்
 பற்றுக்களையும்) விடுதல், தலையாகான்கு இனிது - தலைப்
 பட மிக வினிது.

ஒப்பமுடிதலின் அருமை தோன்ற 'ஒப்ப முடிந்தால்'
 என்றார்.

‘காதன் மனையாளுங் காதலனு மாரின்றித்
 தீதி லொருகருமஞ் செய்பவே - யோதுகலை
 யெண்ணிரண்டு மொன்றுமதி யென்முக்கத்தாய் கோக்
 கண்ணிரண்டு மொன்றையே காண்’ [கருன்

என நன்னெறியும்,

‘மருவிய காதன் மனையாளுக் தானு
 மிருவரும் பூண்டுய்ப்பி னல்லா—ஒருவரா
 னில்வாழ்க்கை யென்னு மியல்புடைய வான்சகடஞ்
 செல்லாது தெற்றிற்று நின்ற’

என அறநெறிச்சாரமும் உறுதல் காண்க.

க இனியவை நாற்பது

மனைவாழ்க்கை எனைய துறவற வாழ்க்கையைக் காட்
 டிலும் இனிதாதலை,

‘அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாவி னன்று’ (குறள்—சக.)

எனத் தெய்வப் புலமைத் தீருவள்ளுவனாரும் கூறினர். துறத்தல் (புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும் அகமாகிய உடம்பின் கண்ணும் உதாப பற்றினை அவற்றது நிலையாமை போக்கி) விடுதல். கெடியார் - (செல்லற்குக்காலம்) நீட்டியாதவராய்; இது முற்றொச்சம். இஃது இப்பொருட்டாதலை,

‘இல்ல மிளமை யெழில்வனப்பு மீக்கற்றஞ்
செல்வம் வலியென் றிவையெல்லா—மெல்ல
நிலையாமை கண்டு கெடியார் துறப்பர்
தலையாயார் தாமுய்யக் கொண்டு’

என்னும் நாலடி செய்யுள் வலியுறுத்தும்.

‘தலையாகத் துறத்தல்’ என முடித்து, ‘தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார்’ என்பதற்கொப்பத் ‘(தாம்) தலைப்படுமாறு துறத்தல்’ எனப் பொருளுரைப்பாரு முனர். (உ)

ச. ஏவது மாறு அளங்கிளைமை முன்னினிதே
நாளு நவைபோகான் கற்றன் மிகவினிதே
யேருடையான் வேளாண்மை தானினி தாக்
தேறிற்கோ ணட்புத் திசைக்கு. [கினிதே

(பழைய உரை.) ஏவியது செய்யும் இளங்

வினைமை ஒருவற்கு மிக வினிது ; குற்றங்களிற் செல்லாது நாடோறுங் கற்றல் மிக வினிது; வருடையான் வேளாண்மை இனிது; அதுபோல இனிது தான் செல்லுந் திசைக்கு ஆராயின் ஈட்டிக்குடல் எ - று.

மூலமும் உணர்ப்பும்

எ

(பதவுரை.) எவது மாறு - எவலை மருது செய்யும், இனங்கினைமை - மக்களுடைமை, முன் இனிது - முற்பட வினிது; ஈலை போகான் - குற்றங்களிற் செல்லாதவராய், நாளும் கற்றல் - நாடோறுங் கற்றல், மிக இனிது,—; ஏர் உடையான் - (தனதென) உழுமாகினை யுடையானது, வேளாண்மை - பயிர்த்தொழில், இனிது,—; ஆங்கு - அது போல, தேரின் - ஆராயின், திசைக்கு-(தான் செல்லுந்) திசையில்; கோள் ஈட்டி - ஈட்டிக்குடல், இனிது,—.

எவது - 'எவு' முதனிலைத் தொழிற் பெயரும், 'உணர் வதுடையார்' (நாவடி) என்புழிப்போல 'அது' பகுதிப் பொருள் விருதியுமாம். அன்றி, 'மேவா ரிலாஅக் கடை' (திருக்குறள்) என்புழிப் போல, 'எவுவது' என்பது விகாரமாயிற்றென்பது மொன்று. இனி 'எவியது' என்னும் வினையால்வினைந்த பெயர் 'எவது' எனக் குறைந்த தென்பாரு

முளர், இளங்கிளையாவார் மக்க னென்க; 'கேளாதே வந்து
கிளைகளா யிற்பேரென்றி' என்னும் நாகடிச்செய்யுள் காண்க.
எர்-எருது; 'எழு குழிபெற் றப்பேர்' என்னும் கை-வது
நிகண்டு. நானூற் கற்றல் - நான் முழுதுங் கற்றது
மாம். வேற்றாராகலின் ஈட்புக் கோடல் நன்றென்பார்
'கோண்ட்புத் திசைக்கு' என்றார். திசைக்கு - வேற்றுமை
மயக்கம். 'தான் செல்லுங், திசைக்குப்பாழ் ஈட்டாரை யின்மை'
என்னும் நான்மணிக்குடியையும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. (ச)

தி. யாணையுடைய படைகாண்டன் முன்னினிதே
பூனைத்தின் னூனைப் பெருக்காமை முன்னினிதே
கான்பாற் றடைகரை யூரினி தாங்கினிதே
- மான முடையார் மதிப்பு.

(பலமுய உரை.) யாணையுடைய சேனையைக்
காண்டல் மிக வினிது; பிறிதொன் னூனைத் தின்று தன்

அ இனியவை நிற்பது

னூனைப் பெருக்காமை மிக வினிது; காட்டியாற்றுக்
கரைமருங்கினூர் இனிது; அவைபோல இனிது மான
முடையார் நினைப்பு எ - று.

(பதவுரை.) யாணையுடைய படை - யாணையுடைய
சேனையை, காண்டல் - (அரசன்) செய்துகொள்ளுதல், முன்

இனிது - முற்பட வினிது; ஊனை தின்று - (பிரிதோரு
யிரின்) தசையைத் தின்று, ஊனை பெருக்காமை - (தன்)
உடம்பை வளர்க்காமை, முன் இனிது, —; கான்யாற்று அடை
கரை ஊர் - முல்லை நிலத்து யாற்றினது நீரடை கரைக்கண்
உள்ள ஊர், இனிது - (வாழ்தற்) கினிது; ஆங்கு - அவை
போல, மாணம் உடையார் - மாணமுடையவரது, மதிப்பு -
கொள்கை, இனிது, —.

‘கடலெனக் காற்றெனக் கடுங்கட் கூற்றென
வுடல்சின வருமென’ (குணமாலையார்—கஉஉ.)

எனவும்,

‘காற்றெனக் கடலெனக் கருவரை யுருமெனக்
கூற்றென’ (கணகமாலையார்—உஅக.)

எனவும், சீதிரா ஸரியுடையார் கூறியபடி விசையாற் காற்றும்,
ஒலியாற் கடலும், வடிவால் வரையும், அச்சத்தா ஹுமும்
கொலையாற் கூற்றுமெனத் தக்க யானைகளைப் பெறுதலின்
அருமையும் பெற்றவழி யுளதாம் பயனுந் தோன்ற ‘யானை
யுடைய படைகாண்டன் முன்னினிதே’ எனவும்,

‘தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூணுண்பா
னெக்கன மாளு மருள்!’ (குறன்—உடுக.)

என்றபடி தன்னூன் வளர்த்தல் கருதிப் பிரிதோருயிரின்
தசையைத் தின்பவன் அருளிலனாய் அவ்வுலகத்தை இழந்த

லின், 'உண்ணத்தின் னாணப் பெருக்காமை முன்னினிதே' எனவும்,

‘மானயா நோக்கியர் மருங்குல் போல்வதோர்
கானயாற் தடைக்கரைக் கடற்கண் போழ்கலாத்
தேனயாம் பும்பொழிற் நிண்ண வெண்மணல்’
(கனகமாலையார்—உ.ச.சு.)

எனச் சித்தாமணி முடையார் உரைத்தவாறு துடக்கமும் அழகு முடைய கூன்யாற்று நீரடை கரை பொழில் செறிந்து வெண்மணல் பார்திருத்தலின் வாழ்த்து வசதியுண்மை தோன்றக் ‘கான்யாற்றடை கரையுரினிது’ எனவும், தம் நிலையிற் சூழாமையுந் தெய்வத்தாற் சூழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையுமாகிய மானமுடையார்கொள்கை,

‘இம்மையு நன்றா மியனெறியுங் கைவிடா
தும்மையு நல்ல பயத்தலாத்—செம்மையி
னான கமமுங் கதுப்பினாய் நன்றேகாண்
மான முடையார் மதிப்பு’

என்று நெட்டியாரிற் கூறியவண்ணம் இருமையும் பயத்த லின், ‘மான முடையார் மதிப்பு இனிதே’ எனவுங் கூறினா ரென்க.

காண்டல் - செய்தல்; ‘நகரங் கண்டான்’ என்னும் வழக்குண்மை தெரிக. இனி, ‘காண்டல்,’ ‘பார்த்தல்’

என்பாரு முனா.

பின்னர் நிற்கும் 'ஊன்' கருவியாரு பெயரென்க.(இ)

க. கொல்லாமை முன்னினிது கோல்கோடி மாராயஞ்
செய்யாமை முன்னினிது செங்கோல னுருத
லெய்துந் திறத்தா வினிதென்ப யார்மாட்டும்
பொல்லாங் குரையாமை நன்கு.

க௦ இனியவை தாற்பது

(பழைய உரை.) ஒருபிரைக் கொல்லாமை மிக
வினிது ; அரசன் கோல்கோடிச் செய்யாமை மிக
வினிது ; மற்றவன் செங்கோலனுருதல் மிக வினிது ;
யார்மாட்டும் எய்துந் திறத்தாற் பொல்லாங் குரையாமை
மிக வினிது எ - று.

(பதவுரை.) கொல்லாமை-(ஒருபிரைக்) கொல்லாமை,
முன் இனிது - மிக வினிது ; கோல்கோடி-(அரசன்) கரு
வியாமை தவறி, மாராயம் செய்யாமை-(தன்கண் விளைசெய்
வார்க்குச்) சிறப்புச் செய்யாமை, முன் இனிது-மிக வினிது ;
செங்கோலன் னுருதல் - (அவன்) முறைசெலுத்தவோரு
தல், (முன்னினிது) - மிக வினிது ; யார் மாட்டும் - யாவ
ரிடத்தும், எய்தும் திறத்தால்-கூடிய மட்டில், பொல்லாங்கு
உரையாமை - (பிறர் மீது) குற்றங் கூறுமை, நன்கு
இனிது - மிக வினிது, என்ப - என்பர் (மேலோர்.)

கோலை பஞ்சமா பாதங்களி னென்றாகலின் 'கோல்
 லாமை முன்னினித' என்றார். 'கோல் கோடி மாரா
 யன் செய்யாமை' என்பது பாடமென்ப. 'ராயன்' என்
 னும் வடசொற் திரிபு அக்காலத்து வழங்கக் காணுமை
 யானும், 'கோடி செய்யாமை' என்னும் முடிபு நேரிதன்மை
 யானும், கோல் கோடிச் செய்யாமையே செங்கோல
 னாருதலாகலிற் புனருத்தம் (கூறியது கூறல்) என்
 னுங் குற்றம் நேர்தலானும் அது பாடமாகா தென்க.
 'மாராயம்' - 'அரசனும் செய்யுஞ் சிறப்பு' என்பர் நகீரூரீக்
 கீர்யரீ (பொருளதிகாரம், புறத்—கூக.). அரசன் தக்க
 காரணமின்றி வினாயாட்டாக வேட்ட மாடி உயிர்
 களைக் கொல்லுதலும், தன்கண் வினை செய்வார் பல
 ருள்ளும் ஒருவன்மாட்டு விருப்புற்று விஷயிலாமை தவறி
 அவற் குறித்தாகாத சிறப்புக்களைச் செய்தலும், மற்றொருவன்
 மாட்டு வெறுப்புற்று அவன் மீது குறறஞ் சாற்றலும் கூடா

மூலமும் உரையும்

கக

வாம்; இவை யின்றி நீதி செலுத்தல் இனிதென்பது கருத்
 தென்க. பொல்லாக் குணையாமையைச் சோர்வற மேற்
 கொள்ளுத லரிதென்பார் 'எய்துக் திறத்தால் என்றார்.'
 'கோல் கோடி' என்புழிக் கோலென்றது தராகக் கோலை
 யென்றுணர்க. செவலிய கோலொத்தலின் 'செங்கோல்'
 ஆயிற்றென்ப.

(ச)

எ. ஆற்றுந் துணையா லறஞ்செய்கை முன்னினிதே
பாற்பட்டார் உறும் பயமொழி மாண்பினிதே
வாய்ப்புடைய ராகி வலவைக ளல்லாரைக்
காப்படையக் கோட வினிது.

(பழைய உரை.) தமக்கியலு மளவினால் அறஞ்
செய்கை மிகவு மினிது; நெறிப்பட்டார் சொல்லும்
பயனுடைய சொல்லி னினிமை இனிது; பழநிலராவி
நாணிலிகளல்லாதாரைக் காப்பாகப் பொருந்தக்கோடல்
இனிது எ - று.

(பதவுரை.) ஆற்றுந் துணையும் - உடியமட்டும், அறஞ்
செய்கை - தருமஞ் செய்தல், முன் இனிது - மிக வினிது,
பாற்பட்டார் - நன்னெறிப்பட்டார், உறும் - சொல்லும்,
பயம் மொழி - பயனுடைய சொல்லின், மாண்பு - மாட்சி
மை, இனிது, —; வாய்ப்பு உடையர் ஆகி - (கம்பி, செல்வம்,
அதிகாரம், ஆண்மை முதலிய நலம் யாவும்) பொருந்தா
லுடையவராய், வலவைகள் அல்லாரை—நாணிலிகளல்லாத
வரை, காப்பு அடைய கோடல்—காப்பாகப் பொருந்தக்
கொள்ளுதல், இனிது, —.

அறமாவது நல்லன நினைத்தலும், நல்லனசொல்லுதலும்,
நல்லன செய்தலுமாகும். ஆற்றுந்துணையாவது பொரு ளளவிற்
கேற்பச் செய்தல்.

‘ ஒத்தும் வகையா னறவினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல் ’ (குறள்—௩௩.)

என்றார் பெய்யில் புலவரும். தமது தன்மையை லிடாதார் பகைவராயினும், நொதுமலராயினும், ண்பராயினும் பய னுடை மொழிகளையே பகர்தலின் ‘ பார்ப்பட்டார் உதும் பய மொழி ’ என்றார். கல்வி, செல்வம், அதிகாரம், ஆண்மை முதலிய எல்லா மிருத்தும் ஒருவன்கண் காணென் றில்லை யாயின் அவன் தன்னை யடைந்தாரைக் கைவிடுவென்பது ‘ வாய்ப் புடையராசி வலவைக ளல்லாரைக், காப்படையக் கோட லினிது ’ என்பதன் கருத் தென்க. (எ)

அ. அந்தண ரோதகாடையா யாற்றி மிககினிதே
பந்த முடையான் படையாண்டா மமுன்னினிதே
தந்தைய யாயினுந் தாண்டங்கா னாகுமெந்
கொண்டையா னாக வினிது.

(பழைய உரை.) மாறையவாக்கு ஒத்துவாடையா
நிரமப மிக கினிது ; சுற்றமுடையான் படைகொண்டு
செய்யும் ஆண்மை மிக கினிது; தந்தையேயாயினும்
அவனடங்காணியின் அவனைக் கொண்டடையாணாகல்
இனிது எ - று.

(பதவுரை.) அந்தணர்-பிராமணர்க்கு, ஒத்து உடைமை-
வேதத்தினை மதவாமை, ஆற்ற மிக இனிது - மிக வினிது;

பந்தம் உடையான் - (மனைவி மக்கண் முதலியோர் மாட்டுப் பற்றுடையவன், படை ஆண்மை - சேனையை ஆளுந் தன்மை, முன் இனிது - முற்பட வினிது; தந்தையே ஆயினும் - (தன்னைப் பெற்ற) தந்தையே யானாலும்கூட தான் அடங்கான் ஆகு மேல் - அவன் (மனமொழிமெய்கள் நிறைக்கட் செல்லாது) அடங்காணெனின், கொண்டு அடையான் ஆதல்-

மூல்மும் உரையும்

கக

அவன் சொற் கொண்டு அதன்வழி சில்லாதா னாதல், இனிது,—.

அந்தணர் - அழகிய தன்மையுடையார் அல்லது வேதாந்தத்தை அண்முவார் என்பது சொல்லின்படி பொருள். இதனை,

‘அந்தண்மை புண்ட வருமறை யந்தத்துச்
சிந்தைசெ யந்தணர்’

என்னும் திருமுல நாயனார் திருவாக்கா னறிக. ஒதப்படுத லின், ஒத்தாயிற்று. பார்ப்பார் வேதத்தை மறந்துழி இழிதவத் தரா மாகலின் மறக்கலாகாதென்னும் கருத்தாற் கெந்நாய் போதாரும்.

‘மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கை ருன்றக் கெடும்’ (குறள்—கஉச.)

என்னும் பாவின் கண் 'மறப்பினும்' என்றமை காண்க. உற
வினர்மாட்டுப் பற்றுடையானாயின், பழிக் கஞ்சித் தன் சேனை
யில் ஒருயிர்க்கும் வீணாக இழவு நோதபடி பாதுகாப்பானாக
லின் 'பந்தமுடையான் படையாண்மை முன்னினிதே'
என்றார்.

'அற்றுகைத் தேறுத லோம்புக மற்றவர்

பற்றிலர் ஈனார் பழி'

(குறள்—௮௦௬.)

என்றிருத்தல் காண்க.

இதற்குச் 'சற்றமுடையார் படையை ஆளுந் தன்மை
யிக வினிது' எனப் பொருளுரைப்பாரு முளர்.

'ஒழி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துத் தாண்டங்காப்

பேதைவிற்பேதையா ரில்'

(குறள்—௮௨௪.)

என்றிருத்தலின், துந்தையாவிலும் மனமொழிமெய்களி
ளடங்கானாயின் அவன்பால் உபதேச மொழிகளைக் கேட்டு
அவற்றின்வழி யொழுதானை இனி சென்றார். இதற்குத்

௧௪

இனியவை நாற்பது

'தந்தையே யானாலும் அவன் அடங்காதவனானால் அவனை
உடன்கொண்டு ஒரிடத்தை அடையாதவ னாகுதல் இனிது'
என் துரை பள்வாரு முளர். எல் - 'எனின்' என்பதன்
மருஉ.

(அ)

க. ஊருங் கவிமா வுரனுடைமை முன்னினிதே
தார்புனை மன்னர் தமக்குற்ற வெஞ்சுமத்துக்
கார்வரை யானைக் கதங்காண்டன் முன்னினிதே
யார்வ முடையவ ராற்றவு நல்லவை
பேறுநா கேட்ட வினிது.

(பவழய உரை.) தான் நடாத்துகின்ற மிக ம
வலியுடைமை மிக வினிது; தார் புனைபு மன்னா தமக்
குற்ற செருக்களத்துக் கார்வரையைப்போன்ற யானை
யினது வெருளிபைக் காண்டல் அவர்க்கு மிக வினிது;
எல்லா உயிர்கண்மேலும் மிகவும் அன்புடையார் நல்ல
கேள்விகளை மயக்கமுறாது கேட்டல் இனிது எ-று.

(பதவுரை.) ஊரும் கவிமா - (தான் ஏறிச்) செலுத்து
கின்ற மிக்க குதிரை, உரனுடைமை - வலியுடையதாயிருத்
தல், முன் - இனிது - மிக வினிது; தார்புனை மன்னர்
தமக்கு - மாலை யணிந்த அரசர்களுக்கு, உற்ற வெஞ்சுமத்து-
போர் வாய்த்த களத்தில், கார் வரை யானை - கரிவ மலை
போன்ற யானைகளின், கதம் - வெருண்டு செய்யும் போரை,
காண்டல் - காணுதல், முன் இனிது,-- ஆற்றவும் ஆர்வம்
உடையார் - மிகவும் அன்புடையார், நல்லவை - நல்ல கேள்வி
களை, பேறு உரை - மயக்கமடையாதவர்களாய், கேட்டல் -
கேட்பது, இனிது,--.

. அரசன் ஏறிச்செல்லுங் குதிரைக்குப் பரிதாகம் பொறுத்
தற்கும் வேண்டியபேறு வினாந்தோடுதற்கும் பெறுத
முலமுய் உரையும் கதி

கேரஞ் சாரி செல்லுதற்கும் வலிமை வேண்டுதலின் 'ஊருங்
கலிமா வுரனுடைமை முன்னினிதே' என்றார். தார் -
அடையாள மாலை; கண்ணியுந் தாரு மெண்ணின ராண்டே' -
என்னுந் தொல்காப்பியத் துத்தி வுரை காண்க.

‘குன்றேறி யாணப்போர் காண்டற்குத் தன்கைத்தொன்
தண்டாகச் செய்வான் வினை’ (குறள்—எடுஅ.)

என்றவாறு யாணப்போர் காண்டற்குத் தக்க கட்சியாத
லுணர்க. ‘ஆற்றவும் ஆர்வமுடையார் கல்லவை பேதுரார்
கேட்டல் இனிது’ என்றார் பேரார்வமுடையார்க் கன்றி
கேட்ட நற்பொருள்களை உட்கொள்ளுதலும், உன்னத்தமைத
தலும், பின் சிந்தித்துத் தெளிதலும், தெளிந்தவழி நிற்கலுறு
கடாமையினென்க.

‘ஆற்றவும் கல்லவை’ என முடிப்பாரு முளர். பேது
ரார் - ஒரு சொல்லெனினுமாம்.

இது பஃரெடை வெண்பா வென்க. (4)

க0. தங்கணாய்புடையார் தாமவாழ்தன் முன்னினிதே
பங்கண் விசுமபி னகனிலாக் காண்பினிதே
பங்கயில் செய்கைய சாகிப் பரித்திபார்க்கு
மன்புடைய ராத வினிது.

(பழைய உரை.) தம்மாட்டுச் சேர்வுடையா
தாஞ் செல்வமுடையாதன் மிக விரிது; அங்கண்
விசம்பின்கண் விரிந்த நிலாக் காண்டல் இனிது; குற்ற
மில் செய்கையராசிப் பரிந்து யாவர்க்கும் அன்புடைய
ராதல் இனிது ள - று.

(பதவுரை.) தங்கண்-தம்மிடந்தே, அம்பு உடையார்-
சேர்வுடையார், வாழ்தல் - (செல்வமுடையதாய் இனிது)..

கக இனியவை நாற்பது

வாழ்தல், முன் இனிது-மிக விரிது; அம் கண் விசம்பின்-
அழகிய இடமகன்ற வானத்தில், அகல் நிலா - விரிந்த
நிலாவை, காண்பு - காணுதல், இனிது,—; பங்கம் இல்
செய்கையர் ஆகி - குற்றமில்லாத நடையுடையராய், யார்க்
கும் பரிந்து - யாவர்க்கும் இரங்கி, அன்புடையர் ஆதல்—
அன்புடையராயிருத்தல், இனிது,—.

தம்மை யடுத்து ஒட்டி வாழ்பவர் கன்மை
கடாப் பெற்று வாழ்தல் தம் பெருமிதத்திற் கேதுவாகலின்,
'தங்க ணமர்புடையார் தாம் வாழ்தல் முன்னினிதே'
எனவும், அழகுந் தண்மையு முடைத்தாய் விழிக்கு விருந்து
செய்தலின் 'அகனிலாக் காண்பினிதே' எனவும்,

'என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே

யன்பி லதனை யறம்' (குறள்—என.)
என்றிருத்தலின், 'யார்க்கு மன்புடையாத லினிது'
எனவுங் கூறினாரென்க.

அமர்வு - விருப்பமுமாம். நாம் - அரை. (30)

கக. கடமுண்டு வாழாமை காண்ட லினிதே
நிறைமாண்பில் பெண்டிறை நீக்க லினிதே
மனமாண்பி லாதவரை யஞ்சி யகற
லெனைமாண்புந் தானினிது நன்கு.

(பழைய உரை.) தனிசு கொண்டு உண்டு
வாழாமை காண்டல் இனிது ; நிறையினான் மாட்சிமை
யில்லாத பெண்டிறை நீக்கல் இனிது ; மனத்தின்கண்
மாட்சிமை யில்லாதவரை அஞ்சி நீக்குதல் எல்லா
மாட்சிமையினும் மிக இனிது என்க.

(பதவுரை.) கடம் உண்டு - கடன் கொண்டு உண்டு,
வாழாமை-வாழாதிருத்தல், காண்டல்-கடனாகல், இனிது, -
முலமுட உணவுபுறம் ௧௦௭

நிறை மாண்பு இவ்-கற்பு மாட்சிமையிவ்லாத, பெண்டிறை -
மனைவியரை, நீக்கல் - விவகி விடுதல், இனிது, -; மனம்
மாண்பு இலாதவரை - மனத்தின்கண் மாட்சிமையிவ்லாத

வரை, அஞ்சி அதைத் - அஞ்சி நீங்குதல், என மாண்பும் -
எல்லா மாட்சிமையினும், கெட்டு இனிது - மிக விரிந்த.

‘உண்டென் அழிமொழிக் திரக்குங்கான் முகனும்நாந்
கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனும்வே ருருதல
பண்டமிய் வுலகத் தியற்கையஃ தின்றும்
புதுவு தன்றே புலனுடை மாந்திர்’ (கலி—உஉ.)
எனவும்,

‘விடன்கொண்ட மீனைப் போலும் வெந்தழன்
[மெழுதைப் போலும்
படன்கொண்ட பார்தன் வாயிற் பற்றிய தேரை
[போலும்
திடன்கொண்ட காம பாணஞ் செருக்கைத்

[துற்றபோது
கடன்கொண்ட கெஞ்சம் போலும் கலங்கின
[விவங்கை வெந்தன்

எனவும் இருந்தலின், ‘கடமுண்டி வாழாமை காண்ட
வினிதே’ என்றார். ‘நிறை மாண்பில் பெண்டுகை நீக்க
வினிதே’ என்றது கற்பழித்த மனைவியொடு கலந்து வாழ்தல்-
இம்மைவீற் நிலையிதக்கத்தையும் பெருந்துன்பத்தையும் தரு
தலே யன்றி மறுமையினும் கரகத்தைத் தருதல் பற்றி
பென்ச. அது உடா தென்பதற்கு

‘மீனைவென்-மகன்மனுடன் வேதகெய்வித் தோனை
குனிநிலையினுயிர் கோதம்புரி யேடுவன்.
மனைவியு ளன்மருதல்சுழ்ந்தெனத் துய்யாத்
நினைபுதலுமோர்பெழுது தின்றவனு மாடுவன்’
(பாதிதம்)

‘கம்பழி மனைவி யோடு கலந்திருப் பவனு மற்றோர்
 பொற்புடை மனைவி தன்னைப் புணர்வதற் கென்னு
 [வானுஞ்
 சொற்பொரு ளுணர்ந்தி னுனைத் தொழவுள னானு
 [வானும்
 விற்பன வலாத விற்து மெய்வளர்த் தழிசு வானும்,’

‘ஆயுளு னுண்மை...,’ (பிரபுலிங்கலீலை) என்றிருத்த
 விற் றெனிக.

மனமாண்பிலாதா — கெட்ட எண்ண முடையா,
 துட்டர்கள்; ‘துட்டரைக் கண்டாற் றுரையில்’ என்னும் பழ
 மொழி காண்க. ‘ஏனை மாண்பு’ என்புழி இன்னும் உம்
 மையும் செய்யுள் விகாரத்தாற் றொக்கன. (கக)

கஉ. அதுர்சென்று வாழாமையாற்ற வினிதே
 குதுர்சென்று கொள்ளாத கூர்மை யினிதே
 யுயிர்சென்று தான்படினு முண்ணுர்வாகத் துண்
 பெருமைபோற் பிடுகடைய தில். [ஊப்

(பழைய உரை.) வழிபோய் முயன்று வாழாமை
 மிக வினிது; யாதானும் ஒருதூற்குப் பொருளைக்
 கோட்டிக் கொள்ளாத கூர்மை யினிது; பசியான்

உயிர் இறந்துபடினும் உண்ணப்படாதார் கையி
 னுணவை உண்ணாத பெருமைபோலப் பெருமை
 யுடையதில்லை எ - று.

(பதவுரை.) அதர் சென்று - வழிபோய், வாழாமை -
 வாழா திருத்தல், ஆற்ற இனித - மிக வினித; குதர்
 சென்று - தப்பு வழியிற் சென்று, கொண்காத - (தூற்குப்
 பெருஞ்). கொண்காத, உர்மை - மதிதட்பம், இனித,--;

மூலமும் உரையும்

கக

உயிர் சென்று படினும் - (பசியான்) உயிர் இறந்து படினும்,
 உண்ணாதார் கைத்து - உண்ணத் தகாதார் கையி னுணவை,
 உண்ண - உண்ணாத, பெருமை போல் - பெருமைபோல,
 பீடு உடையது இல் - பெருமையுடையது (பிரிதொன்று)
 இல்லை.

அதர் செல்லலாவது.

‘ பத்தூர்புக் கொத்துண்டு பலபதிகம் பாடி பாவையரைக்
 கிறிபேசிப் படிருடித் திரிவீர் ’ (தேவாரம்)

என்றபடி ஊருராய்ச் சென்றிரத்தல். அன்றி, நாடோடியாத
 வெணினும் வழிபறித்த வெணினுமாம். இவற்றுள் வழிபறித்
 தல் வேடர்க்குக் குலத்தொழிலாகலின் ஏனையோருள் அத்
 தொழிலின் முயல்வார் சிற்சிலரையே கோக்கிக் கூறியதா
 மாகலின் அப் பொருள் நெவா தென்க. தூற்பொருளை
 துனித்தறியாது வலிந்தும் கவித்துத் தல் கருத்திற் கியைந்த

வாறு கொள்வார் பலராகலின் 'குதர் சென்று கொள்ளாத
கூர்மை இனிதே' என்றார். உண்ணாசெனப்படுவார் தாழ்ந்த
வருணத்தோர்.

'தான்கெடினுந் தக்கார்க்கே டெண்ணற்க தன்னுடம்பி
னுன்கெடினு முண்ணார்கைத் துண்ணற்க'

என்னும் நாலடியினே சுண்டறிக.

இனி, 'உண்ணீருண் னீ'வென் றுபசரியார் தம்மனைவி,
லுண்ணுமை கோடி யுறும்' என்றிருத்தலின், சுண்டு 'உண்
னார்' 'அன்போடுபசரியாதார்' என்பாரு முளர். அன்றியும்,
'உண்ணார்' என்றது குரு, தெய்வம், வறிய சாதியரை;
அவர் பொருள்கொண்டு உண்ணுதல் பெரும்பாவமாகலின்
என்பாரு முண்டு. அவர் 'கைத்த' 'பொருள்' என்பர்.
தான் - அசை. 'உயிர் சென்று படினும்' என்புழி உடம்பின்
தொழில் உயிர்மே வேற்றப்பட்டது. இஃது பாவசாவழக்து.

உ௦ இனியவை நாற்பது

௧௩. குழவி பிணியின்றி வாழ்த விரிதே
கழறு மறையஞ்சான் கல்வி யிரிதே
மயரிக ளல்லராய் மாண்புடையார்ச் சேருந்
திருவுந்தீர் வின்றே விரிது.

(பழைய உரை.) குழவிகள் பிணியுறுது வாழ்தல் இனிது ; செவ்விய பொருள் சொல்லினுங் கழறு மவையத்தாரை அஞ்சாது நின்று சொல்லுங் கல்கி இனிது ; மயக்கமுடைய ரல்லாராய் மாட்சிமை யுடையாரை அடையுஞ் செல்வமும் நீங்காதாயின் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) குழவி - குழந்தைகள், பணி இன்றி - கோயில்லாது, வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது,—; கழறும் - (சொல்லுதற்குரிய சபையினை யறிந்து அதற்கேற்பச்) சொல்லுகின்ற, அவை அஞ்சான் - சபைக்கு அஞ்சாதவனுடைய, கல்வி—கல்வியானது, இனிது,—; மயரிகள் அல்லராய் - மயக்க முடையவ ரல்லராய், மாண்பு உடையார் சேரும் - மாட்சிமை யுடையாரை யடையும், திருவும் - செல்வமும், நீர்வு இன்றேல் - நீங்காதாயின், இனிது,—.

பாலக்கிரகதோடும், பட்சிதோட முதலியன அப் பருவத் தன்மையின் 'குழவி பிணியின்றி வாழ்தலினிதே' எனவும்;

'உளரெனினு மில்லாரொ டொப்பர் களனஞ்சிக்
கற்ற செலச்சொல்லா தார்' (குறள்—௭௨௦.)
என்றிருத்தலின்,

'கழறு மவையஞ்சான் கல்வியினிதே' எனவும்;

'புரிது புரிச்செருக்கும் பாம்பொடு மிஞ்ஞ

மீதுப் பிள்ளைப் பிரிவு'

(ஊவக—௨௨௦.)

என்றிருத்தலின், 'மாண்புடையார்ச்' சேருந் திருவுந் தீர்
வின்றே வினிது' எனவுந் கூறினா டென்க. 'திருவும்' என்
புழி உம்மை எச்ச வும்மையாம். (கஉ)

கச. மாண மழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே
தான மழியாமைத் தானடங்கி வாழ்வினிதே
புனமொன் றின்றி யுயர்ந்த பொருளுடைமை
மானிடவர்க கெல்லா மினிது.

(பொழிய உரை.) தனக்கு மாண மழிந்தபின் உயிர்
வாழாமை இனிது ; தானிருந்து வாழும் இருபபுச்
சிறையாவாக தானடங்கி வாழ்தல் இனிது ; குற்ற
மொன்றின்றி மிக்க பொருளுடைமை எல்லா மக்கட்
கும் இனிது ஈ - ன.

(பதவுரை.) மாணம் அழிந்தபின்—பெருமை கெட்ட
பின், வாழாமை - (உயிர்) வாழாமை, முன் இனிது - மிக
வினிது ; தானம் அழியாமை - (தானிருந்து வாழும்) இருப
புச் சிறையாதபடி, தான் அடங்கி வாழ்வு - தான் அடங்கி
வாழ்தல், இனிது,—; ணனம் ஒன்று இன்றி - குறைவு
சிறிது மில்லாது, உயர்ந்த பொருள் உடைமை - மிக்க பொரு
ளுடையாதல், மானிடவர்க்கு எல்லாம்—எல்லா மக்கட்கும்,
இனிது,—.

மாணம் அழிதல் நிலையினின்றும் தாழ்தல்.

‘தலையி னிழிந்த மயிரினையர் மார்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை’ (குறள்—ககச.)

எனவும்,

‘மயிரீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னு
குயிரீப்பர் மாணம் வரின்’ (குறள்—ககக.)

உஉ இனியவை நாற்பது

எனவும் பிறருங் கூறுதலின் ‘மாண மழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே’ என்றார். ஒருவன் தானடங்கி வாழாளுயின், அவன் குடியிருப்புச் சிதைதல் ஒரு தலையெனல் குறித்தன றென்க. ஊனமொன்றின்று யுயர்ந்த பொருளாவது கல்வி யாம்; என்னை?

‘கேழல் விழுச்செவ்வங்-கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை’ (குறள்—சா஠௦.)

எனவும்,

‘தம்மிற்றம் மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது’ (குறள்—கஅ.)

எனவும் பெரியாரும் பணித்தமையி னென்க. கூலித்தோகை

யுடையார் ஒரு காரணம் பற்றிச் செல்வப் பொருளைக்
 'கேடில் விழுச்செல்வம்' என்றானும், நீச்சினிக்கியர்
 வழுலமைத்தமையுந் கண்டு தெனிக.

'ஒன்று' என்புழி முற்றம்மை விகாரத்தாற் றெக்க
 தென்க. (கச)

கதி. குழவி தளர்நடை காண்ட வினிதே
 யவர்மழலை கேட்ட லமிழ்தி னினிதே
 வினையுடையான் வந்தடைந்து வெய்துறும் போ
 மனனஞ்சா னாக வினிது. [முது

(பழைய உரை.) குழவிகள் தளர்நடையைக்
 காண்டல் இனிது ; அவர் மழலைச் சொல்லைக் கேட்டல்
 அமிழ்துபோல மிகவும் இனிது ; வினையிழவன் வந்து
 சேர்ந்து தான் வெம்மையுறும்பொழுது மனத்தின்கண்
 அஞ்சாது நிற்றல் இனிது எ - று.

மூலமும் உரையுந் உஉ

(பதவுரை.) குழவி - குழந்தைகளது, தளர்நடை -
 தளர்ந்த நடையை, காண்டல் - காணுதல், இனிது—(பெற்
 றோர்க்கு) இனிது,—; அவர் மழலை - அக் குழந்தைகளது
 மழலைச் சொற்களை, கேட்டல்,—; அமிழ்தின்-தேவாமிர்தத்
 தினும், இனிது,—; வினையுடையான்-நிவினை செய்தவன்,
 வந்து அடைந்து - (அதன் பயனாகிய துன்பர்) தன்பால்
 வந்து சேர்ந்து, வெய்து உறும் பொழுதும் - (தான்) தாப

மடையும் காலத்தும், மனை அஞ்சான் ஆகல் - மனை
அஞ்சாது நிற்கல், இனிது,—.

தனர் ஈடையைக் குறுகுறு நடத்தல் என்ப.

‘குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுத் தொட்டுக் கவ்வியுத் துழந்து
செய்யுடை யடிசின் மெய்ப்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத்தாம் வாழு நானே’ (புறம்—கஅஅ.)

என்றார் ஒரு புலவர் புறப்பாட்டினும். ‘அமிழ்தின்’ என்
புழிச் சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றெருக்கது, ‘இன்’ உறழ்
பொருளின் வந்தது; ஒப்புப் பொருளின் வந்த தெனினு
மமையும். தீவினைப்பயன் துகர்த்தே தீரவேண்டுதலின்,
‘மனைஞ்சா னாக வினிது’ என்றார். ‘வெய்துறும்’ ஒரு
சொல்வெனினுமாம். (கஇ)

கஃ. பிறன்மனை பிள்ளைக்காப் ிடினி தாற்ற
வறனுழ்க்கும் பைங்கூழ்க்கு வான்சோர் வினிதே
மறமன்னர் தங்கடையுண் பாமலைபோல் யானை
மதழுமக்கக் கேட்ட வினிது.

(பழைய உரை.) பிறனுடைய மனைபாளைப்
பின்பு பாராத பெருமை மிகவும் இனிது; நீரின்றி
உசு இனியவை நார்பது

வருந்தும் பைங்கூழ்க்கு மழை சொரித வினிது;

விரத்தையுடைய மன்னர்தம் வாயிற்கூடப் பெரிய
மலைபோன்றிருந்த யானைகளு களிப்பான முழக்கம்
கேட்டன் மன்னர்க் கினிது ௭ - ௮.

(பதவுரை.) பிறன்மனை - பிறனுடைய மனைவியை,
பின் கோக்கா - திரும்பிப் பாராத, பீடு - பெருமை,
இனிது,—; வறன் - நீரின்மையால், உழக்கும் - வருத்தம்,
பைங்கூழ்க்கு-பசிய பயிர்க்கு,வான் சோர்வு-மழை பொழிதல்,
இனிது,—; மதம் மன்னர் - வீரத்தையுடைய அரசர், கடை
யுள் - கடைவாயிலின்கண், மாமலைபோல் யானை . பெரிய
மலை போலும் யானைகளு, மதம் முழக்கம் - மதந்தாற்
செய்யும் பிளிற்றொலியை, கேட்டல்,—, இனிது,—.

‘பிறன் மனையான் பின்னோக்கும் பேதைமை யின்னா’
என்றார் பிறரும்.

பின் கோக்குதல் - திரும்பிப் பார்த்தவண்ணம் நடத்தல்;
இது காதலின் நிகழ்வது என்பதனை,

‘எருத்தத் திரண்டு விழ்ப்படை யாமையென் னொருயிரை
வருத்தத் திருத்த முகம்படிக் கிட்டு மயினடக்குங்
திருத்தத்தாதக் கண்டு விளாத்தடிவன் னொத்தி

[செங்கோல்

பொருத்தத்த னூர்தியும் பண்டே விளர்த்துப் புகழ்
கொண்டவே’

(தணிவகப்புராணம், களவு - ௮௧.)

என்னும் பாவாணுமறிசு. இனி, மனத்துக் கொள்ளுதல்
எனினுமாம். 'பிறன்மனை கோக்காத பேராண்மை' என்
பதற்குப் பரிமேசுவரர் 'பிறன் மனையாளை உட்கொள்ளாத
பெரிய ஆண் தகைமை' என உரை செய்திருத்தல் காண்க.
வான் - ஆகுபெயர். (கக)

முழுமூப் உரையும்

உரு

கா. கற்றா முந் கல்லி யுரைத்தன் மிகவினிதே
மிக்காரைச் சேர்தன் மிகமாண முன்னினிதே
யெட்டினை யானு மிரவாது தானீத
லெததுணையு மாற்றினிது.

(பழைய உரை.) கற்றார் முன்பு தங் கல்வியைச்
சொல்லி ஏற்றுதல் மிக வினிது ; மிக்க அறிவுடைய
யாரைச் சேர்தன் மாட்சிமைப்பாட இனிது ; என்னா
வாயினுய ிரவாது தான் நிறர்க்கேதல் எல்லாவாற்
முனும இனிது ா - று.

(பதவுரை.) கற்றார் முன் - கற்றவர்க்கு முன்பு, கல்வி
உரைத்தல்-தங் கல்வியைச் சொல்லி ஏற்றுதல், மிக இனிது-
மிக வினிது ; மிக்காரை - (அறிவான்) மேம்பட்டாரை, சேர்
தல் - பொருத்தல், மிக மாண - மிக மாட்சிமைப்பட, முன்
இனிது - முற்படவினிது ; என் துணை ஆனும் - என்ன

வாயினும், இரவாது - (தான் பிறரிடம்) யாசியாது, தான்
சுதல் - தான் (பிறர்க்குக்) கொடுத்தல், எதுணையும் - எல்லா
விதத்தானும், ஆற்ற இனிது - மிக இனிது.

‘கற்றன கல்லார் செவிமாட்டிக் கையுறுஉங்
குற்றம் தமதே பிறிதன்று’ (நீதிநெறிவிளக்கம்-உரு.)

என்றிருத்தலின், ‘கற்றார் முற் கல்வி யுரைத்தன் மிக
வினிதே’ எனவும்; ‘கல்லனத்தி னுங்குத் துணியில்லை’
என்றிருத்தலின், ‘மிக்காரைச் சேர்தன் மிகமான முன்
வினிதே’ எனவும்;

‘என்றவ வென்சில வின்னுயி ரோனும்

கொன்றத நீது கொடுப்பது நன்றும்’ (கம்பர்)

என்றிருத்தலின், ‘எட்டுணை யானுயிரவாது தானீதல், எத்
துணையு மாற்ற வினிது’ எனவங் கூறினா கொள்க. (கல)

உக இனியவை நார்ப்பது

கஅ. சுட்டார்க்கு நல்ல செயலினி தெத்துணையு

மொட்டாறை யொட்டிக் கொளலதனின் முன்னி
பற்பல தானியத்த தாகிப் பலருடையு [விதே
மெய்ததுணையுஞ் சேர வினிது.

பழைய வுரை காணப்பட வில்லை.

. (பதவுரை) ஈட்டார்க்கு - (தன்கண்) ஈட்டிடையார்க்கு,
 ஈல்ல செயல் - இனியவற்றைச் செய்தல், இனிது,—;
 எதுணையும் ஒட்டாரை - எவ்வளவும் (தன் பகைவரோடு)
 சேராதவரை, ஒட்டிக் கொளல் - ஈட்பாக்கிக்கொள்ளுதல்,
 அதனின்,—,மூன் இனிது-மிக வினிது; பற்பல தானியத்தது
 ஆகி - பற்பல வகை உணவுப் பொருள்களுடையதாய், பலர்
 உடையும் - (புறத்தார்) பலர் தோற்றற் கேதுவாகிய, மெய்
 துணையும் - மெய்க்காப்பு வீரரோடும், சேரல் - (அரண்)
 பொருந்தல், இனிது,—.

‘ஈட்டார்க்கு ஈல்ல செயலின் விரைந்ததே
 யொட்டாரை யொட்டிக் கொளல்’ (குறள்—கவுக.)

‘கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாமி யகத்தார்
 நிலைக்கெளிதா நீர தரண்’ (குறள்—எசகி.)

‘எல்லாப் பொருளு முடைத்தா ய்டத்துதவு
 ஈல்லா ளுடைய தரண்’ (குறள்—எசக.)

என்பவற்றின் பொருளிப் பாவின்னை அமைந்து கிடத்த
 லறிக. ‘ஒட்டாரை யொட்டிக்கொளல்’ என்பதற்குத் ‘தன்
 பகைவர் பிறரோடு கூடாமல் மாற்றிலைத்தல்’ எனினு
 மாம். ‘அதனின்’ கிந்தனுருபு ஈண்டு உறழ் பொருளின் வந்த
 தென்க. உடையும் - காரியத்தின்கண் வந்த பெயரெச்ச
 மாதல் காண்க. (கஅ).

கக. மன்றின் முதுமக்கள் வாழும் பதியினிதே
தந்திரத்தின் வாழ்ந தவசிகண் மாண்பினிதே
யெஞ்சா விழுச்சீ ரிருமுது மக்களைக்
கண்டெழுதல் காலை யினிது.

(பழைய உரை.) அம்பலத்தின்கண் அறிவுடையார்
வாழும் பதி இனிது ; தத்தம நூல்களிற் சொன்ன
நெய்யானே வாழும் அருந்தவரது மாட்சி யினிது ;
குறையாத விழும்பு சீரையுடைய இருமுது மக்களைக்
காலையின்கட் டொழு தெழுதல் இனிது எ - று.

(பதவுரை) மன்றின் - அம்பலத்தின்கண், முதுமக்
கள் - அறிவுடையோர், வாழும் பதி - வாழ்கின்ற ஊர்,
இனிது,—; தந்திரத்தின் - நூல் விதிப்படி, வாழும் தவசி
கள் - வாழ்கின்ற தவத்தோரது, மாண்பு - மாட்சிமை,
இனிது,—; எஞ்சா - குறையாத, விழுச்சீர் - மிக்க நெய்
பிளையுடைய, இருமுதுமக்களை - நாய்தந்தையரை, காலை -
காலையில், கண்டு (அவர் இருக்குமிடஞ் சென்று) கண்டு
எழுதல் - (அவர் பாதங்களின் வீழ்ந்து) எழுதல், இனிது,—”

மன்றமாவது ஊர் மன்றம் ; அந்நாவது சபைகூடும்
பொது விடம். மன்றத்து அறிவுடையார் வாழின்,
நீதி பெறப்படுதலின், ‘மன்றின் முதுமக்கள் வாழும் பதி

யினிதே' என்றார். தந்திரம் - தூல், அலிலக்கணியால் தூல்விதிக் காயிற்று. 'கண்டொழுதல்' என்பது பாடமாயின், 'அவரிருக்கு மிடத்திற் றொழுதல்' என் றவை செய்க.

உ.௦. கட்டார்ப் புறங்கூறான் வாழ்த ளனியினிதே [தே பட்டாங்கு பேணிப் பணிந்தொழுதல் முன்னினி முட்டில் பெரும்பொரு ளாக்கியக்கான் மற்றது தக்குழி யீத லினிது.

உ-அ இனியவை நிற்பது

(பா.முய உரை.) உற்றார்ப் பழிகூறுது வாழ்தல் மிக லினிது ; உண்டாயபாய நெறியினை கிருபையாவதாயும் பணிந்தொழுதல் மிக லினிது ; குறையிலாத பெரும் பொருள்களைத் தேடியகிடந்து அப பொருளைத் தகுதியுடையார்க்குக் கொடுத்தல் இனிது
எ - று.

(பதவுரை.) கட்டார-(தன்னிடம்)கட்டிக்கொண்டாவா, புறங்கூறான் - புறங்கூறுதலானும், வாழ்தல் - வாழ்வது, ளனி இனிது - மிக லினிது; பட்டாங்கு - சத்தியத்தை, பேணி - புராதகாத்த,பணிந்து ஒழுகல்— (யாவார்க்கும்,) அடங்கி நடத்தல், முன் இனிது-முற்பட லினிது ; முட்டு இவ்-குறையில்

வாத, பெரும் பொருள் - பெரும் பொருளை, ஆக்கியக்கால் -
தேடினால், அது-அப் பொருளை, தக்க உழி - தக்க பாத்திரத்
தில், ஈதல்-கொடுத்தல், இனிது,—.

புறங்கூறலாவது காணாதவிடத்துப் பிரகார இசைத்
தொத்தல்; 'சீய, புறங்கூற்றின் மூங்கையாய் நிற்பனெல்
யாதும், அறங் கூற வேண்டாவவற்கு' என்றார் நாலடியா
ரிலும். 'பொய்யா வினக்கே வினக்கு' ஆகலின் 'பட்டாங்கு
பேணி' எனவும், 'எல்லார்க்கு நன்றும் பணிதல்' ஆகலின்
'பணிர்தெழுதல்' எனவும்,

'உறக்குத் துணையதோ காலம்வித் தீண்டி
யிறப்ப நியற்பயத் தாஅங் - கறப்பயனூர்
தான்சிறி தாயினூர் தக்காரகைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்' (காவடி—உஅ.)

ஆகலின் 'தக்குழி வீதல்' எனவும் கூறினார்.

புறங்கூறல் - முற்றெச்சம். மற்ற - அகை.
'தக்குழி' என்புழி அகாந்தொக்கது. (உஅ)

மூலமும் உரையும் ௨௧

௨௧. சலவரைச் சாரா விடுத்த வினிகை
||லவர்தம வாய்மொழி போற்ற வினிகை
மலர்தலை ஞாலத்து மன்னாயிடுகெல்லாந்
தகுதியால் வாழ்த வினிகை.

(பாழைய உரை.) வஞ்சகரை அடையாதொழுது
தல இனிது, அந்அடையார் வாய்மொழியைப்
போற்றிக்கோடல் இனிது; அகன்ற இடத்தை
யுடைய ஞாலத்து வாழுமுயிர்க்கெல்லாம் தகுதிப்பட-
லுமுதல்தல் இனிது ௮ - ௩. சலவர்—வஞ்சகர்.

(பதவுரை.) சலவரை - வஞ்சகரை, சாராயிடுதல்-
அடையாது நீங்குதல், இனிது,—; புலவர் தம் - அந்
அடையாருடைய, வாய்மொழி-வாய்ச்சொற்களை, போற்றல்—
பாதுகாத்துக்கோடல், இனிது,—; மலர்நிலை-அகன்ற இடத்தை
யுடைய, ஞாலத்து - பூமியில் வாழ்கின்ற, மன் உயிர்க்கு
எல்லாம் - நிலைபெற்ற எல்லா உயிர்க்கும், தகுதியால் -
உரிமைப்பட, வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது,—.

சலம் - மாறுபாடு. 'தீயினத்தி, எல்லற் படுப்பதுஉ-
மில்' என்றார் பிறரும்.

புலம் - அறிவு. 'வாய்மொழி' என்றது தீயசொற்பயிலா
வென்ற செப்புத் தெரித்தற் கென்க.

'எல்லாசொற் கேட்ப துவுண்டே' என்றார்
பிறரும்.

மன்னுயிர்க்கெல்லாம் உரிமைப்பட வாழ்தவாவது
மன்னுயிரெல்லாம் தன்னுயிரோனக் கொண்டு ஒருகு
தல.

௩௦ இனியவை நாற்பது

‘உலகு பசிப்பப் பசிக்கு முலகு
தயர்நீரத் தீரு நிலவு
நிறத்திவாழ் வஞ்சி யுடையாழ்வி யென்னு
மொருத்தியா லுண்டிவ் வுலகு’

என்றிருத்தல் காண்க.

(௨௧)

௨௨. பிறன்னைகப் பொருள்வெளவான் வாழ்த லினிதே
யறமபுரிந தல்லவை நீக்க லினிதே
மறநதேயு மாணு மயரிகட் சேராத்
நிறநதெரிநது வாழ்த லினிது.

(பழைய உரை.) பிறன்னைகப் பொருள் வெள
வாது வாழ்தல் இனிது ; அறத்தைச் செய்து பாவங்
களை நீக்குதல் இனிது ; மறநதாயினும் மாட்சிமைப
படாத அழ்நிலலாசை சேராத் நிறங்களைத் தெரிநது
வாழ்தல் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) பிறன் - பிறனுடைய, கை பொருளை -

கைப் பொருள், வெளவான் - அபகரியாதவனாய், வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது,—; அறம் புரிந்து - அறத்தைச் செய்து, அல்லவை நீக்கல் - பாவங்களைச் செய்யாமல், இனிது,—; மறந்தேயும் - மறந்தாயினும், மாணு - மாட்சிமைப்படாத, மயரிகள் - அறிவிலிகளை, சேராத நிறம் - சேராத வழிகளை, தெரிந்து வாழ்தல் - ஆராய்ந்து அறிந்து வாழ்வது, இனிது,—.

‘கைப்பொருள் கொடுத்துக் கற்றல்’ என்புழிக் கைப் பொருளாவது சேமநிதியென்பர் நச்சினூக்கினியர். ‘பிறர் பொரு னெட்டியே யெனவும்’ என்றார் பிறரும்.

‘அல்லவை நீக்கல்’ என்றார், ‘அல்லவை செய்தாரைக் கற்றல் கூற்றம்’ ஆகவின்.

மூலமும் உரைபும்

நூல்

மேல் ‘சலவரைச் சாரா விடுதலினிது’ என்றார் இது னுள், ‘மறந்தேயு மாணு மயரிகட் சேராத், நிறந்தெரிந்து வாழ்த லினிது’ என்ற தென்னை யெனின்; சலவ்வென்பார் பிறரை மயக்குவாரும்; மயரிகளென்பார் தாம் மயங்குவாரு மாகலானும், மயக்குவாரைச் சேர்தலின் மயங்குவாரைச் சேர்தல் பேரிடர் விளைததலானு மென்க. (உஉ)

உரு. வருவா யறிந்து வாழ்க்க லினிதே

யொருவர் பங் காகாத ஆக்க மினிதே
பெருவகைத தாயினும் பெட்டவை செய்பார்
திரிபின்றி வாழ்த னினிது.

(பாழைய உரை.) தனக்குப் பொருள் வருவா
வை அந்நது கொடுத்தல் இனிது ; ஒருவர்க்குச் சார்
வாகாத ஊக்கம் இனிது ; பெரிய பயனையுடைத்தா
யினும் தாம் நீனைதவற்றை ஆராயாது செய்யாது
இயற்கையான் வாழ்தல் இனிது ஈ - து.

(பதவுரை.) வருவாய் 1- (தமக்குப்) பொருள் வரு
கின்ற நெறியி னளவினை, அறிந்து,—, வழங்கல் - கொடுத்
தல், இனிது,—; ஒருவர் பங்கு ஆகாத - ஒருவர்க்குச் சார்
பாகாத, ஊக்கம் - மனவெழுச்சி, இனிது,—; பெருவகை
த்த ஆயினும் - பெரிய பயனையுடைத்தாயினும், பெட்ட
வை - தாம் விரும்பியவற்றை, செய்பார் - ஆராயாது செய்
பாதவராய், திரிபின்றி - தம்மியல்பின் வேறுபடுதலில்லாது,
வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது,—.

வருவாய் - ஆகுபெயர். பிரகம், 'ஆற்றினளவிற் தீச'
எனவும், 'வருவாயுட் கால்வழங்கி வாழ்தல்' எனவும், 'வந்த

௧௨

இனியவை நூற்பது

பொருளின் காந்தறு வருமே லிடர்க்குத் துதற்கமைத்த, அமைந்த

விருகா வினக்காக்கி மற்ஹைக் காலே வழங்கிடுக' எனவுங்
 கூறினர். தொடர் புடையார்க்குச் சாபாக மனஞ் செல்லுதல்
 இயல்பாகவின் 'ஒருவர் பங்காகாத ஆக்க மினிதே' என்றா.
 'தொழிற் பயன் பெரிதாயினும் அதனை நோக்காது' தம்
 மனத்தின்கட்டோன்றும் விருப்பினையடக்கித் தம்மியல்பின்
 நிற்கல் வேண்டுமென்பார், 'பெட்டவை செய்யார், திரி
 பின்றி வாழ்த வினிது' என்றார். தம் இயல்பாவது தமக்
 கும் பிறர்க்கும் நல்லன செய்தல். (உச)

உச. காவோ டறக்குளந தொட்டன் மிகவினிதே
 யாவோடு பொன்னீத லந்தணர்க்கு முன்னினிதே
 பாவமு மஞ்சாராய்ப் பற்றுந் தொழின்மொழிச்
 சூதரைச் சோர்த வினிது.

(பழைய உரை.) காவியும் ஆக்கக் குளத்
 தினையும் தொட்டல் மிகவும் இனிது; ஆவும் பொன்
 னும் அநதணர்க் தேன் மிகவும் இனிது; பாவத்தையு
 மஞ்சாது பொருண்மேற் பற்றுந் தொழியும் மொழி
 யையு முடைய சூதரை நீக்கல் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) காவோடு - சோலை வளர்த்தலோடு, அநக்
 குளம் - தருமத்திற்குக் குளத்தை, தொட்டல் - வெட்டுதல்,

மிக இனிது,—; அத்தனார்க்கு - மறையவார்க்கு, ஆவோடு - பகவோடு, பென் ஈதம்—பென்னைக் கொடுத்தம், முன் இனிது - மிகவினிது; பாவமும் அஞ்சராய் - (இம்மையிற் பழிச்சேயன்றி மறுமையிற்) பாவத்திற்கும் அஞ்சாதவராய், பற்றம்—(அப் பாவத்தைப்) பற்றுவின்ற, தொழில் - தொழிலையும், மொழி - சொல்லியுமுடைய, குறவை - குறையின, சேர்தல் - சீக்கல், இனிது,—.

மூலமும் உரையும்

௧௩

‘காவலா டறக்குளத் தொட்டானு காவிலும்
வேதற் கரைகண்ட பார்ப்பாணு—நீதிகர்
தொல்வறுபாத் துண்ணு மொருவனு மிம்முவர்
செய்வ ரொனப்படு உறு’

(இரிகடுகம்-௭௮.)

‘காவலார்த்தங்குளத்தொட்டுங் கடப்பாடு உழுவாமன் [து
மேவீனார்க்கு வேண்டுமன மிழ்க்தனித்தம விருத்தனித்
காவலார்க்கு வனம்பெருக ஸ்கியுநா னிலத்தன்னோர்
யாவருக்குத் தவிராத வீகைவினைத் துறைகின்றார்’

(பெரியபுராணம், திருகாவுக்காசக-௩௩.)

எனவும் ஆன்றோர் பிறருங் கூறினார்.

ஆவோடு பொன்னீதல் - கோதாந ஸுவர்க் தாங்கல்.
பற்றுத் தொழின் மொழியாவன பொய்த்தொழிலும் பொய்ம்
மொழியுமாம். ‘பழிபாவங்கட் கஞ்சாத குறவோடு சேர்தல்’
வென்பது கருத்தென்றுணர்க.

‘ஐயநீ யாடுதற் கமைந்த ரூதுமற்

றெய்துவல் ருரவினுக் கெய்த தூதுவெம்

பொய்யினுக் கருத்துணை புன்மைக் கீன்றநாய்

மெய்யினுத் குதுபகை யென்பர் மேலையோர்’

(ஐகதம்-௧௬௦.)

என்றிருத்தல் காண்க.

உரு. வெல்வது வேண்டி வெருளாதா னோன்பினிதே
யொல்லுந் துணையுமொன் றுய்ப்பான் பொறை
பில்லது ஈழுந் திரங்கி யிடர்ப்படார் [யினிதே
செய்வது செய்த விரிது.

(புழைய உரை.) தான்வெல்வதனை வேண்டிப்
பிறரோடு வெருளாதான் பொறை இனிது ; தனக்
2

௧௬ இனியவை நாற்பது

கியனுமளவு மேற்கொண்டதொன்றை நடாத நூவா னாற்
றல் இனிது ; தனக்கெல்லா யாதனைக் காதலித்து இரங்கி
யிடாப்படாது இயலவதனைச் செய்தல் இனிது - - -

(பதவுரை.) வெல்வது - மேம்படுதலை, வேண்டி -
விரும்பி, வெருளாதான் - கோபியாதவனது, னோன்பு-தவம்,
இனிது,—; ஒல்லும் துணையும் - கடைய வளவும், ஒன்று

உய்ப்பான் - எடுத்துக்கொண்டதொரு கருமத்தை உடத்து
 வோனது, பொறை - ஆற்றல், இனிது,—; இவ்வது - (தம்
 மிடத்த) இல்லாததொரு பொருளை, காமுற்ற - விரும்பி,
 இரங்கி - (அது பெருமையின்) மனம் ஏங்கி, இடர்ப்படார்-
 துன்பப்படாதவராய், செய்வது - (உன்னது கொண்டு) செய்
 யத்தக்க தொரு கருமத்தை, செய்தல் - செய்வது, இனிது,-.

மேம்படுதலாவது மேற்கொண்ட தவத்தை இடையூறு
 புராத காத்து இனிது முடித்தல். 'வெவ்வது, வேண்டின்
 வெருளி விடல்' என்றார் பிறரும்.

ஆற்றலாவது தீடுக்கண் முதலியவற்றூற் றனராமை.

‘பெற்ற சிறுதப் பெருத பெரிதுள்ளஞ்

சிற்துயிர்க் காக்க மரிதம்மா’ (கீதிகெறிவினக்கம்-கச.)

என்றபடி பெருதவற்றைக் காமுறுதல் உயிர்க்கியல்பாகவின்,

‘இவ்வது காமுற்றிரங்கி விடர்ப்பார்’ என்றார்.

இவ்வது - வினையாலணந்த பெயர்.

உக. ஐவாய வேட்கை யவாவடக்கன் முன்னினிதே
 கைவாய்ப் பொருள் பெற்றதுங் கல்லார்கட் டூர்
 நில்லாத காட்சி நிறையின் மனிதரைப் [மினிதே
 புல்லா க்டுத லினிது.

(பழைய உரை.) ஐம்பொறியுடைய வேட்கை யையும் அவாவின்னையும் அடக்கல் மிக வினிது ; தன் கையின்கண்ணே பொருள்பெறினும் கல்லாதாரா விடுத வினிது: நிலையில்லாத அறிவையுடைய தின்மை யில்லாத மககளை மேவாது விடுதல் இனிது ௭ - ௩.

(பதவுரை.) இவாய வேட்கை - கீத்து வழியான் வரு கின்ற ஆசையையும், அவா - (அதனை ஒருகால் விடினும்) பழைய பயிற்சி உயத்தான் அதன்கட் செல்லும்) நினைவை யும், அடக்கல் - ஒழித்தல், இனிது,—; கைவாய் பொருள் - கையினிடத்து நிற்கக்கூடிய பொருளை, பெறினும் - பெறுவ தாயிருப்பினும், கல்லார் கண் - கல்லாதவரை, தீர்வு - விடுதல், இனிது,—; நில்லாத காட்சி - நிலையில்லாத அறி வின்னையுடைய, நிறையில் - (நெஞ்சை) நிறுத்துதலில்லாத, மனிதரை,—, புல்லா விடுதல் - சேராது நீங்குதல், இனிது,—.

கீத்து வழியாவன மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பன. ௭௩

‘மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற

இவாய வேட்கை யவாவின்ை—கைவாய்க்

கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்ற லுடையான்

விலங்காது வீடு பெறும்’

(நாலடி-இக.)

என்பது காண்க.

கைவாய்ப் பொருனென்றது சேமநிதியை; உடவது
பாட்டின் குறிப்புரை காண்க.

‘விலங்கொடு மக்க ளினைய ரிலங்குதல்’

கற்றோரோ டேனை யவர்’

(குறள்-சக0.)

என்றிருத்தலின், ‘கல்லார்கட் டர்வினிகே’ என்றார்.

கூக

இனியவை நாற்பது

கற்றுவைத்தம் அறிவு மயங்குதலும் மனஞ் சென்ற
வழியெல்லாஞ் செல்லுதலுமாயிய தீயொழுக்க முடையார்
சேர்க்கை கேடு பயத்தலின், ‘நில்லாத காட்சி நிறையின்
மனிதரைப், புல்லா விடுத லினிது’ என்றார். நிறையாவது
(நெஞ்சின) நிறத்தல், ‘நிறையெனப்படுவது’ மறை பிற
நாயாமை’ எனக் களித்தோரை கூறுதலு மறிக.

புல்லா - வினையெச்ச வீறு புணர்ந்து கெட்ட தென்க.

உ ௭. நச்சித்தற் சென்றோ நலசகொல்லா மாண்பினிகே

புட்கில் வழிவாழா ஆக்க மிகவினிகே

பெத்திறத் தாலு மியாயவ கரவாத

பற்றினிற் பாங்கினிய தில

(பழைய உரை) தன்ன நச்சிசென்றோ நலச

ஸைச் சிதையாத மாண்டினிது: தன்னை மதிப்பில்லாத
விடத்து வாழாத வுள்ளம் மிக அரிந்து எப்பெற்றியா
யினும் பிறர்க்குக் கொடுக்கப் பொரு^{நீ}துவதனைக் கா
வாத மனைவாழ்வு போல நன்றாக வினியது நிறிதில்லை
எ - று.

(பதவுரை.) எச்சி - (ஒரு பொருளைப் பெற) விரும்பி,
தன் சென்றார் - தன்னை அடைந்தவாறு, நகை - விருப்பம்,
கொல்லா - அழுக்குவியாத, மாண்பு - மாட்சிமை,
இனிது, -; உட்கு - மதிப்பு, இவ்வழி - இவ்வாத விடத்து,
வாழா - வாழாமைக்கேதுவாயிய, ஊக்கம் - மனவெழுச்சி
மிக இனிது, -; எ நிறத்தானும் - எப்படியாயினும், இயைவ-
(பிறர்க்குக்) கொடுக்கக்கூடியவற்றை, காவாத - ஒளிக்காத,
பற்றினின் - அன்பினும், பாங்கு இனியது இவ் - நன்றாக
வினியது வேறென்றில்லை.

மூலமும் உரையும்

௩௭

‘தன் எச்சி’ எனக் கூட்டுவாருமுளர், ‘செல்லுதல்’
என்று அடைதல். நகை கொல்லலாவது ஒன்றைப் பெறலா
மென்ற ஆகை நாளடைவிற்கேயன்று அழியுமாறு செய்தல்;
அஃதாவது கொடுத்தற் கிசைவில்லையாயின் உடனே மருது
பன்முறையும் தருவதாகப் போய்கூறி நாளடைவில் அவ
வாளை தானே அழியுமாறு செய்தல். அஃ தப்பொருட்டா
தலை,

‘இசையா வொருபொரு னில்லென்றல் யார்க்கும்
 உசையன்று வையத் தியற்கை - நசையமுங்க
 கன்மறுழிப் பொய்த், ந னிரைதொடஇ செய்கின்றி
 கொண் னரிற் குற்ற முடைதது’ (நாலடி-ககக.)
 என்னும் பாவா னறிக.

உட்கு - உள், குதல், நினைத்தல்; ஈண்டு மறித்தல்.

‘இம்மி யரிசித் துணையானும் வைகலு
 ,கம்மி லியைவ கொடுத்தாண்டின்’ (நாலடி-கக.)

என்றிருத்தலின் ‘எத்திறத்தாண் மியைவ கரவாத’ என்றார்.
 பற்று இல்லாதீர்க்கையுமாம்.

உ.அ. தானச் சொற்பான் நாகராம னாம முன்னினி
 மானம் படவரின் வாழாம முன்னினிதே [தே
 யுனங்கொண்டாடா ருறுதியுடையவை
 கோண்முறையாற் கோட லினிது.

(பா.ப.ப உரை) தானஞ் செய்வானது தகுதி
 யது தன்மை இனிது; மானங் கெட வந்ததாயின்
 உயிர் வாழாம மிக லினிது; குற்றங்கொண்டாடாது
 நன்மையுடையனவற்றை மனத்திற் கொள்ளு முறை
 மையாற் கோடல் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) தானம் கொடுப்பான் - (அபயமென் பார்த்து) இடங் கொடுப்பானது, தகை ஆண்மை - பெருமை பொருந்திய வீரம், முன் இனிது - மிக விரிது; படமானம் வரின் - தான் இறப்ப மானம் எய்து மெல்லவரின், வாழாமை - உயிர் வாழாமை, முன் இனிது,—; ஊனம் கொண்டாடார் - குற்றம் பாராட்டாதவராய், உறுதி உடையவை - நன்மையுடையனவற்றை, கோன் முறையால் - கொள்ளுமுறைமைப்படி, கோடல் - கொள்ளுதல், இனிது,—.

தானம் கொடுப்பான் அபயபரதாங்குசெய்து தன் பக்கம் இடத்திற் பாதுகாப்பவன். 'மாவீரனல்லனாயின் அது செய்யத் துணியான்' என்பது குறிப்பு. 'தானங் கொடுப்பான் தகையான்மை' என்பதற்கு அன்ன முதலிய தானங்களைச் செய்வானது தருதியின் நிலைமை என்பர் பழைய வுரைகாரர். மானம் இன்னதென கச-வது பாட்டுரைக்கண் உரைத்தாம். 'மானம் வரின்' என்பதற்குப் பிரமேஸுத குரை கண்டு தெளிக. 'நீரை நீக்கிப் பாலை புண்ணும் அன்னப்பறவை போலக் குற்ற முடையன நீக்கிக் குணமுடையன கொள்க' என்பார், 'ஊனங் கொண்டாடாருறு நியுடையவை' எனவும்; காரண காரியம், ஐக்க ஐயம் முதலிய சம்பந்தங்களுள் யாதானு மொன்றுபற்றி இது கேட்டபின் இது கேட்கத்தக்கதென ஆன்றோர் கொள்ளு முறைப்படி கொள்க என்பார் 'கோன் முறையால்' எனவுங் கூறினார்.

இனி, கோன் முறையாவது கோடன் மரபென்பாரு

முனர். அஃதின்னதென,

‘கோடன் மாபே கடறம் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
குணத்தொடு பழகி யவன்குறிப் பிற்சார்ச்
திருவென விழுந்து சொல்லெனச் சொல்லி
மூலமுட உரையும்

உக

பருகுவ னன்ன வார்த்தை னுகிச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
செவ்வா யாக றெஞ்சுகள் னுகச்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்துப்
போவெனப் போத வென்மனார் புலவர்’ (நன்னூல்)

என்னுஞ் சூத்திரத்தா னறிந்து கொள்க.

உக. ஆறாருள் யாற்றென் றுய்யாம முன்னினிதே
கூற்றா வரவுண்ணு மிதேது வாழ்நினிதே
யாகக மழியினு மல்லவை கூறுத
தோரகிவிற நெற்கினிய சில.

(மாமுடி உரை.) ஒன்றாகச் செய்யமாட்டா
தானா செய்யென் றுய்யாமா நிகவு நினிகு; கூறறத்
தின் வரவுண்ணென்று நிகேது வாழ்தல தினிது ;
செலவ மழியினு மாவமானவை கூறுத ழுராய்ச்சி
போல ஆராய்தன் றித னினியநிலை வ . று

(பதவுரை.) ஆற்றாண - (ஒரு தொழிலைச்) செய்ய மாட்டாதாண, ஆற்று என்று-(அதனைச்) செய்யென, அலையாமை - வருத்தாமை, முன் இனிது - மிக விரிது; கூற்றம் - யமனது, வரவு உண்மை - வருகையின் நிச்சயத்தை, சிந்தித்த வாழ்வு - நினைத்து வாழ்வது, இனிது,—; ஆக்கம் அழியினும் - செல்வமழிந்தாலும், அல்லவை கூறாத - பாவச் சொற்களைச் சொல்லாமைக் கேதுவாகிய, தேர்ச்சியின் - தெளிவிலும், தேர்வு இனியது - தெளிவின் இனியது, இவ் - பிரிதொன்றில்லை.

வன்மை கண்டு வலிவல்லது தன்மாட்டு அன்புடைமை கண்டு வலி வருத்திலும் வினை முடியாதாகலின் 'ஆற்றாண யாற்றென் லையாமை' என்றார். இதனை.

சு0 இனியவை நாற்பது

'அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற் கல்லால் வினைதான்
செந்தானென் றேவற்பாற றன்று' (குறள்-திருகடு.)
என்பதனானுந் தெனிக.

மாணம் வருதலை நினைப்பிற் பாவ வழியில் மனஞ் செல்லாமையின் 'கூற்றம் வரவுண்மை சிந்தித்த வாழ்வு' என்றார். 'பின்னறையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி' என்றார் பிறரும்.

அல்லவை யென்றது பிராக்ரூத சிங்கு பாய் எம் பொய்

முதலியனவும், வருணத்திற்கு உரிய அல்லனவாம். அவை
கூறின் ஒருவன் மாட்டு ஒழுககமினமை வெளிப்படுத்தலின்
'கூருத தேர்ச்சியின்' என்றார்.

'ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே நீய்
வழுக்கியும் வாயாற் சொலவ்' (குறள்-கடக.)
என்றிருத்தல் காண்க.

கூருத - கூரியத்தின்கண் வந்த பெயரெச்சமாம்.

கூ. கயவரை உயர்வு வாய்ந்த சிறிது
புயர்வுள்ளி யுடையொருந் திணிதே
யொளியி னொன் றியு க் கயவர ராக
யொளியு ட வாய்ந்த சிறிது

(பாடிய உரை) நீழராஜனாகக் வாகுடனது
வாழ்தல் இனிது : உயர்த நெய்நகரை நீளந்து
ஊக்கமழுதல் இனிது : அளிய ரியரென்று இகழ்தது
பேசாராகிப் புகழ்பட வாழ்தல் இனிது எ - று

(பதவுரை.) கயவரை - சீழ் மக்களை, கைகழிந்து-
நீக்கி, வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது,—; உயர்வு உன்னி ,
(தான் மேன் மேல்) உயர்தலை நீளத்து, ஊக்கம் பிறத்தல் -

மூலமும் உரையும் சக

(ஒருவற்கு) மனகெழுச்சி யுண்டாதல், இனிது,—; எனியர்
இவா என்று - இவர் வறியரென்று, இகழ்த்த உரையா

சாதி - அவமதித்து இழிவுசொல்லாசாதி, ஒளிபட வாழ்தல் -
புகழுண்டாக வாழ்வது, இனித, -.

‘கை யிகத்து’ என்பது உட்பாடும்; ‘கயவரைக் கையிகத்து
வாழ்தல்’ என்றா பிறகும்.

‘மனத்தான் மறவின’ போன்ற தாளுச்சேர்ந்த

வினதது அகபடிப்படியி

(காலடி-க.அ.ப.)

‘கைவரைக் கையிகத்து’ என்ற வினதே’ என்றார்.

கச்சேர்ந்தவழி, மென்மையாய் வயிற்று ஸ்தம்பப்பா
ஐம’ தம்மையாமாகலின், அது வாய்த்திரு மனங்கொந்தல்
கண்டுண்பா ‘உயாவுள்ளி யூக்கம் பிறதத வினதே’
என்றா. இனி, ‘உயாவள்ளி’ என்பதற்குத் ‘தான இருக்கும்
உயாத பதவியை உடையது’ எனவும், ‘உயாந்த செய்கை
கோ நீண்டது’ எனவும் பொருள் கூறிய ஒளிபட வாழ்தல்
சுண்டு அதற்குக் காணமாய் சுதலை யுணர்த்தி நின்றது;
என்றே! ‘சுத லீசைபட வாழ்தல்’ என்றிருத்தவி னென்க.
எனவே, ‘இகழ்த்தையாசாதி, யொளிபட வாழ்தல்’ என்ப
தற்கு ‘கண்டு மதிதது இனியவை கூறி சுதல்’ என்பது
பொருளாயிற்று.

‘இகழ்த்தெனன சீவாரைக் காணின் மகிழ்ந்துள்ள

முன்னு ளுட்ப தடைத்து’

(குறன்-க.அ.ப.)

என்றார் திருத்தவாசேரியரும்.

உக. நன்றிப் பயன்றுக்கி வாழ்த னனியினிதே
மன்றக் கொடும்பா டைரயாத மாண்பினிதே
யன்றறிவா ரியாசென் றடைக்கலம் வெளவாத
நன்றியி னன்கினிய தில்.

சஉ இனியவை நார்பது

(பழைய உரை.) ஒருவன் செய்த நன்றியைப்
பயன்றுக்கி வாழ்தல் மிக வினிது; மன்றத்தின்க
ணின்னு வழக்கழிவு சொல்லாமை மிக வினிது; அடைக்
கலம் வைத்தவன்று அறிவார் யார் என்றுசொல்லி
அதனை வெளவாத நன்றியே போல மிகவு ரினிய
தில்லை ஈ - று.

(பதவுரை.) நன்றி பயன் - (ஒருவன் செய்த) நன்றி
யின் பயனை, தூக்கி-கருதி, வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது, -
மன்றம் கொடும்பாடு உரையாத-நியாய சபையின்கண்
தூக்கு சொல்லாத, மாண்பு—மாட்சிமை, இனிது, -; அன்று-
(தன் கண் வைத்த) அந்நான், அறிவார் யார் என்று - அறிவா
ரொருவருமில்லென்று, அடைக்கலம்—அடைக்கலப் பொ
ருளை, வெளவாத - அபகரியாத, நன்றியின் - கண்மையினும்,
நன்கு இனியது - மிக வினியது, இல் - பிறிதொன்றில்லை.

‘செய்தி கொன்றோக் குய்தி யில்லென

வறம் பாடிற்றே யாயிழை கணவ’ (புறம்-உச.)

என்றிருத்தலின், 'என்றிப் பயன்றுக்கி வாழ்த னனியினிதே' என்றார்.

'மன்றம்' என்புழி அத்துச்சாரியையும் ஏதுனுருபுத் தொக்கன.

'என்றிப் பயன்றுக்கா நாணிவியுஞ் சான்றோர்முன்
மனநிற் கொடும்பா றொப்பானு-என்றின்றி
வைத்த வடைக்கலம் கொள்வானு மிம்மூவ
ரெச்ச மிழந்துவாழ் வார்' (திரிகடுகம்-கஉ.)
எனவும்,

'வேதானஞ் சேருமே வென்னெருக்குப் பூக்குமே
பாதான மூலி படருமே - மூதேவி

மூலமும் உரையும்

சுரு

சென்றிருந்து வாழ்வனே சேடன் குடிபுருமே
மன்றோரஞ் சொன்னார் மனை' (நல்வழி-உஉ.)
எனவும் பிறருங் கூறிய வாற்றான், மன்றக் கொடும்பா றொ
பாத மாண்பினிதே' என்றார்.

சான்றிலதென அடைக்கலப் பொருளை அபகரிப்பின்
தெய்வங் கண்டு ஒதுத்தலின் 'அன்றறிவா ரியாரென் றடைக்
கலம் வெளவாத, னன்றியி னன்கினிய திவ்' என்றார்.

தெய்வங் காணு மென்பதனை,

‘வஞ்சித் தொழுகு மதியிலிகா னியாவரையும்
வஞ்சித்தோ மென்று மகிழ்ந்தின் - வஞ்சித்த
வெங்கு முளஞெருவன் காணுங்கொ வென்றஞ்சி
யங்கம் குலைவ தறிவு. (நீதிநெறிவினக்கம்-௧௨.)

என்பதனானும்;

அடைக்கலப்பொருளை அபகரிப்பீர் பெருநுன்பம்
விளையு மென்பதனை,

‘அடைக்கலம் வெளவுத ல்ன்னுவாங் கின்னா
அடக்க வடங்காதார் சொல்’ (இன்னா-௪௧.)

என்பதனானும் தேர்க.

௩௨. அடைந்தார் துயர்கூரா லாற்ற வினிதே
கடன்கொண்டுஞ் சேய்வன செய்த வினிதே
சிறந்தமைந்த கேள்விய ராயினு மாராய்ந்
தறிந்துரைத்த லாற்ற வினிது.

(பழைய உரை.) தம்மை யடைந்தான் துயர்
கூராதவாறு ஆற்றல் இனிது; தனிசு கொண்டா
யினுஞ் செய்யத் தருவன செய்தல் இனிது; மிக
சச இனியவை நார்பது

வடைந்த கேள்வியாராயினும் ஆராய்ந்தறிந்தே னுன்
றாக சொல்லுதல் இனிது ௩ - ௩.

(பதவுரை.) அடைந்தார் - (தம்பால்) அடைக்கலம்
புக்கார், துயர் கூரா - துன்ப மிக்கடையாது, ஆற்றல் -
செய்வது, இனிது, -; கடன் கொண்டும் - கடன் வாங்கி
யும், செய்வன - செய்யத்தக்கவற்றை, செய்தல் - செய்வது,
இனிது, -; சிறந்த அமைந்த - மிக்கு நிறைந்த, கேள்வியர்
ஆயிரும் - தூற்றேனவியை யுடையரானாலும், ஆராய்ந்து
அறிந்து - ஆராய்ந்தறிந்தே, உரைத்தல் - (ஒன்றைச்) சொல்லு
தல், ஆற்ற இனிது - மிக விரிந்து.

‘நடுகுற்றாத தற்சேர்தார் துன்பந் துடையார்’ என்றா
பிரும்.

சாளுகை ரகூணஞ் செய்தல் போறமென்பார் ‘அடைந்
தார் துயர்கூரா வாற்ற லினிதே’ என்றார். காகாகா சாளு
கதி, சுக்ரீவ சாளுகதி, வீரபூண சாளுகதி முதலிய பல
சாளுகதிகளைப் பற்றிக் கூறுதலின ஒரு சாரார் இராமாயண
மென்னும் இக்காசமுற்றுஞ் சாளுகை சாத்திர மென்பது
உந்தெரிந்து கொள்க.

கூரா - கூராது என்னும் வினையெச்சம் கடைக்குறை
ந்து நின்றது. இனி, அதனை ஈடுகெட்ட எதிர்மறைப் பெய
ரெச்ச மெனவும், எதிர்மறை வினையாலனைந்த பெயரென
வுங் கொண்டு பொருளுரைப்பாரு முளர்.

செய்யத்தக்கவாவன வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் இன்
றியமையாதவும் கடமையாயவும் பெரும்பயனுடையவும்
பின் இன்பம் பயப்பவும் முதலாயின.

‘கடன் கொண்டும்’ என்புழி உம்மை இழிவு சிறப்பு.

‘அரியகற் றுசத்ஞர் கண்ணுந் தெரியுங்கா

லின்மை யரிதே வெளிது’

(குறள்-இருங்.)

மூலமுட உரையும

சுநி

என்றவாறு கல்வி கேள்விகளின் மிக்தா மாட்டும்
தொடருழி அறியாமை யுளதாகலின், ‘செந்தமைந்த
கேள்விய ராய்னு மாராயந், தறிந்தாராதத லாற்ற வினிது’
என்றார்.

உரு. கற்றுநீர்தார் உறுங் கருமப பொருளினிதே [தே
பற்றமையா வெந்தன் னிழ வாழாம முன்னிணி
தெற்றென னின்றித் தெளிந்தி லாத நினைபு
பதவிமையிழ பாங்கினிய இல

(பொழுது உரை.) நூலக்டாக கற்றுணர்தார்
சொல்லுங் கருமப்பொருள இனிது : பற்றுநீர்தார்
யமையாத வெந்தன் னிழ வாழாம முன்னிணி ;
தன்மையின்றியே வையாராய்த் தடையாத் தெறி
யடைந்தாலாத நீங்கு செய்யாத காதலினன்றிக
இனியதில்லை எ - று.

(பதவுரை.) கற்று அறிந்தார் - (நூல்களைக்) கற்று
(அவற்றின் பொருளை) உணர்ந்தவர், கூறும் - சொல்லு
கின்ற, கருமப்பொருள் - காரியத்தினது பயன், இனிது,--;
பற்று அமையா - (குடிசைமாட்டு) அன்பு வையாத, வெந்தன்

தீழ் - அரசன் தீழ், வாழாமை - வாழா திருத்தல், முன்
 இனிது - மிக விரைது; தெற்றெனவு இன்றி - ஆராய்தலில்
 லாது, தெளிந்தாரை - (தன் கண்) வினையை வைத்தார்க்கு,
 தீங்கு ஊக்கா - கெடுதி செய்யாத, பத்திமையின் - அன்
 புடைமையினும், பாங்கு இனியது - என்றாக விரைது, இல்-
 இல்லை.

உதற்கால் இனிதன் நெனினும், பயன் இனிநென்
 பார் 'கருமப்பொருளினிதே' என்றார்.

சுசு இனியவை நாற்பது

அரசற்குக் குடிசண்மாட் டன் பிள்ளையாயின், குறை நீக்
 கலும் முறை செய்தலும் இலவாகலின், 'பற்றமையா வேக்
 தன் தீழ் வாழாமை முன்னினிதே' என்றார்.

அரசன் ஒருவன் பிறப்புக் குணம் அறிவு என்பன
 வற்றையும் செயலையும் காட்சி, கருத்து, ஆகமமென்னும்
 அளவைகளான் ஆராயாது அவன்கண் வினையை வைப்பின்
 அவன் அன்புடைய எல்லாக்கால் கெடுதி செய்த லெளிதாக
 வின், 'தெற்றென வின்றித் தெளிந்தாரைத் தீங்குக்காப்,
 பத்திமையிற் பாங்கினிய தில்'

என்றார். 'ஊக்காப்பத்திமை' என்புழிப் பெயரெச்சங்
 காரியத்தின்கண் வந்த தென்க.

௩௪ ணாமுனியா செய்தொழுகு முக்க மிகவினிதே

தானே மடிந்திராத் தாளான்மை முன்னினிதே
 வான்மயங்கு மண்டமருண் மாமுத மாமன்னர்
 தானே தடுத்த னினிது.

(பழைய உரை.) தானிருக்குமா வெறுக்கத்
 தகாத செயல்களைச் செய்யும் உறுதி மிகவு மினிது;
 தானே மடிந்திராத முயற்சி மிகவு மினிது; வான்
 மிடைநது மண்டியவமருள் மீளாத வுக்கத்தினைபுடைய
 மன்னரது தானையை ஒருவன் விலக்குதல் இனிது
 எ - று.

(பதவுரை.) ஊர் முனியா - ஊரார் வெறுக்காதன
 வற்றை, செய்து ஒழுகும் - செய்து வருகின்ற, ஊக்கம் -
 பெருமை, மிக இனிது, —; தானே - (தலைவனாகிய)
 தானே, மடிந்திரா - (ஒரோவழித் தாமத குணத்தான்

முலமும் உரையும் ௪௭

யாவாக்கும் வருகின்ற சோம்பலின்கண்) கீழ்த்திராது,
 தான் ஆண்மை - முயற்சியை யாளுந்தன்மை, முன் இனிது -
 மிக வினிது; வான் மயக்கும் - வாட்கள் (நெருக்கத்
 தான் ஒன்றே டொன்ற) கலக்கின்ற, மண்டு அமருள் -
 மிக்க போரில், மாறு - மீளாத, மன்னா - பெருமையுடைய
 அரசர்களது, தானே - சேனைகள் (பொருதலை), தடுத்தல் -
 (ஒரரசன்) விலக்குதல், இனிது, —.

முனிதல் - வெறுத்தல், ஊர் முனிதல் - ஒரு படித்தாய
எல்லாரும் வெறுத்தல்.

‘கடல் னஞ்சமு துண்டவா கைவிட்டா
வடலி னாவிடர் தூர் முனி பண்டமே’

(தேவாரம்.)

என்ற விடததம் ‘ஊர் முனி பண்டம்’ என்றிருத்தல்
கண்டுகொள்க.

‘தானே’ என்புழி ஏகாரம் சிறப்பு.

எத்தனை யூக்க முடையார்க்குந் தாமத குணத்தான் மடி
வருதலியல்பெனினும் அஃது அங்ஙனம் வந்துழி அதன்
கண் வீழாது, முயற்சியிற் றில நின்றல் நன்றென்பார் ‘தானே
மடிந்திராத் தானான்மை முன்னினிதே’ என்றார்.

நடு. வல்லிப் பொழுது வழங்காமை முன்னினிதே[தே
சொல்லுங்காற் சோர்வின் றிச்சொல்லுதன் மாண்பினி
புல்லிக் கொளினும் பொருளல்லா தங்கேகண்மை
கொள்ளா கிடத வினிது.

(பழைய உரை.) இரவீன்கண் வழி போகாமை
மிக வினிது ; ஒன்றைச் சொல்லும் பொழுது சோர்வு
படாமற் சொல்லுதன் மாண்பு இனிது ; வலியத் தாம்

கள் வந்து பொருந்தி நடபுகொளினும் ஒருபொரு
ளாக மதிக்கப்படாதா கேண்மைமாயக் கொள்ளாதே
நீக்குதல் இனிது ஸ - ௨௩.

(பதவுரை) எல்லி பொழுது - இரவின்கண், வழங்
காமை - வழி நடவாமை, முன் இனிது - மிக விரைவு;
சொல்லுங்கால் - (பலஉற்றைச்) சொல்லு மிடத்து, சோவு
இன்றி - (ஒன்றினும்) மறதியின்றி, சொல்லுதல் - சொல்
லுதல் - சொல்வதன், மாண்பு - மாட்சிமை, இனிது, —;
புல்லி கொளினும்— (வலியத் தாங்கள் வந்து) பொருந்தி நட
புக கொள்ளினும், பொருள் அல்லார் - ஒரு பொருளாக
மதிக்கப்படாநாருடைய, கேண்மை - நட்பினை, கொள்ளா
விடுதல் - கொள்ளாது நீக்குதல், இனிது, —.

விடப்புச்சிகள் முதலியன சரித்தலானும், பனி முதலி
யன நோய் செய்தலானும், 'எல்லிப் பொழுது வழங்காமை
முன்னினிதே' என்றா.

சோர்வு - குற்றமாயின்; சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம்
உள்ளிட்டன வென்க.

பொருளல்லார் - அறிவிலார் இழிகுலத்தார் என்பர் பரி
மேலழகி.

நக. ஒற்றினுனெற்றிப் பொருடெரிதன் முன்னினிதே
முற்றான் மெரிந்து முறைசெய்தன் முன்னினிதே
பற்றிலனாய்ப் பல்லுயிர்க்கும் பாத்துற்றுப் பாங்

தன்விளி; இதனை 'அத்தர்ப்பாவிதணிச்' என்ப வடதுவார்.
 'மூற்றான் நெரித்து முறைசெய்தன் முன்னினிதே'
 என்றது, தன் சீழ்வாழ்வார் குற்றஞ் செய்தால் அக் குற்றத்
 தைத் தான் முன்னர் ஆராயாத அசைஞ் அக் குற்றத்திற்குச்
 செவ்விய . தண்டத்தை துணரோமும் ஆராய்ந்து அத
 னாவிற்குச் செய்தல் உடாமையி னென்க.

'குற்றிற் நெரியா நிறைப்புறத் தோர்துமெனப்
 பொற்றோ மிணையத் தெரிதத்தும் - குற்ற
 மறிவரிதென் நஞ்சுவதே செங்கோன்மை செந்து
 முறைவிடினும் கோணை யந்து' (பிரிசெறி - உஉ.)
 4

.௫௦ இனியவை நாற்பது

என்றிருத்தலின், 'உற்றுப் பாங்கறிதல்' என்ற கொண்.
 'வெற்றிலேல்' என்பது கருத்துடையடை; இம்முன்றை
 யுஞ் செய்யானாயின் அவற்கு வேல் போரின்கண் வெற்றி
 யைத் தாராதென்பது கருத்தாகலின்.

'வெற்றல் வேல்' என்பது பாடாந்தாம். (உக)

௫௧ அவ்வித் தழுககா றுறையாமை முன்னினிதே
 செவ்வியனாய்ச் செற்றுச் சினங்கடிந்து வாழ்வினிதே

கவ்விததாய் கொண்டுதாங் கண்டது காழற்று
வவ்வார் விடுத வினிது.

(பாழைய உலா.) மண்ணா மனக்கோட்டஞ் செய்து
அழுக்காறு சொல்லாமை மிக வினிது: தன் மனஞ்
செவ்வியனாய்ச் சினத்தை வெகுண்டு நீக்கியொழுதுதல்
இனிது: யாபபுறக்கொண்டு தாங்கண்ட பொருளைக்
காதலித்து வெளவாதொழித னன்று ளா - று.

(பதவுரை.) அவ்வீத்து - மனக்கோட்டஞ் செய்து,
அழுக்காறு உரையாமை - பொறுமைச் சொற்களைச் சொல்
லாமை, முன் இனிது - மிக வினிது; செவ்வியனாய் -
மனக்கோட்ட மிலனாய், சினம் செற்று கடிந்து - கோபத்
தைப் பகைத்து நீக்கி, வாழ்வு - வாழ்வது, இனிது,—;கவ்விக்
கொண்டு - மனம் அழுத்தி நிற்ப, தாம் கண்டது - தாங்கள்
கண்ட பொருளை, காழற்று - (பெற) விரும்பி, வவ்வார் -
(சகியக் கண்டு) அபகரிவாதவராய், விடுதல் - (அதினைமற்று)
விடுதல், இனிது,—.

‘அழுக்கா நெனவொரு பகவி திருச்செற்றத்
தியுழி யுய்த்த விடும்’ (குறள்-ககஅ.)

மூலமும் உரையும் ௫௧

ஆகலின், ‘அழுக்கா துரையாமை முன்னிலிதே’ எனவும்;

‘கிணமென்னுஞ் சேர்த்தாரைக் கொல்லி கிணமென்று
மேம்பப் புணையச் சமம்’ (குறள்-௨௦௧.)

ஆகலின், ‘செற்றச் சினங்கடித்து வாழ்வினிதே’ எனவும்;

‘நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமூ மாக்கே தரும்’ (குறள்-௧௭௧.)

ஆகலின், ‘கவலித்தாங் கொண்டோங் கண்டது காழமற்று,
வவவார் விதெலினிது’ எனவும் கூறினார். ‘கவலித்தாங்
கொண்டு’ என்புழிக் ‘கொண்டு’ எச்சத்திரி பெண்க.

தாம் - அசை. (௨௭)

௨௮ இளையாய முப்பென் றுணர்த லினிதே
கிளைநூர்மாட் டசசின்னம கேட்ட லினிதே
தடமென் பண்ணத் தொட் டளிரிய லாரை
விடமென் றுணர்த லினிது.

(பழைய உரை) தமக்குள்ள இளையமைய முப்
பாகக் கருதி மகிழ்நாய இனிது ; கட்டார்மாட்டு அஞ்
சத்தரும் துன்பமில்லாம கேட்டல் இனிது ; மெல்லி
யதாங்கப் பெருந்த தொழையுடைய தளிரியலாரை நஞ்
சென்று கருதல் இனிது எ - று.

கிளைஞர்மாட்டச்சின்மை கேட்டல்—நட்டார்மாட்டு
அஞ்சத்தகுத துன்பமில்லாமை கேட்டல்.

இஉ இனியவை நாற்பது

(பதவுரை.) இளமையை - தணக்குள்ள இளைமைப் பரு
வத்தை, மூப்பு என்று - மூதுமைப் பருவமென்று, உணர்
தல் - நினைத்தல், இனிது,—; கிளைஞர்மாட்டு - சுற்றத்தா
ரிடத்தே, அசை இன்மை - (அச்சத்திற்குக் காரணமாகிய)
துன்பமில்லாச் செய்தி, கேட்டல் - உசாவுதல், இனிது,—;
தட - பெரிய, மென்மை - மென்மையாகிய, பனை - மூல
கிலை யொத்த, தோள் - தோள்களையும், தளிரியலாரை -
தளிரையொத்த மென்மையுமுடைய மகளிரை, வீடம்
என்று - கஞ்சென்று, உணர்தல் - நினைத்தல், இனிது,—.

‘மத்தறிவா கல்வினையை யாமினைய மென்னுது
கைத்துண்டாம் போழ்தே காவா தறஞ்செய்ம்மின்
முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவனியா
னற்கா யுதிர்தலு முண்டு’ (நாலடி-கக.)

ஆகலின், ‘இளமையை மூப்பென் றுணர்ந்த லினிதே’ என்
றும்.

‘அளவனா வில்லாதான் வாழ்க்கை குளவனாக
கோடின்றி நீர்நிறைத் தந்து’ (குறள்-௧௩௨.)

ஆகலின், சுற்றத்தைக் கண்டுழி அதன் கன்மை உசாவுதல்
கண்டென்பார் ‘கிளைஞர் மாட்டச்சின்மை கேட்ட வினிதே’
என்றார். இதற்குப் பிற்பொருள் உதவாரு முளர். ‘அச்
சின்மையை, ‘சேடிசமாச்சா’ மெனவும்; ‘அச்சின்மை
கேட்டலை’க் ‘குலசப்சா’ மெனவும் உதப வடமொழி
வாணர்.

‘தனரியவனா, விடமென் துணர்த வினித’ என்ற
மைக் கேற்பப் பிறரும்,

மூலமும் உரையும் ௧௩

‘அஞ்சனவை வேற்க ணரிவையர்தம் பேராசை
நெஞ்சு புதினெருகா நீங்குநிலை மைத்தோ
வெஞ்சல்பரி யாதுயிரை யென்றாளு மீர்த்திடுமா
னஞ்சமினி தம்மவோர் காளுலி யாதே’
(கந்தபுராணம், மாகாகண்-௨௪.)

‘உண்ணாதே யுயிருண்ணு தொருநஞ்சு
சனகியெனும் பெருநஞ்சு சுண்ணாக்
கண்ணாலே நோக்கவே பருகியதே
யுயிரீயுங் கணப்பட்டாயே’ (கம்ப, இராவணன்-௨௨௦)
எனக் கூறியிருத்த லுணர்க.

க.க. சிற்றடி எழுந்தாயன் படைக்கல மாண்டினிதே
 நடையா நான் பகையாண்ட முன்னினிதே
 யெத னுண்பு பதறு சினிதேதன் பால்படுந
 சிற்றடி எழுந்தாயன் சிருகது

(பாடிய உரை.) சிற்றடி எழுந்தாயன் படைக்கல
 முண்டினுதல் மாட்டுமாயிட இனிது ; சுற்றத்தா
 னா புண்டாயன் தன் பாகவரைடு பொருதல் இனிது ;
 பாடியுடைய சுற்றாவ புண்டாயன் சிருகது மிகவு
 மினிது ஈ - று.

(பதவுரை.) சிற்றுள் உடையான் - சிற்றருடை
 யானது, படைக்கலம் - ஆயுதம், மாண்பு இனிது - மாட்சி
 மைப்படு இனிது; கட்டார் உடையான் - சுற்றத்தாரை
 யுடையானது, பகை ஆன்மை - பகையை யானது தன்மை,
 முன் இனிது - மிக வினிது; பால்படும் - பால் மிகக் கறிக்
 கும், கன்று ஆ உடையான் - கன்றோடு பொருந்திய பசு
 வுடையானது, விருந்து, —, எதுணையும் - எல்லா வகையா
 ளும், ஆற்ற இனிது - மிக வினிது.

ருசு இனியவை நாற்பது

இளம் பருவத்தாராய வீர ரில்வழிப் படைக்கலத்தாற்

பயனின்மையின், 'சிற்றஞ்ஞடையான் படைக்கல மாண்
பினிதே' எனவும்; 'தம்பிய ரின்றி மாண்டு கிடப்பஞ்ஞ
தமையன் மண்மேல்' எனத் தம்பி யொருவன் பரிந்தவாறு
சுற்றத்தார் யாவரும் பரிந்து துணை செய்தலின், 'நட்டா
ஞ்ஞடையான் பகை யாண்மை முன்னினிதே' எனவும்;

'திண்ண மிரண்டுள்ளே சிக்க வடக்காமற்
பெண்ணின்பா லொன்றைப் பெருக்காம-லுண்ணுங்கா
னீர்கருக்கி மோர் பெருக்கி நெய்யுருக்கி யுண்பவர்தம்
பேருரைக்கிற் போமே பினி' (தேரையர்)

என்றபடி விருந்தைச் சிறப்பிப்பன உருக்கு நெய்யும், பெருக்கு
மோருமாகலின் 'எத்துணையு மாற்ற வினிதென்ப பால்படுங்,
சுற்ற ஷுடையான் விருந்து' எனவுங் கூறினார்.

சு0 பிச்சுசபுக் குண்பான் பிளியுமை முன்னினிதே
துவசி விருந்து துயபுரா மாண்பினிதே
புற்றபே ராசை கருதி யறனொருடெ.
மொற்க மிலசமை வினிது

(பழைய உரை) பிச்சுசபுக் குண்பான் வெகு
ளாமை மிக வினிது; ஒதுக்கிருந்து துன்பமுறுத மாட்
கியாம இனிது; மிக்க வுதிபங்கருதி அறததை நீந்து
மனத்தின்கட் டளர்ச்சி யில்லாமை இனிது ன - ன

(பதவுரை.) பிச்சை புக்கு - பிச்சைக்குச் சென்று,
உண்பான் - (இரந்து) உண்பவன், பிளிருமை-கோபியாமை,
முன் இனிது - மிக விரைவு; தச்சில் இருந்து - ஒதுக்குச்
சூழியிருந்து, தயர் உரை - தன்ப மிக்கடையாத, மாண்பு

மூலமும் உரையும்

ஞஞ

மாட்சிமை, இனிது,—; உற்ற பேர் ஆகை கருதி - மிக்க
பேராசையைக் கருதுகொண்டு, அறன் ஒருஉம் - அற
வழியினின்று நீங்குதற் கெதுவாயி, ஒற்கம் - மனத்தளர்ச்சி,
இலாமை - இல்லாதிருத்தல், இனி, ஏ,—.

‘தூர்ப்பான் வெருளாமை வேண்டு நீர்ப்பிடும்பை
தானே புஞ் சாலுங் கரி’ (குறள் - 3040.)

என்றபடி ஈடானுக்கு வேண்டிய பொழுது பொருளுதவா
தென்பதற்குத்தன் உறுமையே சான்றாத வறிந்து இரப்ப
வன் வெருளாமை வேண்டு மென்பார் ‘பிச்சைபுகருண்
பான் பிளிருமை முன்னினிதே’ என்றார். ஒகககுக் குடி
யிருத்தல் தன்பதறிற் கேதுவாதலை,

‘புககி லமைந்தின்று கொல்லோ அடம்பிணுட்

டுச்சி விருகத வயிக்கு’

(குறள் - 311.)

என்பதனானும்,

என்பதனானுங் கண்டு கொளக.

‘சிறப்பினுள் செல்வமு ரீனு மறத்தினுடக
காக்க மெவனே வயிர்த்து’ (குறள்-உக.)

௫௬ இனியவை நார்ப்பது

ஞானமே மொத்த மீளாயை யினித' என்று. 'ஞானம்' என்பது காரியத்தின்கண் உத பெயரொச்சமாம்.

சக 11 சதுர சென்டிமீட்டர் பரப்பளவு கொண்ட ஒரு கனம் குவியல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் உள்ள திரவத்தின் அடர்த்தி 800 கிகி/மீ³. இதை மூன்று சதுர சென்டிமீட்டர் பரப்பளவு கொண்ட மூன்று சதுரங்கங்களாகப் பிரிக்கிறார்கள். அவற்றின் மேற்பரப்புகள் மூன்று சதுர சென்டிமீட்டர் பரப்பளவு கொண்ட மூன்று சதுரங்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மூன்று சதுரங்கங்களிலும் திரவத்தை நிரப்புகிறார்கள். இந்த மூன்று சதுரங்கங்களின் மேற்பரப்புகளில் உள்ள திரவத்தின் அடர்த்தி என்ன?

(பாடிய உரை) தானி ருக்கும் இறையிற் புகு
மடங்கி, மிகுதா தும பதியின் கணிநுகு வாழ்தல்
இனிதே ; கனபாயாய் விளங்குகு காரண கந்தை
கிடைத்த துண் ணுத விடியாய் மிக வினிது ; பனபாயும
கன்னாயுடைய துலகப்ப பழுதாய் மிக குழறிற்
காழினியிடல்கள் - - -

(பதவுரை) பதன கொடுத்தம் - பத்தப் பொருள்
கொடுத்தாயினும், பதி இருந்த - உன்னுரிவிருந்து, காழ்வு -
வாழ்தல், இனிது,—; வித்து - விதைக்கென வைத்த தானி
யத்தை, குற்று உண்ண - குற்றி யுண்ணாத, விழுப்பம் -
சீர்மை, மிக வினிது,—; பற்பல நாளும் - பற்பல நாட்களும்
பழுது இன்றி - பழுது படாத, பாங்கு உடைய - கன்மை
யுடைய துலகளை, கற்றலின் - கற்பதைப்போல, காழ்
இனியது - மிக வினியது, இவ் - (வேறொரு செய்கை)
இல்லை.

‘செ’ என்னும் பொருளிற் ‘பத்து’ என்னுஞ் சொல்லை
வழங்குதலுண்மையை, ‘பத்தூர்புகிசுத்தண்டு பலபதிகம்
பாடி,’ (தேவாரம்), ‘எண்ணிப்பத் தக்கை விட்டா வித்திரன்
மகளு மாக்கே’ (சிந்தாமணி, கனகமாலா—சக.) என்
பவற்கு னறிக.

‘பத்து’ என்பதற்குப் ‘பத்துப்பொருள்’ என்றனர
வருடவர் நிகிதிபரிக்கொயிர்.

என்பார் துரந் அண்டி துனத்தி’ கூடப் பத்துப்
பொருள் தண் - 1 விதிப்பின் அது கொட்டி உயர்வாய்ந்த
செல்லுதலின் அது மகிந்தது உயர்வாய்ந்த வாழ்தலின்
நன்ன மயா மென்பார், ‘பத்து’ கொந்ததும் பதயிருந்து வாழ்
வினிதே’ என்றார். சாந்தருமா தயறினார்க்கு அச் சாநியார்
கூடித தண்டம் விதித்தலும், அந் தண்டஞ் செலுத்தாராயின்
கெடுப்பு முதலியன வதவாதும், வண்ணன் நாலிதன் முதலிய
ஊர் வேலை யாட்களைக் கட்டுப்படுத்தியும் அவர் அவ ஸூரின்
கண் இராதபடி செய்தன் முற்கால வழக் கென்க.

இனி, அரசற்குச் செலுத்தும் உரிய இறைப் பொரு
ளொடு பத்துப் பணங் கூட்டிக்கொடுத்தாயினும் உன்ருர்
வாழ்தலினிது’ எனப் பொருளுரைப்பினு மமையும். ஒன்றிற்
குப் பத்தாகத் தாங்கா இறை கொள்ளுதல் கொடுக்கோன்
மன்னன் செய்கையாகலானும், கொடுக்கோன் மன்னன்
வாழும் காட்டினும் கடும்புலி வாழும் காடு நன்றாகலானும்
‘பத்து’ என்பதற்குப் ‘பதின்மடங்கு இறை’ எனப் பொரு
ளுரைத்தல் பொருத்தா தென்க.

வித் தின்றேன் மேல்வினைவுயின்று மாகலின், வித்தக்
குற்றன்னு விழுப்ப மிகவினிதே’ என்றார். உடலொடு

அழியாத புண்ணிய பாவங்கள் போல உயிரோடு சென்ற,

‘ஒருமைக்கட் டாங்கற்ற கல்வி யொருவற்

கெழுமையு மேமாப் புடைத்த’ (குறள்-உகஅ.)

என்றவாறு, எழுமையினும் தரிசுசெய்தவின்,

ருஅ இனியவை நார்ப்பது

வாழ்காட்களி னென்றேனும் பழுது ப்டாவாது ”கற்
பவை கற்க வென்பார் ‘பற்பல நாளும் பழுதின்றிப் பாங்
குடைய, கற்றலிற் காழினிய தில்’ என்றா சென்க.

இனியவை நார்ப்பது
முற்றிற்று.

Printed by C. Maniawamy Mudaliar & Sons, Madras

அருஞ்சொற்கோவை

தொல்

செய்யுளெண்

அகறவ	கக
அச்ச	ங அ
அதர்	கஉ
அந்தணா	அ
அமாப்பு	க௦
அவவீத்தல்	ங எ
ஆக்கம்	உக
ஆக்குதல்	உ௦
ஆர்வம்	க
ஆற்றறுதல்	உக

உக்கு	உ௭
உய்த்தல்	உ(ந)
உரன்	க
உழத்தல்	கக
ஊக்குதல்	நந
ஊராதல்	க
ஊனம்	உஅ
எஞ்சுதல்	கக
எல்லி	ந(ந)
வர்தல்	உ

ஐவாய்	உசு
ஒல்லும்	உரு
ஒற்கம்	சு1)
ஒற்று	நசு
கடம்	கக
கடிதல்	நௌ
கடிது	க
நடை	கசு
கதம்	க
கயவர்	க0

கலிமா
கவ்வல்

க
ங

கோல்

கேய்யுளெண்

கழிதல்

ங

காட்சி

அறி

காமுறுதல்

உரு

கான்

ரு

குதர்

கஉ

குறுதல்

சுத

கைக் கொடுத்தல்	உ
கைத்து	கஉ
கொடுமபாடு	நக
சமம்	க
சலவா	உக
சவை	உ
செற்று	ந௭
சோர்வு	கக
தகையாண்மை	உஅ
தந்திரம்	கக
தவசி	கக

தாளாண்மை

நுந

தானம்

கசு

திரு

கந

தீர்தல்

கந

துச்சி

சு()

தெற்றவும்

உ

நட்டார்

உ(), கசு

தலைவ

சு

நிறை

சு

நெடியாமை

ந

பகையாணமை

நக

பங்கம்

க0

பித்தல்

உஅ

பட்டாங்கு

உ0

பணை

கஅ

அருஞ்சொற்கோவை

பெருநல்

பெரியாழிளைள்

பத்திசை

நக

பாதம்

க

பயம்

க

பயிற்சி

கக

பாங்குது ௩ ௩, ௮௯, ௩ ௩

பாங்குது ௩ ௯

பாற்புதுதல் ௭

பிளிற்றுடை ௪

பீடு ௧௨

புரிதல் ௨௨

புல்லுதல் ௨௯

புறங்குறுதல் ௨௦

பெட்டவை ௨௩

பெருவகை ௨௩

பேணுதல் ௨௦

பேது		சு
பேராசை		சு
பொறை		உரு
மதன்		கசு
மயங்கல்		நசு
மயரிகள்	கந,	உஉ
மலர்தலை		உக

(செவ்வீ

(சாயுளோ

மரபு

தக

மீது

கரு

மனது

கரு

மனிதன்

உரு

மர

கரு

மரபு

கரு

மரபு

உரு

மானிடபு

கரு

முட்டின்மை

உரு

முழுமக்கள்	கசு
முறுவல்	உ
முனிதல்	ந்சு
வருவாய்	உந
வலவைகள்	எ
வழக்கு	ந
வறன்	கசு
வாய்ப்பு	எ
வாழ்தல்	உக
வான்	கசு
வீடம்	நஅ

வினா

கடு

வெய்துயிர்த்தல்

கடு

